

6 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ. ΘΕΟΦΑΝΕΙΑ
ΜΕΓΑΣ ΕΣΠΕΡΙΝΟΣ.

Προκαταρκτικά:

(Συλλειτουργικόν. Σελίς 1-6).

Κύριε ἐκέκραξα: (Συλλειτουργικόν. Σελίς 6-9).

Τὸν φωτισμὸν ἡμῶν, τὸν φωτίσαντα πάντα ἄνθρωπον, ἰδὼν ὁ Πρόδρομος, βαπτισθῆναι παραγενόμενον, χαίρει τῇ ψυχῇ, καὶ τρέμει τῇ χειρὶ δείκνυσιν αὐτόν, καὶ λέγει τοῖς λαοῖς: Ἴδε ὁ λυτρώμενος τὸν Ἰσραήλ, ὁ ἐλευθερῶν ἡμᾶς ἐκ τῆς φθορᾶς. Ὡ ἀναμάρτητε, Χριστὲ ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

Τοῦ Λυτρωτοῦ ἡμῶν, ὑπὸ δούλου βαπτίζομένου, καὶ τῇ τοῦ Πνεύματος παρουσίᾳ μαρτυρομένου, ἔφριξαν ὀρῶσαι Ἀγγέλων στρατιαί, φωνὴ δὲ οὐρανόθεν ἠνέχθη ἐκ Πατρὸς. Οὗτος δὲ ὁ Πρόδρομος χειροθετεῖ, Υἱὸς μου ὑπάρχει ὁ ἀγαπητός, ἐν ᾧ ἠυδόκησα, Χριστὲ ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

Τὰ Ἰορδάνεια ῥεῖθρα, σὲ τὴν πηγὴν ἐδέξατο, καὶ ὁ Παράκλητος, ἐν εἴδει περιστερᾶς κατήρχετο, κλίνει κορυφὴν, ὁ κλίνας οὐρανοὺς, κράζει καὶ βοᾷ, πηλὸς τῷ πλαστουργῷ. Τί μοι ἐπιτάττεις τὰ ὑπὲρ ἐμέ; ἐγὼ χρεῖαν ἔχω τοῦ σοῦ Βαπτισμοῦ. Ὡ ἀναμάρτητε, Χριστὲ ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

Σῶσαι βουλόμενος τὸν πλανηθέντα

6 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ. ΘΕΟΦΑΝΕΙΑ
ΜΕΓΑΣ ΕΣΠΕΡΙΝΟΣ.

Προκαταρκτικά:

(Συλλειτουργικό. Σελίδα 1-6).

Κύριε ἐκέκραξα: (Συλλειτουργικό. Σελίδα 6-9).

Βλέποντας ὁ Πρόδρομος τὸ Χριστὸ πού εἶναι ὁ φωτισμός μας, πού φωτίζει κάθε ἄνθρωπο, νά ἔρχεται γιὰ νά βαπτισθεῖ, χαίρεται μέ τὴν ψυχὴ του καὶ τρέμει τὸ χέρι του· τὸν δείχνει καὶ λέγει στὰ πλήθη· Νά! αὐτός πού ἔρχεται νά λυτρώσει τὸν Ἰσραήλ, καὶ νά ἐλυθερώσει ἐμᾶς ἀπὸ τὴ φθορὰ τῆς ἀμαρτίας. Ὡ ἀναμάρτητε Χριστέ Θεέ μας, δόξα σοι.

Ἐνῷ ὁ Λυτρωτὴς μας βαπτίζοταν ἀπὸ δούλο του, καὶ τὸν μαρτυροῦσε ἡ παρουσία τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ἔφριξαν βλέποντάς τον οἱ στρατιές τῶν Ἀγγέλων· καὶ φωνὴ ἀπὸ τὸν οὐρανὸ κατέβηκε ἀπὸ τὸν Πατέρα. Αὐτός τὸν ὁποῖο χειροθετεῖ (πού βάζει τὰ χέρια στό κεφάλι του) ὁ Πρόδρομος, εἶναι ὁ Υἱὸς μου ὁ ἀγαπητός, μέ τὸν ὁποῖο εἶμαι ἀπόλυτα εὐχαριστημένος. Χριστέ Θεέ μας, δόξα σ' ἐσένα.

Τὰ ρεῦματα τοῦ Ἰορδάνη ὑποδέχθηκαν ἐσένα, πού εἶσαι ἡ πηγὴ ὄλων, καὶ ὁ Παράκλητος (τὸ Ἅγιο Πνεῦμα) κατέβαινε μέ μορφὴ περιστερᾶς· κλίνει (σκύβει) τὸ κεφάλι, αὐτός πού ἔκλινε (ἐχαμήλωσε) τοὺς οὐρανοὺς καὶ κατέβηκε· κράζει καὶ φωνάζει ὁ πῆλινος ἄνθρωπος στό Δημιουργό του· Γιατί μέ προστάζεις νά κάνω, αὐτὰ πού εἶναι ἀνώτερα ἀπὸ μένα; ἐγὼ ἔχω ἀνάγκη νά βαπτισθῶ ἀπὸ σένα. Ὡ ἀναμάρτητε Χριστέ Θεέ μας, δόξα σ' ἐσένα.

Θέλοντας νά σώσεις τὸν πλανημένο ἄνθρωπο, δέν

ἄνθρωπον, οὐκ ἀπηξίωσας δούλου μορφήν ἐνδύσασθαι· ἔπρεπε γὰρ σοὶ τῷ Δεσπότη, καὶ Θεῷ, ἀναδέξασθαι τὰ ἡμῶν ὑπὲρ ἡμῶν· σὺ γὰρ βαπτισθεὶς σαρκὶ Λυτρωτά, τῆς ἀφέσεως ἡξίωσας ἡμᾶς, διὸ βοῶμέν σοι· Εὐεργέτα Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

Δόξα... Καὶ νῦν...

Ἵπέκλινας κάραν τῷ Προδρομῷ, συνέθλασας κάρας τῶν δρακόντων, ἐπέστης ἐν τοῖς ῥείθροις, ἐφώτισας τὰ σύμπαντα, τοῦ δοξάζειν σε Σωτῆρ, τὸν φωτισμὸν τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Εἴσοδος. Φῶς ἰλαρόν. Προκείμενον:

(Συλλειτουργικόν. Σελίς 9-11).

Ἀναγνώσματα.

Γένεσις. (Α'. 1-13).

Ἐν ἀρχῇ ἐποίησεν ὁ Θεὸς τὸν οὐρανὸν καὶ τὴν γῆν, ἡ δὲ γῆ ἦν ἀόρατος καὶ ἀκατασκεύαστος, καὶ σκότος ἐπέκειτο ἐπάνω τῆς Ἀβύσσου, καὶ Πνεῦμα Θεοῦ ἐπεφέρετο ἐπάνω τοῦ ὕδατος. Καὶ εἶπεν ὁ Θεός· Γενηθήτω φῶς, καὶ ἐγένετο φῶς. Καὶ εἶδεν ὁ Θεὸς τὸ φῶς, ὅτι καλόν, καὶ διεχώρισεν ὁ Θεὸς ἀναμέσον τοῦ φωτός, καὶ ἀναμέσον τοῦ σκότους. Καὶ ἐκάλεσεν ὁ Θεὸς τὸ φῶς, Ἡμέραν, καὶ τὸ σκότος ἐκάλεσε, Νύκτα· καὶ ἐγένετο ἑσπέρα, καὶ ἐγένετο πρωΐ, ἡμέρα μία. Καὶ εἶπεν ὁ Θεός· Γενηθήτω στερέωμα ἐν μέσῳ τοῦ ὕδατος, καὶ ἔστω διαχωρίζον ἀναμέσον ὕδατος καὶ ὕδατος, καὶ ἐγένετο οὕτω. Καὶ ἐποίησεν ὁ Θεὸς τὸ στερέωμα, καὶ διεχώρισεν ὁ Θεὸς ἀναμέσον τοῦ ὕδατος, ὃ ἦν

ἐθεώρησες ἀνάξιο γιὰ σένα, νὰ ντυθεῖς μορφή δούλου· διότι ἔπρεπε σ' ἐσένα τὸν Κύριο καὶ Θεό, νὰ ἀναλάβεις τὰ δικά μας γιὰ χάρη μας· διότι ἀφοῦ βαπτίσθηκες ἐσὺ μέ σάρκα, ἔκανες ἐμᾶς ἀξιούς γιὰ συγχώρηση· Γι' αὐτό φωνάζουμε σ' ἐσένα· Εὐεργέτα Χριστέ Θεέ μας, δόξα σοι.

Δόξα ... Καὶ νῦν ...

Ἵπέκλινες τὸ κεφάλι σου στὸν Πρόδρομο, καὶ συνέτριψες τὰ κεφάλια τῶν δρακόντων (τῶν δαιμόνων), παρουσιάσθηκες στὰ νερά καὶ φώτισες τὰ σύμπαντα, γιὰ νὰ σέ δοξάζουν, Σωτῆρα, ἐσένα τὸ φωτισμὸ τῶν ψυχῶν μας.

Εἴσοδος. Φῶς ἰλαρόν. Προκείμενο:

(Συλλειτουργικό.Σελίδα 9-11).

Ἀναγνώσματα.

Γένεση. (Α'. 1-13).

Στὴν ἀρχὴ τοῦ χρόνου δημιούργησε ὁ Θεὸς τὸν οὐρανὸ καὶ τὴ γῆ· καὶ ἡ γῆ ἦταν ἀόρατη καὶ ἀδιαμόρφωτη, καὶ σκοτάδι ἐπικρατοῦσε ἐπάνω ἀπὸ τὴν ἄβυσσο (τὰ βαθιὰ νερά), καὶ τὸ Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ περιφερόταν ἐπάνω ἀπὸ τὸ νερό. Καὶ εἶπε ὁ Θεός· Νὰ γίνει φῶς, καὶ ἔγινε φῶς. Καὶ εἶδε ὁ Θεὸς τὸ φῶς ὅτι ἦταν ὠραῖο· καὶ ἐχώρισε ὁ Θεὸς τὸ φῶς ἀπὸ τὸ σκοτάδι. Καὶ ὀνόμασε ὁ Θεὸς τὸ φῶς ἡμέρα, καὶ τὸ σκοτάδι τὸ ὀνόμασε νύχτα, καὶ ἐβράδυνασε καὶ ἐξημέρωσε καὶ ἐπέρασε ἡ πρώτη (δημιουργικὴ) ἡμέρα. Καὶ εἶπε ὁ Θεός· Ἄς δημιουργηθεῖ οὐράνιος θόλος (ἡ ἀτμόσφαιρα) ἀνάμεσα στὰ νερά, καὶ ἄς ξεχωρίζει τὰ ἐπάνω ἀπὸ τὰ κάτω νερά, καὶ ἔγινε ἔτσι. Καὶ ἔκανε ὁ Θεὸς τὸν οὐράνιο θόλο· καὶ ξεχώρισε ὁ Θεὸς τὸ νερό πού εἶναι ἐπάνω ἀπὸ τὴν ἀτμόσφαιρα (τὰ σύννεφα), ἀπὸ τὸ νερό

ὑποκάτω τοῦ στερεώματος, καὶ ἀναμέσον τοῦ ὕδατος τοῦ ἐπάνω τοῦ στερεώματος. Καὶ ἐκάλεσεν ὁ Θεὸς τὸ στερέωμα, Οὐρανόν, καὶ εἶδεν ὁ Θεός, ὅτι καλόν· καὶ ἐγένετο ἑσπέρα, καὶ ἐγένετο πρωῒ, ἡμέρα δευτέρα. Καὶ εἶπεν ὁ Θεός. Συναχθήτω τὸ ὕδωρ τὸ ὑποκάτω τοῦ οὐρανοῦ εἰς συναγωγὴν μίαν, καὶ ὀφθήτω ἡ ξηρά, καὶ ἐγένετο οὕτω, καὶ συνήχθη τὸ ὕδωρ τὸ ὑποκάτω τοῦ οὐρανοῦ εἰς τὰς συναγωγὰς αὐτῶν, καὶ ὤφθη ἡ ξηρά. Καὶ ἐκάλεσεν ὁ Θεὸς τὴν ξηράν, Γῆν, καὶ τὰ συστήματα τῶν ὑδάτων ἐκάλεσε, Θαλάσσας, καὶ εἶδεν ὁ Θεός ὅτι καλόν. Καὶ εἶπεν ὁ Θεός. Βλαστησάτω ἡ γῆ βοτάνην χόρτου, σπεῖρον σπέρμα κατὰ γένος καὶ καθ' ὁμοιότητα, καὶ ξύλον κάρπιμον ποιοῦν καρπόν, οὗ τὸ σπέρμα αὐτοῦ ἐν αὐτῷ, κατὰ γένος ἐπὶ τῆς γῆς, καὶ ἐγένετο οὕτω. Καὶ ἐξήνεγκεν ἡ γῆ βοτάνην χόρτου, σπεῖρον σπέρμα κατὰ γένος καὶ καθ' ὁμοιότητα ἐπὶ τῆς γῆς, καὶ ξύλον κάρπιμον ποιοῦν καρπόν, οὗ τὸ σπέρμα αὐτοῦ ἐν αὐτῷ, κατὰ γένος ἐπὶ τῆς γῆς, καὶ εἶδεν ὁ Θεός, ὅτι καλόν, καὶ ἐγένετο ἑσπέρα, καὶ ἐγένετο πρωῒ, ἡμέρα τρίτη.

Τροπάριον.

Ἐπεφάνης ἐν τῷ κόσμῳ, ὁ τὸν κόσμον ποιήσας, ἵνα φωτίσης τοὺς ἐν σκότει καθημένους· Φιλάνθρωπε δόξα σοι.

Στίχ. α'. Ὁ Θεὸς οἰκτειρήσαι ἡμᾶς, καὶ εὐλογήσαι ἡμᾶς, ἐπιφάναι τὸ πρόσωπον αὐτοῦ ἐφ' ἡμᾶς, καὶ ἐλεῆσαι ἡμᾶς.

πού εἶναι κάτω ἀπὸ τὴν ἀτμόσφαιρα (τὸ νερό τῆς γῆς). Καὶ ὀνόμασε ὁ Θεός τὸ στερέωμα (τὴν ἀτμόσφαιρα) οὐρανόν· καὶ εἶδε ὁ Θεός ὅτι ἦταν ὠραῖο, καὶ βράδυνασε καὶ ξημέρωσε καὶ πέρασε ἡ δευτέρα (δημιουργική) ἡμέρα. Καὶ εἶπε ὁ Θεός. Ἄς συγκεντρωθοῦν τὰ νερά πού εἶναι κάτω ἀπὸ τὸν οὐρανόν σὲ ἓνα μέρος, καὶ ἄς φανεῖ ἡ ξηρά, καὶ ἔγινε ἔτσι· καὶ συγκεντρώθηκαν τὰ νερά πού ἦταν κάτω ἀπὸ τὸν οὐρανόν στοὺς χώρους τους (ὠκεανούς, θάλασσες, λίμνες), καὶ φάνηκε ἡ ξηρά. Καὶ ὀνόμασε ὁ Θεός τὴν ξηράν γῆ, καὶ τίς περιοχές τῶν νερῶν τίς ὀνόμασε θάλασσες· καὶ εἶδε ὁ Θεός ὅτι ἦταν ὠραῖο. Καὶ εἶπε ὁ Θεός· Ἄς βλαστήσει ἡ γῆ χλόη καὶ μικρά φυτά, πού τὸ κάθε εἶδος ἀπ' αὐτὰ θὰ ἔχει τὸ δικό του σπέρμα ἀνάλογα μὲ τὸ εἶδος του, ὥστε νὰ εἶναι ὅμοια, καὶ δένδρα καρποφόρα, πού νὰ δίνουν καρπὸ, ὁ ὁποῖος θὰ περιέχει τὸ σπέρμα του (τὸ σπόρο του) σύμφωνα μὲ τὸ εἶδος του ἐπάνω στὴ γῆ, καὶ ἔγινε ἔτσι. Καὶ παρήγαγε ἡ γῆ χλόη καὶ μικρά φυτά, τὰ ὁποῖα νὰ πολλαπλασιάζονται σύμφωνα μὲ τὸ εἶδος τους καὶ νὰ εἶναι ὅμοια, καὶ δένδρα καρποφόρα πού νὰ ἀποδίδουν καρπὸ, πού τὸ καθένα περιέχει τὸ σπόρο μέσα του σύμφωνα μὲ τὸ εἶδος του ἐπάνω στὴ γῆ· καὶ εἶδε ὁ Θεός ὅτι ἦταν ὠραῖο· καὶ βράδυνασε καὶ ξημέρωσε καὶ πέρασε ἡ τρίτη (δημιουργική) ἡμέρα.

Τροπάριο.

Ἐμφανίσθηκες στὸν κόσμον, ἐσύ πού ἔπλασες τὸν κόσμο, γιὰ νὰ φωτίσεις αὐτούς πού κάθονταν στό σκοτάδι. Φιλάνθρωπε, δόξα σοι.

Στίχοι: α'. Ὁ Θεός νὰ μᾶς λυπηθεῖ καὶ νὰ μᾶς εὐλογήσει· νὰ ἐμφανίσει τὸ πρόσωπό του σ' ἐμᾶς καὶ νὰ μᾶς ἐλεήσει.

Στίχ. β'. Τοῦ γνῶναι ἐν τῇ γῆ τὴν ὁδὸν σου, ἐν παῖσιν Ἐνθεσι τὸ σωτήριόν σου.

Στίχ. γ'. Ἐξομολογησάσθωσάν σοι λαοί, ὁ Θεός, ἐξομολογησάσθωσάν σοι λαοὶ πάντες, γῆ ἔδωκε τὸν καρπὸν αὐτῆς.

Στίχ. δ'. Εὐλογῆσαι ἡμᾶς, ὁ Θεός, ὁ Θεὸς ἡμῶν, εὐλογῆσαι ἡμᾶς, ὁ Θεός. Καὶ φοβηθήτωσαν αὐτὸν πάντα τὰ πέρατα τῆς γῆς.

Δόξα... Καὶ νῦν...

Ἐπεφάνης ἐν τῷ κόσμῳ... (Ὡς ἀνωτέρω).

Βασιλειῶν Δ'. (Β'. 6-14).

Εἶπεν Ἡλίας τῷ Ἐλισαιέ. Κάθου δὴ ἐνταῦθα, ὅτι Κύριος ἀπέσταλκέ με ἕως τοῦ Ἰορδάνου. Καὶ εἶπεν Ἐλισαιέ. Ζῆ Κύριος, καὶ ζῆ ἡ ψυχὴ σου, εἰ ἐγκαταλείψω σε, καὶ ἐπορεύθησαν ἀμφοτέρω. Καὶ πενήκοντα ἄνδρες ἀπὸ τῶν υἱῶν τῶν Προφητῶν ἦλθον, καὶ ἔστησαν ἐξ ἐναντίας μακρόθεν, ἀμφοτέρω δὲ ἔστησαν ἐπὶ τοῦ Ἰορδάνου. Καὶ ἔλαβεν Ἡλίας τὴν μηλωτὴν αὐτοῦ, καὶ εἶλησεν αὐτήν, καὶ ἐπάταξεν ἐν αὐτῇ τὰ ὕδατα, καὶ διηρέθη τὸ ὕδωρ ἐνθεν καὶ ἐνθεν, καὶ διέβησαν ἀμφοτέρω διὰ ξηρᾶς. Καὶ ἐγένετο ὡς διῆλθον, εἶπεν Ἡλίας τῷ Ἐλισαιέ. Αἴτησαι, τί ποιήσω σοι, πρὶν ἢ ἀναληφθῆναι με ἀπὸ σοῦ. Καὶ εἶπεν Ἐλισαιέ, Γενηθήτω δὴ τὸ Πνεῦμα τὸ ἐπὶ σοὶ δισσωῶς ἐπ' ἐμοί. Καὶ εἶπεν Ἡλίας. Ἐσκήρυνας τοῦ αἰτήσασθαι. Πλὴν, ἐάν, ἴδης με ἀναλαμβάνομενον ἀπὸ σοῦ, ἔσται σοὶ οὕτως, ἐάν δὲ μὴ ἴδης, οὐ μὴ γένηται. Καὶ ἐγένετο αὐτῶν πορευομένων καὶ λαλούντων, καὶ

Στίχ. β'. Γιὰ νὰ γνωρίσουν ὅλοι στή γῆ τό θέλημά σου, σέ ὅλα τά ἔθνη νὰ γίνει γνωστή ἡ σωτηρία σου.

Στίχ. γ'. Ἄς σέ δοξολογοῦν οἱ λαοί, ὦ Θεέ, ἄς σέ δοξολογοῦν ὅλοι οἱ λαοί· Ἡ γῆ ἔδωσε τοὺς καρπούς της.

Στίχ. δ'. Εἶθε νὰ μᾶς εὐλογήσει ὁ Θεός, ὁ Θεός μας, εἶθε νὰ μᾶς εὐλογήσει ὁ Θεός. Καὶ ἄς τοῦ δείξουν σεβασμὸ ὅλα τὰ πέρατα τῆς γῆς.

Δόξα... Καὶ νῦν...

Ἐπεφάνης ἐν τῷ κόσμῳ... (Ὅπως παραπάνω).

Βασιλειῶν Δ'. (Β'. 6-14).

Εἶπε ὁ Ἡλίας στὸν Ἐλισσαῖο. Κάθισε λοιπὸν ἐδῶ, διότι ὁ Κύριος μέ ἔστειλε νὰ πάω μέχρι τὸν Ἰορδάνη. Καὶ εἶπε ὁ Ἐλισσαῖος· Ὁρκίζομαι στό ζωντανό Θεό καὶ στή δική σου ζωὴ, ὅτι δέν θά σέ ἐγκαταλείψω· καὶ πορεύθηκαν καὶ οἱ δύο μαζί. Καὶ πενήκοντα ἄνδρες ἀπὸ τοὺς μαθητές τῶν Προφητῶν ἦλθαν καὶ στάθηκαν ἀπέναντι ἀπὸ μακριά· καὶ στάθηκαν καὶ οἱ δύο (Ἡλίας καὶ Ἐλισσαῖος) στήν ὄχθη τοῦ Ἰορδάνη. Καὶ πῆρε ὁ Ἡλίας τὴν μηλωτὴν του (τὴν προβιά, τὴν κάππα του) καὶ τὴν τύλιξε, καὶ χτύπησε μ' αὐτήν τὰ νερά, καὶ χωρίσθηκε τὸ νερό ἀπὸ ἐδῶ καὶ ἀπὸ ἐκεῖ, καὶ πέρασαν καὶ οἱ δύο σάν ἀπὸ ξηρᾶς. Καὶ μόλις ἐπέρασαν, εἶπε ὁ Ἡλίας στὸν Ἐλισσαῖο. Ζήτησε τί νὰ σοῦ κάνω, πρὶν ἀναληφθῶ ἀπὸ σένα. Καὶ εἶπε ὁ Ἐλισσαῖος· Νὰ δοθεῖ τὸ πνεῦμα πού ὑπάρχει σ' ἐσένα διπλάσιο σ' ἐμένα. Καὶ εἶπε ὁ Ἡλίας· Εἶναι σκληρό, ὑπερβολικό τό αἶτημά σου. Ὅμως ἂν μέ δεῖς νὰ ἀναλαμβάνομαι ἀπὸ σένα, θά σοῦ γίνει ἔτσι· ἐάν ὅμως δέν μέ δεῖς, δέν θά γίνει. Καὶ ἐνῶ αὐτοὶ προχωροῦσαν καὶ συνομιλοῦσαν, νά, πύρινο ἄρμα καὶ πύ-

ἰδοῦ ἄρμα πυρός, καὶ ἵπποι πυρός, καὶ διεχώρισεν ἀνάμεσον ἀμφοτέρων, καὶ ἀνελήφθη Ἡλίας ἐν συσσεισμῶ, ὡς εἰς τὸν οὐρανόν. Καὶ Ἐλισαιὲ ἑώρα, καὶ αὐτὸς ἐβόα. Πάτερ, Πάτερ, ἄρμα Ἰσραὴλ καὶ ἵππεὺς αὐτοῦ, καὶ οὐκ εἶδεν αὐτὸν οὐκ ἔτι, καὶ ἐκράτησεν Ἐλισαιὲ τοῦ ἱματίου αὐτοῦ, καὶ διέρρηξεν αὐτὸ εἰς δύο. Καὶ ἀνείλετο τὴν μηλωτὴν Ἡλιοῦ Ἐλισαιέ, τὴν πεσοῦσαν ἐπάνωθεν αὐτοῦ. Καὶ ἐπέστρεψεν Ἐλισαιέ, καὶ ἔστη ἐπὶ τοῦ χείλους τοῦ Ἰορδάνου, καὶ ἔλαβεν Ἐλισαιὲ τὴν μηλωτὴν Ἡλιοῦ, τὴν πεσοῦσαν ἐπάνωθεν αὐτοῦ καὶ ἐπάταξε τὰ ὕδατα, καὶ οὐ διηρέθη, καὶ εἶπεν Ἐλισαιέ· Ποῦ ἐστὶν ὁ Θεὸς Ἡλιοῦ Ἀπφῶ; καὶ ἐπάταξεν Ἐλισαιὲ τὰ ὕδατα ἐκ δευτέρου, καὶ διηρέθη τὰ ὕδατα, καὶ διήλθε διὰ ξηρᾶς.

Βασιλειῶν Δ'. (Ε'.9-14).

Παρεγένετο Νεεμάν, Ἄρχων Βασιλέως Ἀσσυρίων, σὺν τοῖς ἄρμασιν αὐτοῦ καὶ ἵπποις αὐτοῦ, καὶ ἔστη ἐπὶ τῆς θύρας τοῦ οἴκου Ἐλισαιέ. Καὶ ἀπέστειλεν Ἐλισαιὲ ἄγγελον πρὸς αὐτόν, λέγων, Πορευθεῖς, λούσαι ἐν τῷ Ἰορδάνῃ ἐπτὰκις, καὶ ἐπιστρέψει ἡ σὰρξ σου ἐπὶ σοί, καὶ καθαρῶσθαι. Καὶ ἐθυμώθη Νεεμάν, καὶ ἀπήλθε, καὶ εἶπεν· Ἴδου δὴ ἔλεγον, ὅτι ἐξελεύσεται πρὸς με, καὶ ἐπικαλέσεται ἐν ὀνόματι Κυρίου τοῦ Θεοῦ αὐτοῦ, καὶ ἐπιθήσει τὴν χεῖρα αὐτοῦ ἐπὶ τὸ λεπρόν, καὶ ἀποσυνάξει αὐτὸ ἀπὸ τῆς σαρκός μου· οὐκ ἀγαθὸς Ἀβανά καὶ Φαρφάρ, ποταμοὶ Δαμασκοῦ, ὑπὲρ τὸν Ἰορδάνην, καὶ ὑπὲρ πάντα τὰ ὕδατα

ρινα ἄλογα ἐφανίσθησαν, καὶ χώρισαν τὸν ἕνα ἀπὸ τὸν ἄλλο, καὶ ἀναλήφθηκε ὁ Ἡλίας πρὸς τὴν κατεύθυνση τοῦ οὐρανοῦ μὲ ἀνεμοστρόβιλο. Καὶ ὁ Ἐλισσαῖος ἔβλεπε καὶ φώναζε. Πάτερ, Πάτερ, ἦσουν τὸ ἄρμα τοῦ Ἰσραὴλ καὶ τὸ ἵππικό του, πού τὸν προστάτευε· (Καὶ τώρα τί θὰ γίνε); καὶ δὲν τὸν εἶδε πιά γιὰ πάντα· καὶ ἔπιασε ὁ Ἐλισσαῖος τὸ ἱμάτιό του (τὰ ροῦχα του καὶ τὸ ἔσχισε σὲ δύο κομμάτια (σὲ ἔνδειξη λύπης). Καὶ πῆρε ὁ Ἐλισσαῖος τὴν μηλωτὴν τοῦ Ἡλίου, πού ἔπεσε ἐπάνω του. Καὶ ἐπέστρεψε ὁ Ἐλισσαῖος καὶ στάθηκε στὴν ὄχθη τοῦ Ἰορδάνη· καὶ πῆρε ὁ Ἐλισσαῖος τὴν μηλωτὴν τοῦ Ἡλίου, πού ἔπεσε ἐπάνω του αἰ χτύπησε τὰ νερά καὶ δὲν χωρίσθηκαν, καὶ εἶπε ὁ Ἐλισσαῖος· Ποῦ εἶναι ὁ Θεὸς τοῦ Ἡλίου τώρα ἐδῶ; (πού εἶναι); Κατόπιν ὅμως ξαναχτύπησε τὰ νερά ὁ Ἐλισσαῖος γιὰ δευτέρη φορὰ, καὶ χωρίσθηκαν τὰ νερά κι ἐπέρασε διὰ ξηρᾶς τὸν ποταμό.

Βασιλειῶν Δ'. (Ε'.9-14).

Ἦλθε ὁ Νεεμάν, ὁ ἀξιωματοῦχος τοῦ βασιλιᾶ τῶν Ἀσσυρίων μαζί μὲ τὰ ἄρματά του καὶ τὸ ἵππικό του, καὶ στάθηκε μπροστὰ στὴ θύρα τῆς οἰκίας τοῦ Ἐλισσαίου. Καὶ ἔστειλε ὁ Ἐλισσαῖος ἀγγελιοφόρο σ' αὐτόν πού ἔλεγε· Πηγαινὲ νὰ λουστῆς στὸν Ἰορδάνην ἐπτὰ φορές, καὶ θὰ ἐπανέλθει ἡ σὰρκα σου ὑγιής, καὶ θὰ καθαρῶσθαι ἀπὸ τὴν λέπρα. Καὶ θύμωσε ὁ Νεεμάν καὶ ἔφυγε, καὶ εἶπε· Νά, ἐγὼ ἔλεγα, ὅτι θὰ βγεῖ νὰ μὲ συναντήσῃ, καὶ θὰ ἐπικαλεσθῆ τὸ ὄνομα τοῦ Κυρίου, τοῦ Θεοῦ του· καὶ θὰ ἀκουμπήσῃ τὸ χέρι του στὸ λεπρωμένο μέρος, καὶ θὰ ἀποσύρει τὴν λέπρα ἀπὸ τὸ σῶμα μου· δὲν εἶναι καλλίτεροι ὁ Ἀβανά καὶ ὁ Φαρφάρ, οἱ ποταμοὶ τῆς Δαμασκοῦ, ἀπὸ τὸν Ἰορδάνην καὶ ἀπὸ ὅλα τὰ νερά πού ὑπάρχουν στὴ χώρα τοῦ Ἰσραὴλ;

Ἰσραήλ; οὐχὶ πορευθεὶς λούσομαι ἐν αὐτοῖς, καὶ καθαρισθήσομαι; Καὶ ἀπέστρεψε καὶ ἀπῆλθεν ἐν θυμῷ. Καὶ προσῆλθον οἱ παῖδες αὐτοῦ, καὶ εἶπον πρὸς αὐτόν· Πάτερ, εἰ μέγαν λόγον ἐλάλησε πρὸς σέ ὁ Προφήτης, οὐκ ἂν ἐποίησας; καὶ ὅτι εἶπε πρὸς σέ, λούσαι καὶ καθαρίσθητι; Καὶ κατέβη Νεεμάν καὶ ἐβαπτίσατο ἐν τῷ Ἰορδάνῃ ἑπτὰκις κατὰ τὸ ῥῆμα τοῦ ἀνθρώπου τοῦ Θεοῦ, καὶ ἐπέστρεψεν ἡ σὰρξ αὐτοῦ ἐπ' αὐτόν ὡς παιδαρίου μικροῦ, καὶ ἐκαθαρίσθη.

Τροπάριον.

Ἀμαρτωλοῖς καὶ τελώναις, διὰ πλήθους ἐλέους σου ἐπεφάνης Σωτὴρ ἡμῶν, ποῦ γὰρ εἶχε τὸ φῶς σου λάμπαι, εἰμὴ τοῖς ἐν σκότει καθημένοις; δόξα σοι.

Στίχ. α'. Ὁ Κύριος ἐβασίλευσεν, εὐπρέπειαν ἐνεδύσατο.

Στίχ. β'. Ἐπῆραν οἱ ποταμοί, Κύριε, ἐπῆραν οἱ ποταμοὶ φωνὰς αὐτῶν.

Στίχ. γ'. Θαυμαστοὶ οἱ μετεωρισμοὶ τῆς θαλάσσης, θαυμαστός ἐν ὑψηλοῖς ὁ Κύριος.

Στίχ. δ'. Τῷ οἴκῳ σου πρέπει ἀγίασμα, Κύριε, εἰς μακροτητα ἡμερῶν.

Δόξα... Καὶ νῦν...

Ἀμαρτωλοῖς καὶ τελώναις... «Ὡς ἀνωτέρω»).

Προκείμενον.

Κύριος φωτισμός μου καὶ Σωτὴρ μου.

Στίχ. Κύριος ὑπερασπιστὴς τῆς ζωῆς μου.

γιατί νὰ μὴν πάω νὰ λουσθῶ σ' αὐτούς καὶ νὰ καθαρισθῶ; Καὶ γύρισε καὶ ἔφυγε μέ θυμό. Καὶ τὸν ἐπλησίασαν οἱ δούλοι του καὶ τοῦ εἶπαν· Ἀφέντη, ἂν σοῦ ἔλεγε ὁ Προφήτης νὰ κάνεις κάποιο δύσκολο πρᾶγμα δέν θά τό ἔκανες; Καὶ ἐπειδὴ σοῦ εἶπε λούσου καὶ θά καθαρισθεῖς (εἶναι δύσκολο); Καὶ κατέβηκε ὁ Νεεμάν ἀπὸ τὸ ἄρμα καὶ λούσθηκε ἑπτὰ φορές στὰ νερά τοῦ Ἰορδάνῃ σύμφωνα μέ τὴν παραγγελία τοῦ ἀνθρώπου τοῦ Θεοῦ· καὶ ἀποκαταστάθηκε ἡ σὰρκα του ἐπάνω του ὅπως τοῦ μικροῦ παιδιοῦ καὶ καθαρίσθηκε ἀπὸ τὴ λέπρα.

Τροπάριο.

Σωτήρα μας, ἐμφανίσθηκες σέ ἁμαρτωλούς καὶ τελῶνες ἀπὸ τό πολύ ἔλεός σου· διότι ποῦ θά εἶχε λάμπει τό φῶς σου, ἂν ὄχι σ' αὐτούς ποῦ ἦταν καθισμένοι στό σκοτάδι; δόξα σοι.

Στίχοι : α'. Ὁ Κύριος εἶναι ὁ Βασιλιάς τοῦ κόσμου, εἶναι ντυμένος μέ μεγαλοπρέπεια.

Στίχ. β'. Ὑψωσαν οἱ ποταμοί, Κύριε, ὑψωσαν οἱ ποταμοὶ τό βουητό τῶν νερῶν τους.

Στίχ. γ'. Ἄξια θαυμασμοῦ εἶναι τὰ κύματα τῆς θάλασσας, περισσότερο ὅμως θαυμαστός εἶναι ὁ Κύριος, ποῦ κατοικεῖ στὰ ὑψη τοῦ οὐρανοῦ.

Στίχ. δ'. Στό Ναό σου, Κύριε(σ' αὐτούς ποῦ εἰσέρχονται σ' αὐτόν) ἀρμόζει νὰ ἐπικρατεῖ ἡ ἀγιότητα γιὰ πάντα.

Δόξα... Καὶ νῦν...

Ἀμαρτωλοῖς καὶ τελώναις... «Ὅπως παραπάνω»).

Προκείμενο.

Ὁ Κύριος εἶναι φωτισμός μου καὶ Σωτήρας μου.

Ὁ Κύριος εἶναι ὑπερασπιστὴς τῆς ζωῆς μου.

Απόστολος.

Πρὸς Κορινθίους Α'. (Θ'. 19-27).

Ἀδελφοί, ἐλεύθερος ὢν ἐκ πάντων, πᾶσιν ἔμαυτὸν ἐδούλωσα, ἵνα τοὺς πλείονας κερδήσω. Καὶ ἐγενόμην τοῖς Ἰουδαίοις ὡς Ἰουδαῖος, ἵνα Ἰουδαίους κερδήσω, τοῖς ὑπὸ νόμον, ὡς ὑπὸ νόμον, ἵνα τοὺς ὑπὸ νόμον κερδήσω, τοῖς ἀνόμοις ὡς ἄνομος (μὴ ὢν ἄνομος Θεῶ, ἀλλ' ἔννομος Χριστῶ), ἵνα κερδήσω ἀνόμους. Ἐγενόμην τοῖς ἀσθενέσιν ὡς ἀσθενής, ἵνα τοὺς ἀσθενεῖς κερδήσω, τοῖς πᾶσι γέγονα τὰ πάντα, ἵνα πάντως τινὰς σώσω. Τοῦτο δὲ ποιῶ διὰ τὸ Εὐαγγέλιον, ἵνα συγκοινωνὸς αὐτοῦ γένωμαι· οὐκ οἶδατε ὅτι οἱ ἐν τῷ σταδίῳ τρέχοντες πάντες μὲν τρέχουσιν, εἷς δὲ λαμβάνει τὸ βραβεῖον; Οὕτω τρέχετε, ἵνα καταλάβητε. Πᾶς δὲ ὁ ἀγωνιζόμενος, πάντα ἐγκρατεύεται, ἐκεῖνοι μὲν οὖν, ἵνα φθαρτὸν στέφανον λάβωσιν, ὑμεῖς δὲ ἄφθαρτον. Ἐγὼ τοίνυν οὕτω τρέχω, ὡς οὐκ ἀδήλως, οὕτω πυκτεύω, ὡς οὐκ ἀέρα δέρω. Ἀλλ' ὑποπιᾶζω μου τὸ σῶμα, καὶ δουλαγωγῶ, μήπως ἄλλοις κηρύξας, αὐτὸς ἀδόκιμος γένωμαι.

Εὐαγγέλιον.

Κατὰ Λουκᾶν. (Γ'. 1-18).

Απόστολος.

Πρὸς Κορινθίους Α'. (Θ'. 19-27).

Ἀδελφοί, ἂν καὶ ἡμουν ἐλεύθερος ἀπὸ ὅλων, ἕκαμα τὸν ἑαυτὸ μου δούλο ὄλων, γιὰ νὰ κερδίσω τοὺς περισσότερους. Καὶ ἔγινα ἔτσι γιὰ τοὺς Ἰουδαίους ὡς Ἰουδαῖος, γιὰ νὰ κερδίσω τοὺς Ἰουδαίους, γιὰ ὅσους ἦταν κάτω ἀπὸ τὸ Μωσαϊκὸ Νόμο, ἔγινα ὡς ἄνθρωπος ὑποταγμένος στὸ Νόμο, γιὰ νὰ κερδίσω αὐτούς πού ἦταν κάτω ἀπὸ τὸ Νόμο· Σ' αὐτούς πού δὲν εἶχαν τὸ Νόμο ὅπως οἱ Ἰουδαῖοι, παρουσιάσθηκα ὡς ἄνθρωπος χωρὶς Νόμο, (χωρὶς νὰ κάνω κάποια ἀνομία ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ, ἀλλὰ ζώντας σύμφωνα μὲ τὸ Νόμο ἐνώπιον τοῦ Χριστοῦ), γιὰ νὰ κερδίσω αὐτούς πού δὲν εἶχαν τὸ Νόμο· Στους ἀδύνατους στὴν πίστη παρουσιάσθηκα ἀδύνατος, γιὰ νὰ κερδίσω τοὺς ἀσθενεῖς· γιὰ ὅλους ἔγινα τὰ πάντα, γιὰ νὰ κερδίσω ἐξάπαντος κάποιους. Καὶ αὐτὸ τὸ κάνω γιὰ χάρη τοῦ Εὐαγγελίου, γιὰ νὰ γίνω συμμετοχος μαζί τους στὰ ἀγαθὰ, που ὑπόσχεται τὸ Εὐαγγέλιον. Δὲν γνωρίζετε, ὅτι στὸ στάδιο ὅλοι βέβαια τρέχουν, ἀλλὰ ἓνας παίρνει τὸ βραβεῖο; Ἔτσι τρέχετε κι ἐσεῖς, γιὰ νὰ πάρετε τὸ βραβεῖο. Καὶ κάθε ἓνας πού ἀγωνίζεται, κάνει ἐγκράτεια σὲ ὅλα, ἐκεῖνοι βέβαια, γιὰ νὰ πάρουν φθαρτὸ στέφανο, ἐμεῖς ὅμως ἄφθαρτο. Ἐγὼ λοιπὸν ἔτσι τρέχω, ὄχι ἄσκοπα, ἔτσι πυγμαχῶ (μὲ τέτοια διάθεση), ὄχι σὰν νὰ γροθοκοπῶ τὸν ἀέρα, ἀλλὰ ταλαιπωρῶ τὸ σῶμα μου καὶ τὸ κρατῶ ὑπόδουλο, φοβούμενος μήπως, ἐνῶ θὰ κηρύξω στοὺς ἄλλους, ἐγὼ θὰ ἀποδειχθῶ ἀνάξιος τοῦ βραβείου.

Εὐαγγέλιο.

Κατὰ Λουκᾶν. (Γ'. 1-18).

Ἐν ἔτει πεντεκαιδεκάτῳ τῆς ἡγεμονίας Τιβερίου Καίσαρος, ἡγεμονεύοντος Ποντίου Πιλάτου τῆς Ἰουδαίας, καὶ τετραρχοῦντος τῆς Γαλιλαίας Ἡρώδου, Φιλίππου δὲ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ τετραρχοῦντος τῆς Ἰουραίας καὶ Τραχωνίτιδος χώρας, καὶ Λυσανίου τῆς Ἀβιληνῆς ἐπὶ ἀρχιερέως Ἄννα καὶ Καϊάφα, ἐγένετο ῥῆμα Θεοῦ ἐπὶ Ἰωάννην τὸν Ζαχαρίου υἱὸν ἐν τῇ ἐρήμῳ. Καὶ ἦλθεν εἰς πᾶσαν τὴν περὶχωρον τοῦ Ἰορδάνου κηρῦσσων βάπτισμα μετανοίας εἰς ἄφεσιν ἁμαρτιῶν, ὡς γέγραπται ἐν βίβλῳ λόγων Ἠσαΐου τοῦ προφήτου, Φωνὴ βοῶντος ἐν τῇ ἐρήμῳ· Ἐτοιμάσατε τὴν ὁδὸν κυρίου, εὐθείας ποιεῖτε τὰς τρίβους αὐτοῦ. Πᾶσα φάραγξ πληρωθήσεται καὶ πᾶν ὄρος καὶ βουνὸς ταπεινωθήσεται, καὶ ἔσται τὰ σκολιὰ εἰς εὐθείαν καὶ αἱ τραχεῖαι εἰς ὁδοὺς λείας· καὶ ὄψεται πᾶσα σὰρξ τὸ σωτήριον τοῦ Θεοῦ. Ἐλεγεν οὖν τοῖς ἐκπορευομένοις ὄχλοις βαπτισθῆναι ὑπὲρ αὐτοῦ, Γεννήματα ἐχιδνῶν, τίς ὑπέδειξεν ὑμῖν φυγεῖν ἀπὸ τῆς μελλούσης ὀργῆς; ποιήσατε οὖν καρποὺς ἀξίους τῆς μετανοίας· καὶ μὴ ἄρξησθε λέγειν ἐν ἑαυτοῖς, Πατέρα ἔχομεν τὸν Ἀβραάμ, λέγω γὰρ ὑμῖν ὅτι δύναται ὁ Θεὸς ἐκ τῶν λίθων τούτων ἐγεῖραι τέκνα τῷ Ἀβραάμ. Ἦδη δὲ καὶ ἡ ἀξίνη πρὸς τὴν ῥίζαν τῶν δένδρων κεῖται· πᾶν οὖν δένδρον μὴ ποιοῦν καρπὸν καλὸν ἐκκόπτεται καὶ εἰς πῦρ βάλλεται. Καὶ ἐπηρώτων αὐτὸν οἱ ὄχλοι λέγοντες, Τί οὖν ποιήσωμεν; ἀποκριθεὶς δὲ λέγει αὐτοῖς· Ὁ ἔχων δύο χιτῶνας

Κατὰ τὸ δέκατο πέμπτο ἔτος τῆς βασιλείας τοῦ Τιβερίου Καίσαρα, ὅταν ἡγεμόνευε ὁ Πόντιος Πιλάτος στὴν Ἰουδαία, καὶ ἦταν τετράρχης στὴ Γαλιλαία ὁ Ἡρώδης, στὴν Ἰουραία καὶ τὴν Τραχωνίτιδα χώρα ὁ Φίλιππος ὁ ἀδελφός του, καὶ στὴν Ἀβιληνὴ ὁ Λυσανίας, ὅταν ἦταν ἀρχιερέας ὁ Ἄννας καὶ ὁ Καϊάφας, ἦλθε ἐντολὴ ἀπὸ τοῦ Θεοῦ στό Ἰωάννη τὸ γιό τοῦ Ζαχαρία, πού ἦταν στὴν ἐρημο. Καὶ ἦλθε σέ ὅλα τὰ περὶχωρα τοῦ Ἰορδάνη κηρῦσσοντας βάπτισμα μετανοίας γιὰ συγχώρηση ἁμαρτιῶν, σύμφωνα μέ ὅσα εἶχαν γραφεῖ στό βιβλίο τῶν προφητειῶν τοῦ Ἠσαΐα τοῦ Προφήτου πού ἔλεγε· «Φωνὴ ἀνθρώπου ἀκούεται στὴν ἐρημο πού λέγει· Ἐτοιμάστε τὸ δρόμο τοῦ Κυρίου, κάνετε εὐθεῖς (ὀμαλούς) τούς δρόμους του· Κάθε χαράδρα θά γεμίσει, καὶ κάθε ὄρος καὶ βουνό θά χαμηλώσει, καὶ ἔτσι τὰ στραβά καὶ ἀνώμαλα θά ἰσιώσουν, καὶ οἱ τραχεῖς πετρώδεις δρόμοι θά λειανθοῦν (θά ὀμαλοποιηθοῦν)· καὶ τότε θά δεῖ κάθε ἀνθρωπος τὴ σωτηρία πού ἔρχεται ἀπὸ τὸ Θεό. Ἐλεγε λοιπόν ὁ Ἰωάννης στά πλήθη πού ἔβγαιναν νά βαπτισθοῦν ἀπὸ αὐτόν· Ἀπόγονοι φαρμακερῶν ὀχιῶν, ποιός σᾶς ὑπέδειξε νά φύγετε ἀπὸ τὴν ὀργή, πού πρόκειται νά ξασπάσει σέ λίγο; κάνετε λοιπόν καρποὺς ἀξίους τῆς μετανοίας, καὶ μὴν ἀρχίσετε νά λέτε στους ἑαυτούς σας· Ἐχομε πατέρα τὸν Ἀβραάμ· Διότι σᾶς λέγω ὅτι μπορεῖ ὁ Θεός ἀπὸ τίς πέτρες αὐτές νά ἀναδείξει τέκνα γιὰ τὸν Ἀβραάμ. Τώρα πλέον ἡ ἀξίνα (τὸ τσεκούρι) βρῖσκεται στὴ ρίζα τῶν δένδρων· κάθε δένδρο λοιπόν πού δέν κάνει καρπό κόβεται καὶ ρίχνεται στὴ φωτιά. Καὶ τὸν ρωτοῦσαν τὰ πλήθη λέγοντας· Τί νά κάνουμε λοιπόν; ἀποκρίθηκε καὶ λέγει σ' αὐτούς· Ὅποιος ἔχει δύο χιτῶνες (πουκάμισα),

μεταδότω τῷ μὴ ἔχοντι, καὶ ὁ ἔχων βρώματα ὁμοίως ποιείτω. Ἦλθον δὲ καὶ τελῶναι βαπτισθῆναι καὶ εἶπαν πρὸς αὐτόν· Διδάσκαλε, τί ποιήσωμεν; ὁ δὲ εἶπε πρὸς αὐτούς· Μηδὲν πλέον παρὰ τὸ διατεταγμένον ὑμῖν πράσσετε. Ἐπηρώτων δὲ αὐτόν καὶ στρατευόμενοι λέγοντες· Καὶ ἡμεῖς τί ποιήσωμεν; καὶ εἶπε πρὸς αὐτούς· Μηδένα διασεΐσητε μηδὲ συκοφαντήσητε, καὶ ἀρκεῖσθε τοῖς ὀψωνίοις ὑμῶν. Προσδοκῶντος δὲ τοῦ λαοῦ καὶ διαλογιζομένων πάντων ἐν ταῖς καρδίαις αὐτῶν περὶ τοῦ Ἰωάννου, μήποτε αὐτὸς εἴη ὁ Χριστός, ἀπεκρίνατο ὁ Ἰωάννης ἅπασι λέγων· Ἐγὼ μὲν ὕδατι βαπτίζω ὑμᾶς· ἔρχεται δὲ ὁ ἰσχυρότερός μου, οὗ οὐκ εἰμὶ ἰκανὸς λῦσαι τὸν ἱμάντα τῶν ὑποδημάτων αὐτοῦ· αὐτὸς ὑμᾶς βαπτίσει ἐν πνεύματι ἁγίῳ καὶ πυρὶ· οὗ τὸ πτύον ἐν τῇ χειρὶ αὐτοῦ διακαθαῖραι τὴν ἄλωνα αὐτοῦ καὶ συναγαγεῖν τὸν σίτον εἰς τὴν ἀποθήκην αὐτοῦ, τὸ δὲ ἄχυρον κατακαύσει πυρὶ ἀσβέστῳ. Πολλὰ μὲν οὖν καὶ ἕτερα παρακαλῶν εὐηγγελίζετο τὸν λαόν.

(Καὶ καθεξῆς ἡ Θεία Λειτουργία τοῦ Μεγάλου Βασιλείου).

(Τῶν Μεγάλων Ὁρῶν τελουμένων κατὰ Παρασκευήν, ἔπονται τὰ ἐξῆς):

Ἐκτενής. Κεφαλοκλισία.

(Συλλειτουργικόν. Σελίς 11-12,-13,-14).

Ἀπόστιχα.

Ἐν Ἰορδάνῃ ποταμῷ, ἰδὼν σε ὁ Ἰωάννης πρὸς

ἃς δίνει σ' αὐτόν πού δέν ἔχει, καὶ ὅποιος ἔχει τροφίμα, νὰ κάνει τὸ ἴδιο. Ἦλθαν ὁμῶς καὶ τελῶνες, νὰ βαπτισθοῦν καὶ τοῦ εἶπαν· Διδάσκαλε, τί νὰ κάνουμε; κι ἐκεῖνος τοὺς εἶπε· Μὴν εἰσπράττετε τίποτε περισσότερο, ἀπὸ αὐτὸ πού ὀρίζει ὁ νόμος. Τὸν ρωτοῦσαν καὶ στρατιωτικοὶ λέγοντας· Κι ἡμεῖς τί νὰ κάνουμε; Καὶ τοὺς εἶπε· Κανένα μὴ κατηγορήσετε συκοφαντικά, καὶ μὴν ἐκβιάσετε (γιά χρήματα), καὶ νὰ ἀρκεῖσθε στό μισθό σας. Καὶ ἐνῷ ὁ λαὸς περιμενε (τό Μεσσία), καὶ ὅλοι διαλογίζονταν μέ τού νοῦ τους γιά τὸν Ἰωάννη, μήπως εἶναι αὐτὸς ὁ Χριστός, ἀποκρίθηκε ὁ Ἰωάννης σέ ὅλους καὶ εἶπε· Ἐγὼ σᾶς βαπτίζω μέ νερό, ἔρχεται ὁμῶς αὐτὸς πού εἶναι ἀνώτερος ἀπὸ μένα, τοῦ ὁποίου δέν εἶμαι ἄξιος νὰ λύσω τὸ κορδόνι ἀπὸ τὰ ὑποδήματά του (τὰ παπούτσια του)· αὐτὸς θά σᾶς βαπτίσει μέ τὸ Ἅγιο Πνεῦμα καὶ τῇ φωτιά τῆς χάριτός του· αὐτὸς κρατᾶ τὸ φτυάρι στό χέρι του, καὶ θά καθαρῖσει τὸ ἄλωνι του, καὶ θά συνάξει τὸ σιτάρι (τοὺς δικαίους) στήν ἀποθήκη του (στή Βασιλεία του), καὶ τὸ ἄχυρο (τοὺς κακοὺς) θά τὸ κάψει μέ φωτιά πού δέ σβήνει ποτέ (μέ κόλαση). Πολλὰ λοιπὸν καὶ ἄλλα ἐκήρυττε πρὸς τὸ λαὸ στηρίζοντάς τον καὶ παρηγορώντας τον.

(Ἀκολουθεῖ Θεία Λειτουργία τοῦ Μεγάλου Βασιλείου).

(Ὅταν οἱ Ὁρεσ τελοῦνται Παρασκευῇ, ἀκολουθοῦν τὰ ἐξῆς):

(Ἐκτενής. Κεφαλοκλισία.

(Συλλειτουργικό. Σελίδα 11-12,-13,-14).

Ἀπόστιχα.

Στόν Ἰορδάνῃ ποταμὸ βλέποντάς σε ὁ Ἰωάννης νὰ

αὐτὸν ἐρχόμενον ἔλεγε, Χριστέ ὁ Θεός· Τί πρὸς τὸν δούλον παραγέγονας, ῥύπον μὴ ἔχων Κύριε; εἰς ὄνομα δὲ τίνος σε βαπτίσω; Πατρός; ἀλλὰ τοῦτον φέρεις ἐν ἑαυτῷ. Υἱοῦ; ἀλλ' αὐτὸς ὑπάρχεις ὁ σαρκωθεὶς. Πνεύματος Ἁγίου; καὶ τοῦτο οἶδας διδόναι τοῖς πιστοῖς διὰ στόματος. Ὁ ἐπιφανεὶς Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς. (Δίς).

Στίχ. Ἡ θάλασσα εἶδε καὶ ἔφυγεν, ὁ Ἰορδάνης ἐστράφη εἰς τὰ ὀπίσω.

Εἶδοσάν σε ὕδατα ὁ Θεός, εἶδοσάν σε ὕδατα καὶ ἐφοβήθησαν. Πρὸς τὴν σὴν γὰρ δόξα ἀντοφθαλμησαὶ τὰ Χερουβὶμ οὐ δύνανται, οὐδὲ ἀτενίσαι τὰ Σεραφίμ· ἀλλὰ φόβῳ παριστάμενα, τὰ μὲν βαστάζουσι, τὰ δὲ δοξάζουσι τὴν δύναμίν σου. Μεθ' ὧν οἰκτίρμον, ἀναγγέλλομεν τὴν αἴνεσίν σου λέγοντες· Ὁ ἐπιφανεὶς Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς.

Στίχ. Τί σοὶ ἐστὶ θάλασσα, ὅτι ἔφυγες; καὶ σοὶ Ἰορδάνη ὅτι ἐστράφη εἰς τὰ ὀπίσω;

Σήμερον ὁ οὐρανοῦ καὶ γῆς Ποιητής, παραγίνεται σαρκὶ ἐν Ἰορδάνη, Βάπτισμα αἰτῶν ὁ ἀναμάρτητος, ἵνα καθάρῃ τὸν κόσμον ἀπὸ τῆς πλάνης τοῦ ἐχθροῦ, καὶ βαπτίζεται ὑπὸ δούλου, ὁ Δεσπότης τῶν ἀπάντων, καὶ καθαρισμὸν δι' ὕδατος τῷ γένει τῶν ἀνθρώπων δωρεῖται. Αὐτῷ βοήσωμεν, ὁ ἐπιφανεὶς Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

Δόξα... Καὶ νῦν...

Τὸν ἐκ Παρθένου Ἥλιον, βλέπων ὁ ἐκ στείρας Λύχνος φαεινός, ἐν Ἰορδάνη αἰτούμενον Βάπτισμα, ἐν δειλία καὶ χαρᾷ, ἐβόα πρὸς αὐτόν· Σὺ με

ἐρχεσαι πρὸς αὐτόν ἔλεγε, Χριστέ Θεέ μας· Γιατί ἦλθες στό δούλο σου, χωρὶς νὰ ἔχεις ἀκαθαρσία (μολυσμὸ), Κύριε; καὶ στό ὄνομα τίνος νὰ σέ βαπτίσω; Τοῦ Πατρός; ἀλλὰ τὸν ἔχεις μέσα σου. Τοῦ Υἱοῦ; ἀλλὰ εἶσαι Ἐσύ πού σαρκώθηκες. Τοῦ Πνεύματος τοῦ Ἁγίου; καὶ αὐτό ξέρεις νὰ τό δίνεις στοὺς πιστοὺς μέ τό στόμα σου. Θεέ πού ἐμφανίσθηκες, ἐλέησέ μας. (Δίς).

Στίχ. Ἡ θάλασσα εἶδε καὶ ὑποχώρησε· ὁ Ἰορδάνης στράφηκε πίσω.

Σέ εἶδαν, ὦ Θεέ, σέ εἶδαν τὰ νερά κι ἐφοβήθηκαν· Τὴ δόξα σου δέν μποροῦν τὰ Χερουβὶμ νὰ τὴν ἀντικρύσουν κατάματα, οὔτε νὰ τὴν ἀτενίσουν τὰ Σεραφίμ· ἀλλὰ στέκοντας ὄρθια μέ φόβο, τὰ πρῶτα σέ ὑποβαστάζουν, καὶ τὰ δεύτερα δοξάζουν τὴ δύναμή σου. Μαζί μέ αὐτά, εὐσπλαχνε, κι ἐμεῖς ἀναγγέλλομε τὴ δοξολογία σου λέγοντας· Θεέ πού ἐμφανίσθηκες, ἐλέησέ μας.

Στίχ. Τί σοῦ συνέβη θάλασσα καὶ ὑποχώρησες, κι ἐσύ Ἰορδάνη στράφηκες πίσω;

Σήμερα ὁ Ποιητής τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῆς γῆς ἐρχεται μέ σῶμα στόν Ἰορδάνη ζητώντας αὐτός ὁ ἀναμάρτητος βάπτισμα, γιὰ νὰ καθαρῇ τὸν κόσμο ἀπὸ τὴν πλάνη τοῦ ἐχθροῦ· καὶ βαπτίζεται ἀπὸ δούλο ὁ Κύριος τῶν πάντων· καὶ δωρίζει στό γένος τῶν ἀνθρώπων καθαρισμὸ μέ νερό. Σ' αὐτόν ἄς φωνάξουμε· Θεέ πού ἐμφανίσθηκες, δόξα σ' ἐσένα.

Δόξα ... Καὶ νῦν ...

Ὁ φωτεινός λύχνος (ὁ Πρόδρομος), πού προῆλθε ἀπὸ στεῖρα, βλέποντας τὸν Ἥλιο (τό Χριστό), πού προῆλθε ἀπὸ Παρθένο, νὰ ζητᾷ βάπτισμα στόν Ἰορδάνη, μέ δειλία καὶ

ἀγίασον Δέσποτα τῆ θείᾳ Ἐπιφανείᾳ σου.

Νῦν ἀπολύεις. Τρισάγιον.

(Συλλειτουργικόν. Σελίς 15,-16).

Ἀπολυτίκιον.

Ἐν Ἰορδάνη βαπτίζομένου σου Κύριε, ἡ τῆς Τριάδος ἐφανερώθη προσκύνησις· τοῦ γὰρ Γεννήτορος ἡ φωνὴ προσεμαρτύρει σοι, ἀγαπητόν σε Υἱὸν ὀνομάζουσα· καὶ τὸ Πνεῦμα ἐν εἶδει περιστερᾶς, ἐβεβαίον τοῦ λόγου τὸ ἀσφαλές. Ὁ ἐπιφανεῖς, Χριστέ ὁ Θεός, καὶ τὸν κόσμον φωτίσας δόξα σοι.

Ἀπόλυσις. (Συλλειτουργικόν. Σελίς 16-17).

ΜΕΓΑΣ ΑΓΙΑΣΜΟΣ

Φωνὴ Κυρίου ἐπὶ τῶν ὑδάτων βοᾷ λέγουσα· Δεῦτε λάβετε πάντες, Πνεῦμα σοφίας, Πνεῦμα συνέσεως, Πνεῦμα φόβου Θεοῦ, τοῦ ἐπιφανέντος Χριστοῦ.

Σήμερον τῶν ὑδάτων, ἀγιάζεται ἡ φύσις, καὶ ῥήγνυται ὁ Ἰορδάνης, καὶ τῶν ἰδίων ναμάτων ἐπέχει τὸ ρεῦμα, Δεσπότην ὁρῶν ῥυπτόμενον.

Ὡς ἄνθρωπος ἐν ποταμῷ, ἦλθες Χριστέ Βασιλεῦ, καὶ δουλικὸν Βάπτισμα λαβεῖν, σπεύδεις ἀγαθέ, ὑπὸ τῶν τοῦ Προδρόμου χειρῶν, διὰ τὰς ἁμαρτίας ἡμῶν φιλόανθρωπε.

Δόξα... Καὶ νῦν...

Πρὸς τὴν φωνὴν τοῦ βοῶντος ἐν τῇ ἐρήμῳ· Ἐτοιμάσατε τὴν ὁδὸν τοῦ Κυρίου, ἦλθες Κύριε,

χαρὰ φώναζε πρὸς αὐτόν· Ἐσύ ἀγίασέ με, Κύριε, μέ τῆ θεϊκῆ φανέρωσή σου.

Νῦν ἀπολύεις. Τρισάγιο.

(Συλλειτουργικό. Σελίδα 15,-16).

Ἀπολυτίκιο.

Ὅταν βαπτίζοσιν στό Ἰορδάνη, Κύριε, φανερώθηκε ἡ προσκύνησητῆς Ἁγίας Τριάδος· διότι ἡ φωνὴ τοῦ Πατέρα πού σ' ἐγέννησε, ἔδινε γιὰ σένα τὴ μαρτυρία ὀνομάζοντάς σε Υἱό ἀγαπητό· καὶ τό Ἅγιο Πνεῦμα μέ μορφή περιστερᾶς βεβαίωνε τὴ γνησιότητα τοῦ λόγου. Χριστέ Θεέ μας, πού ἐμφανίσθηκες στόν κόσμο καὶ τόν ἐφώτισες, δόξα σ' ἐσένα.

Ἀπόλυση. (Συλλειτουργικό. Σελίδα 16-17).

ΜΕΓΑΣ ΑΓΙΑΣΜΟΣ.

Ἡ φωνὴ τοῦ Κυρίου ἀκούεται νά φωνάζει ἐπάνω στά νερά λέγοντας· Ἐλᾶτε, λάβετε ὅλοι Πνεῦμα σοφίας, Πνεῦμα συνέσεως, Πνεῦμα φόβου Θεοῦ, τοῦ Χριστοῦ πού φανερώθηκε.

Σήμερα ἀγιάζεται ἡ φύση τῶν νερῶν καὶ σχίζεται ὁ Ἰορδάνης, καὶ συγκρατεῖ τό ρεῦμα τῶν δικῶν του νερῶν βλέποντας τόν Κύριο νά ὑποβάλλεται σέ κάθαρση .

Ὡς ἄνθρωπος ἦλθες στόν ποταμό, Χριστέ Βασιλιά μας· καὶ βιάζεσαι νά λάβεις βάπτισμα δουλικό (πού ἀρμόζει σέ δούλο), Ἀγαθέ, ἀπό τὰ χεῖρια τοῦ Προδρόμου γιὰ τίς ἁμαρτίες μας, φιλόανθρωπε.

Δόξα ... Καὶ νῦν ...

Πρὸς αὐτόν πού εἶναι «φωνὴ πού φωνάζει στήν ἐρημο, Ἐτοιμάστε τὴν ὁδὸ τοῦ Κυρίου», ἦλθες, Κύριε, ἀφοῦ πῆρες

μορφήν δούλου λαβών, Βάπτισμα αἰτῶν, ὁ μὴ γνοὺς ἁμαρτίαν. Εἶδοσάν σε ὕδατα, καὶ ἐφοβήθησαν, σύντρομος γέγονεν ὁ Πρόδρομος, καὶ ἐβόησε λέγων· πῶς φωτίσει ὁ λύχνος τὸ Φῶς; πῶς χειροθετήσῃ δούλος τὸν Δεσπότην; ἀγίασον ἐμὲ καὶ τὰ ὕδατα Σωτήρ, ὁ αἰῶν τοῦ κόσμου τὴν ἁμαρτίαν.

Προφητεία Ἡσαΐου. (ΛΕ'. 1-10).

Τάδε λέγει Κύριος· Εὐφράνθητι ἔρημος διψῶσα, ἀγαλλιάσθω ἔρημος, καὶ ἀνθείτω ὡς κρίνον. Καὶ ἐξανθήσει, καὶ ὑλοχαρήσει, καὶ ἀγαλλιάσεται τὰ ἔρημα τοῦ Ἰορδάνου, καὶ ἡ δόξα τοῦ Λιβάνου ἐδόθη αὐτῇ, καὶ ἡ τιμὴ τοῦ Καρμήλου, καὶ ὁ λαὸς μου ὄψεται τὴν δόξαν Κυρίου, καὶ τὸ ὕψος τοῦ Θεοῦ· Ἰσχύσατε χεῖρες ἀνειμένα, καὶ γόνατα παραλελυμένα. Παρακαλέσατε, καὶ εἶπατε τοῖς ὀλιγοψύχοις τῆ διανοία, ἰσχύσατε καὶ μὴ φοβεῖσθε· ἰδοὺ ὁ Θεὸς ἡμῶν κρίσιν ἀνταποδίδωσι, καὶ ἀνταποδώσει, αὐτὸς ἤξει καὶ σώσει ἡμᾶς. Τότε ἀνοιχθήσονται ὀφθαλμοὶ τυφλῶν, καὶ ὦτα κωφῶν ἀκούσονται. Τότε ἀλειῖται χωλὸς ὡς ἔλαφος, καὶ τρανὴ ἔσται γλῶσσα μογγιλάλων, ὅτι ἐρράγη ἐν τῇ ἐρήμῳ ὕδωρ, καὶ φάραγξ ἐν γῆ διψώση. Καὶ ἔσται ἡ ἄνυδρος εἰς ἔλη, καὶ εἰς τὴν διψῶσαν γῆν πηγὴ ὕδατος ἔσται, ἐκεῖ ἔσται εὐφροσύνη ὀρνέων, ἐπαύλεις σειρήνων, καὶ καλάμη καὶ ἔλη. Καὶ ἔσται ἐκεῖ ὁδὸς καθαρὰ, καὶ ὁδὸς ἀγία κληθήσεται, οὐ μὴ παρέλθῃ ἐκεῖ ἀκάθαρτος, οὐδὲ ἔσται ἐκεῖ ὁδὸς ἀκάθαρτος, οἱ δὲ διεσπαρμένοι πορεύονται ἐπ'

μορφή δούλου, ζητώντας βάπτισμα ἐσύ πού δέν γνώρισες ἁμαρτία. Σέ εἶδαν τὰ νερά καὶ φοβήθηκαν, ὁ Πρόδρομος ἔγινε ἔντρομος κι ἐφώναξε λέγοντας· πῶς νά φωτίσει ὁ Λύχνος (τό λυχνάρι) τό φῶς; πῶς νά χειροθετήσῃ (νά βάλῃ τὰ χέρια ἐπάνω του) ὁ δούλος τὸν Κύριο; ἀγίασε ἐμένα καὶ τὰ νερά, Σωτήρα, ἐσύ πού σηκώνεις τοῦ κόσμου τὴν ἁμαρτία.

Προφητεία τοῦ Ἡσαΐα. (ΛΕ'. 1-10).

Αὐτά λέγει ὁ Κύριος· Νά εὐφραίνεσαι ἐσύ ἡ διψασμένη ἔρημος, ἃς ἀγάλλεται ἡ ἔρημος, καὶ ἃς ἀνθίσουν σ' αὐτὴν κρίνα. Καὶ θά ἀνθίσουν καὶ θά γεμίσουν ἀπὸ πλούσια βλάστηση, καὶ θά ἀγάλλονται οἱ ἔρημιές τοῦ Ἰορδάνη· καὶ θά δοθεῖ στήν ἔρημο αὐτῇ ἡ δόξα τοῦ Λιβάνου καὶ ἡ τιμὴ τοῦ Καρμήλου, καὶ ὁ λαὸς μου θά δεῖ τὴ δόξα τοῦ Κυρίου καὶ τὴ μεγαλειότητα τοῦ Θεοῦ. Πάρτε δύναμη, χέρια ἐξασθενημένα καὶ γόνατα παραλελυμένα. Παρηγορῆστε καὶ πεῖτε στοὺς ὀλιγόψυχους στή διάνοια· Ἐνδυναμωθεῖτε καὶ μὴ φοβᾶσθε, νά, ὁ Θεὸς μας ἀποδίδει δικαιοσύνη, καὶ τώρα θά ἀποδώσει σ' ἐμᾶς τό δίκαιο, αὐτὸς θά ἔλθῃ καὶ θά μᾶς σώσει. Τότε θά ἀνοιχθοῦν τὰ μάτια τῶν τυφλῶν, καὶ τὰ αὐτιά τῶν κουφῶν θά ἀκούσουν. Τότε ὁ χωλὸς (ὁ κουτσός) θά πηδᾷ ὡς ἐλάφι καὶ θά ρητορεύῃ ἡ γλῶσσα τῶν κωφαλάων· διότι θά ἀναβλύσει στήν ἔρημο νερό, καὶ θά ἀνοιχθεῖ φαράγγι γεμάτο μέ νερό στήν πρὶν διψασμένη γῆ. Καὶ θά μετατραπεῖ σέ ἔλη (λίμνες) ἡ γῆ πού ἔστερεῖτο τό νερό, καὶ στή διψασμένη γῆ θά ὑπάρχει πηγὴ νεροῦ· ἐκεῖ θά εὐφραίνονται τὰ πουλιά τοῦ οὐρανοῦ, ἐκεῖ θά ὑπάρχουν κατοικίες γιὰ τίς σειρήνες (στρουθοκάμηλοι ἢ μικρὰ ὠδικὰ πουλιά) καὶ ὑδροχαρεῖς καλαμιές καὶ λίμνες.

αὐτῆς, καὶ οὐ μὴ πλανηθῶσι. Καὶ οὐκ ἔσται ἐκεῖ
λέων, οὐδὲ τῶν πονηρῶν θηρίων, οὐ μὴ ἀναβῆ εἰς
αὐτήν, οὐδὲ μὴ εὐρεθῆ ἐκεῖ, ἀλλὰ πορεύονται ἐν
αὐτῇ λελυτρωμένοι, καὶ συνηγμένοι διὰ Κύριον.
Καὶ ἀποστραφήσονται, καὶ ἤξουσιν εἰς Σιών μετ'
εὐφροσύνης καὶ ἀγαλλιάσεως, καὶ εὐφροσύνη
αἰώνιος ὑπὲρ κεφαλῆς αὐτῶν· ἐπὶ γὰρ τῆς κεφαλῆς
αὐτῶν αἶνεςις καὶ ἀγαλλίαμα, καὶ εὐφροσύνη
καταλήψεται αὐτούς· ἀπέδρα ὀδύνη, λύπη καὶ
στεναγμός.

Προφητεία Ἡσαΐου. (ΝΕ' .1-13).

Τάδε λέγει Κύριος· οἱ διψῶντες πορεύεσθε ἐφ'
ὔδωρ, καὶ ὅσοι μὴ ἔχετε ἀργύριον, βαδίσαντες
ἀγοράσατε, καὶ φάγεσθε, καὶ πίεσθε ἄνευ
ἀργυρίου καὶ τιμῆς οἴνου καὶ στέαρ. Ἵνα τί τιμᾶσθε
ἀργυρίου ἐν οὐκ ἄρτοις, καὶ ὁ μόχθος ὑμῶν οὐκ
εἰς πλησμονήν; Ἀκούσατέ μου, καὶ φάγεσθε
ἀγαθά, καὶ ἐντρυφήσει ἐν ἀγαθοῖς ἡ ψυχὴ ὑμῶν.
Προσέχετε τοῖς ὤσιν ὑμῶν, καὶ ἐπακολουθεῖτε ταῖς
ὁδοῖς μου, εἰσακούσατέ μου, καὶ ζήσεται ἐν
ἀγαθοῖς ἡ ψυχὴ ὑμῶν, καὶ διαθήσομαι ὑμῖν Διαθή-
κην αἰώνιον, τὰ ὅσια Δαυῖδ τὰ πιστά. Ἴδου μαρτύ-
ριον ἐν Ἐθνεσιν ἔδωκα αὐτόν, ἄρχοντα καὶ προ-
στάσσοντα ἐν Ἐθνεσιν. Ἴδου Ἐθνη, ἃ οὐκ οἶδασί

Καὶ θά ὑπάρχει ἐκεῖ δρόμος καθαρός, καὶ θά ὀνομασθεῖ
ὁδός ἀγία· δέν θά πατήσει ἐκεῖ ἀκάθαρτος, οὔτε θά
ὑπάρχει ἐκεῖ δρόμος ἀκάθαρτος· καὶ οἱ διασκορπισμένοι
στήν ἐξορία θά ἐπιστρέψουν βαδίζοντας ἐπάνω σ' αὐτή
τήν ὁδό, καὶ δέν θά χάσουν τό δρόμο τους. Καὶ δέν θά
ὑπάρχει ἐκεῖ λιοντάρι, οὔτε κανένα ἀπό τά βλαβερά θηρία
θά ἀνεβεῖ ἐπάνω σ' αὐτήν, οὔτε θά βρεθεῖ ἐκεῖ· ἀλλά θά
περιπατοῦν ἐπάνω σ' αὐτήν λυτρωμένοι καὶ συναγμένοι
ἀπό τόν Κύριο· Καὶ θά ἐπιστρέψουν καὶ θά ἔλθουν στή
Σιών μέ εὐφροσύνη καὶ ἀγαλλίαση· καὶ (θά αἰωρεῖται)
εὐφροσύνη αἰώνια ἐπάνω ἀπό τά κεφάλια τους· διότι
ἐπάνω ἀπό τά κεφάλια τους (θά αἰωρεῖται) ὕμνος καὶ χα-
ρά, καὶ θά κυριαρχεῖ σ' αὐτούς ἡ εὐφροσύνη·
ἀπομακρύνθηκε ἀπ' αὐτούς κάθε πόνος, λύπη καὶ στε-
ναγμός.

Προφητεία Ἡσαΐου. (ΝΕ' .1-13).

Αὐτά λέγει ὁ Κύριος· Ἐσεῖς πού διψᾶτε προχωρήστε
πρός τό νερό· Καὶ ὅσοι δέν ἔχετε χρήματα, βαδίστε καὶ
ἀγοράστε, καὶ φᾶτε καὶ πιεῖτε, χωρίς χρήματα καὶ
ἀντίτιμο, κρασί καὶ παχύ κρέας. Γιατί δαπανᾶτε τά χρήμα-
τά σας, ἐκεῖ πού δέν ὑπάρχει ἄρτος, καὶ τό προϊόν τοῦ μό-
χθου σας χωρίς νά χορταίνετε; Ἀκούστε με καὶ θά φᾶτε
ἀγαθά, καὶ θά αισθανθεῖ ἀπόλαυση μέσα στά ἀγαθά ἡ
ψυχὴ σας. Προσέχετε μέ τήν ἀκοή σας, καὶ ἀκολουθήστε
τίς ὁδούς μου· Ἀκούστε με καὶ θά ζήσει ἀνάμεσα στά
ἀγαθά ἡ ψυχὴ σας· Καὶ θά κάνω μαζί σας διαθήκη (συμ-
φωνία) αἰώνια ἐκπληρώνοντας τίς ἱερές ὑποσχέσεις μου
πρός τό Δαυῖδ, πού δέν τίς ἀνακαλῶ. Νά, τόν ἔδωσα (τό
Δαυῖδ πού προεικονίζει τό Μεσσία) μαρτύριο (δειγμα,

σε, ἐπικαλέσονται σε, καὶ λαοί, οἳ οὐκ ἐπίστανταί σε, ἐπὶ σε καταφεύξονται, ἕνεκεν Κυρίου τοῦ Θεοῦ σου, καὶ τοῦ Ἁγίου Ἰσραήλ, ὅτι ἐδόξασέ σε. Ζητήσατε τὸν Κύριον, καὶ ἐν τῷ εὐρίσκειν αὐτόν, ἐπικαλέσασθε, ἡνίκα δ' ἂν ἐγγίζη ὑμῖν, ἀπολιπέτω ὁ ἀσεβῆς τὰς ὁδοὺς αὐτοῦ, καὶ ἀνὴρ ἄνομος τὰς βουλάς αὐτοῦ, καὶ ἐπιστρέφητε πρὸς Κύριον, καὶ ἐλεηθήσεσθε, καὶ κράξεσθε, ὅτι ἐπὶ πολὺ ἀφήσει τὰς ἁμαρτίας ὑμῶν. Οὐ γὰρ εἰσιν αἱ βουλαί μου, ὥσπερ αἱ βουλαὶ ὑμῶν, οὐδ' ὥσπερ αἱ ὁδοὶ ὑμῶν, αἱ ὁδοὶ μου, λέγει Κύριος. Ἀλλ' ὡς ἀπέχει ὁ οὐρανὸς ἀπὸ τῆς γῆς, οὕτως ἀπέχει ἡ ὁδὸς μου ἀπὸ τῶν ὁδῶν ὑμῶν, καὶ τὰ διανοήματα ὑμῶν ἀπὸ τῆς διανοίας μου. Ὡς γὰρ ἂν καταβῆ ὑέτός, ἢ χιῶν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ, καὶ οὐ μὴ ἀποστραφῆ ἕως ἂν μεθύσῃ τὴν γῆν, καὶ ἐκτέκη, καὶ ἐκβλαστήσῃ, καὶ δῶ σπέρμα τῷ σπείροντι, καὶ ἄρτον εἰς βρῶσιν, οὕτως ἔσται τὸ ῥῆμά μου, ὃ ἐὰν ἐξέλθῃ ἐκ τοῦ στόματός μου, οὐ μὴ ἀποστραφῆ πρὸς με κενόν, ἕως ἂν τελεσθῇ ὅσα ἂν ἠθέλησα, καὶ εὐδώσω τὰς ὁδοὺς μου, καὶ τὰ ἐντάλματά μου. Ἐν γὰρ εὐφροσύνῃ ἐξελεύσεσθε, καὶ ἐν χαρᾷ διδαχθήσεσθε· τὰ γὰρ ὄρη καὶ οἱ βουνοὶ ἐξαλοῦνται, προσδεχόμενοι ὑμᾶς ἐν χαρᾷ, καὶ πάντα τὰ ξύλα τοῦ ἀγροῦ ἐπικροτήσῃ τοῖς κλάδοις. Καὶ ἀντὶ τῆς στοιβῆς ἀναβήσεται κυπάρισσος, ἀντὶ δὲ τῆς κονύζης ἀναβήσεται μυρσίνη, καὶ ἔσται Κυρίῳ εἰς ὄνομα, καὶ εἰς σημεῖον αἰώνιον, καὶ οὐκ ἐκλείψει.

μνημεῖο) ἀνάμεσα στὰ ἔθνη. Νά, ἔθνη πού δέν σ' ἐγνώριζαν θά σέ ἐπικαλοῦνται, καὶ λαοί πού δέν σέ ξέρουν θά καταφύγουν σ' ἐσένα, (Ἰσραήλ), ἐξ αἰτίας τοῦ Κυρίου τοῦ Θεοῦ σου, τοῦ Ἁγίου τοῦ Ἰσραήλ, διότι σ' ἐδόξασε. Ἀναζητήστε τὸν Κύριο, καὶ ὅταν τὸν βρεῖτε, ἐπικαλεσθεῖτε τον, καὶ ὅταν σᾶς πλησιάσει, ἄς ἐγκαταλείψει ὁ ἀσεβῆς τίς κακές πορεῖες του, καὶ ὁ ἄνομος ἄνθρωπος τὰ θελήματα του, καὶ ἄς ἐπιστρέψει στὸν Κύριο, καὶ θά βρεῖ ἔλεος, διότι θά συγχωρήσει ἐντελῶς τίς ἁμαρτίες σας. Διότι οἱ δικές μου βουλές (οἱ ἀποφάσεις μου) δέν εἶναι ὅπως οἱ δικές σας βουλές, οὔτε εἶναι οἱ πορεῖες μου, ὅπως οἱ δικές σας πορεῖες, λέγει ὁ Κύριος. Ἀλλά ὅπως ἀπέχει ὁ οὐρανὸς ἀπὸ τῆς γῆς, ἔτσι ἀπέχει ὁ δικός μου δρόμος ἀπὸ τῶν δικῶν σας δρόμους, καὶ οἱ σκέψεις μου ἀπὸ τίς δικές σας σκέψεις. Διότι ὅπως, ὅταν πέσει ἡ βροχὴ ἢ τὸ χιόνι ἀπὸ τὸν οὐρανὸ, δέν θά ἐπιστρέψῃ ἐκεῖ (μέ τὴν ἐξάτμιση), ἕως ὅτου θά ποτίσει χορταστικά τὴ γῆ, καὶ ἔτσι θά φυτρώσει ὁ σπόρος καὶ θά βλαστήσῃ, καὶ θά δώσει σπόρο στό σποριά καὶ ἄρτο, γιὰ νά τραφεῖ, ἔτσι εἶναι ὁ λόγος μου, πού θά βγεῖ ἀπὸ τὸ στόμα μου, δέ θά μείνει ἄκαρπος (χωρὶς ἀποτέλεσμα), ἕως ὅτου γίνουν, ὅσα θέλησα, καὶ θά φροντίσω νά κατευδώσω τίς ὁδοὺς μου καὶ τίς ἐντολές μου. Διότι μέ εὐφροσύνῃ θά βγεῖτε (ἀπὸ τὴν ἐξορία), καὶ μέ χαρὰ θά διδαχθεῖτε· Διότι τὰ ψηλά ὄρη καὶ τὰ χαμηλά βουνά θά σκιρτοῦν, καθὼς θά σᾶς ὑποδέχονται μέ χαρὰ, καὶ ὅλα τὰ δένδρα τῆς ὑπαίθρου θά χτυποῦν τὰ κλαδιά τους. Καὶ στή θέση τῆς στοιβῆς (ταπεινὸς θάμνος) θά ὑψωθεῖ κυπαρίσσι, καὶ στή θέση τῆς κονύζης (ἄγριο θρούμπι πού μυρίζει ἄσχημα) θά ὑψωθεῖ ἢ (εὐώδης) μυρτιά. Ἐτσι ὁ Κύριος θά εἶναι

<p>Προφητεία Ἡσαΐου.(IB'. 3-6). ΣΤ'. Ὠρα. (Σελίς 57-58). Προκείμενον. Κύριος φωτισμός μου καὶ Σωτήρ μου. Στίχ. Κύριος ὑπερασπιστῆς τῆς ζωῆς μου. Ἀπόστολος. Πρὸς Κορινθίους Α'. (Γ'. 14). Ἀδελφοί, οὐ θέλω ὑμᾶς ἀγνοεῖν, ὅτι οἱ Πατέρες ἡμῶν πάντες ὑπὸ τὴν νεφέλην ἦσαν, καὶ πάντες διὰ τῆς θαλάσσης διήλθον. Καὶ πάντες εἰς τὸν Μωυσῆν ἐβαπτίσαντο, ἐν τῇ νεφέλῃ καὶ ἐν τῇ θαλάσῃ. Καὶ πάντες τὸ αὐτὸ βρῶμα πνευματικόν ἔφαγον. Καὶ πάντες τὸ αὐτὸ πόμα πνευματικόν ἔπιον· ἔπιον γὰρ ἐκ πνευματικῆς ἀκολουθούσης πέτρας· ἡ δὲ πέτρα ἦν ὁ Χριστός.</p> <p>Εὐαγγέλιον. Κατὰ Μάρκον. (Α'. 9-11). (ΣΤ'. Ὠρα Φώτων. Σελίδα 58). Εἰρηνικά. Ἐν εἰρήνῃ, τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν. Κύριε ἐλέησον. Ὑπὲρ τῆς ἄνωθεν εἰρήνης καὶ τῆς σωτηρίας τῶν ψυχῶν ἡμῶν, τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν.</p> <p>Ὑπὲρ τῆς εἰρήνης τοῦ σύμπαντος κόσμου, εὐσταθείας τῶν Ἁγίων τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησιῶν, καὶ</p>		<p>ὀνομαστός (θά δοξασθεῖ), καὶ ἡ λύτρωσή σας αὐτὴ θά εἶναι μνημεῖο, αἰώνιο καὶ δέ θά λείψει ποτέ.</p> <p>Προφητεία τοῦ Ἡσαΐα. (IB'. 3-6). ΣΤ'. Ὠρα. (Σελίς 57-58). Προκείμενον. Ὁ Κύριος εἶναι φωτισμός μου καὶ Σωτήρας μου. Στίχ. Ὁ Κύριος εἶναι ὑπερασπιστῆς τῆς ζωῆς μου. Ἀπόστολος. Α'. Ἐπιστολὴ πρὸς Κορινθίους (Γ'.14). Ἀδελφοί, δὲν θέλω νὰ ἀγνοεῖτε, ὅτι οἱ πρόγονοί μας ὅλοι ἦταν κάτω ἀπὸ τὴ νεφέλη πού τοὺς ἐσκίαζε, καὶ ὅλοι πέρασαν ἀπὸ τὴ θάλασσα. Καὶ ὅλοι ἀκολούθησαν τὸ Μωυσῆ (σάν νὰ βαπτίσθησαν σ' αὐτόν) μέσα στὴ νεφέλη (τὸ Ἅγιο Πνεῦμα) καὶ στὴ θάλασσα (στό νερό). Καὶ ὅλοι ἔφαγαν τὸ ἴδιο πνευματικὸ φαγητό (τὸ Μάννα). Καὶ ὅλοι τὸ ἴδιο πνευματικὸ νερό ἔπιναν (πού ἀνέβλυσε θαυμα- τουργικά)· διότι ἔπιναν ἀπὸ πνευματικὴ πέτρα, πού τοὺς συνόδευε, καὶ ἡ πέτρα ἦταν ὁ Χριστός.</p> <p>Εὐαγγέλιο. Κατὰ Μάρκον. (Α'. 9-11). (ΣΤ'. Ὠρα Φώτων. Σελίδα 59). Εἰρηνικά. Μέ εἰρήνη (στὴν καρδιά), ἃς παρακαλέσουμε τὸν Κύ- ριο. Κύριε ἐλέησέ μας. Γιὰ τὴν εἰρήνη πού ἔρχεται ἀπὸ ἐπάνω, ἀπὸ τὸ Θεό, καὶ γιὰ τὴ σωτηρία τῶν ψυχῶν μας, ἃς παρακαλέσουμε τὸν Κύριο. Γιὰ τὴν εἰρήνη ὀλοκλήρου τοῦ κόσμου, γιὰ τὴ σταθε- ρότητα τῶν ἁγίων Ἐκκλησιῶν τοῦ Θεοῦ, καὶ γιὰ τὴν ἔνωση</p>
--	--	---

τῆς τῶν πάντων ἐνώσεως, τοῦ Κυρίου ἐηθῶμεν.

Ἐπεὶ τοῦ Ἁγίου Οἴκου τούτου, Καὶ τῶν μετὰ πίστεως, εὐλαβείας, καὶ φόβου Θεοῦ εἰσιόντων ἐν αὐτῷ, τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν.

Ἐπεὶ τῶν εὐσεβῶν καὶ ὀρθοδόξων Χριστιανῶν τοῦ κυρίου δεηθῶμεν.

Ἐπεὶ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου ἡμῶν (δεῖνος), τοῦ τιμίου Πρεσβυτερίου τῆς ἐν Χριστῷ Διακονίας, παντὸς τοῦ Κλήρου καὶ τοῦ Λαοῦ, τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν.

Ἐπεὶ τοῦ εὐσεβοῦς ὑμῶν ἔθνους, πάσης ἀρχῆς καὶ ἐξουσίας ἐν αὐτῷ, καὶ τοῦ κατὰ ξηράν θάλασσαν καὶ ἀέρα φιλοχρίστου ἡμῶν στρατοῦ τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν.

Ἐπεὶ τῆς πόλεως (κώμης, ἀγίας Μονῆς) ταύτης, πάσης Πόλεως Χώρας, καὶ τῶν πίστει οἰκούντων ἐν αὐταῖς, τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν.

Ἐπεὶ εὐκρασίας ἀέρων, εὐφορίας τῶν καρπῶν τῆς γῆς, καὶ καιρῶν εἰρηνικῶν, τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν.

Ἐπεὶ πλεόντων, ὁδοιπορούντων, νοσοῦντων, καμνόντων, αἰχμαλώτων καὶ τῆς σωτηρίας αὐτῶν, τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν.

Ἐπεὶ τοῦ ἁγιασθῆναι τὸ ὕδωρ τοῦτο, τῆ δυνάμει καὶ ἐνεργείᾳ καὶ ἐπιφοιτήσει τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν.

Ἐπεὶ τοῦ καταφοιτῆσαι τοῖς ὕδασι τούτοις τὴν καθαρτικὴν τῆς ὑπερουσίου Τριάδος ἐνεργείαν, τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν.

ὅλων τῶν ἀνθρώπων, ἃς παρακαλέσουμε τὸν Κύριο.

Γιὰ τὸν ἅγιο αὐτὸ ναό, καὶ γιὰ ἐκείνους πού μέ πίστη, μέ εὐλάβεια καὶ μέ φόβο Θεοῦ εἰσέρχονται σ' αὐτόν, ἃς παρακαλέσουμε τὸν Κύριο.

Γιὰ τοὺς εὐσεβεῖς καὶ ὀρθοδόξους χριστιανούς, ἃς παρακαλέσουμε τὸν Κύριο.

Γιὰ τὸν ἀρχιεπισκόπό μας (.....), γιὰ τὴ σεβαστὴ τάξη τῶν ἱερέων, γιὰ τοὺς διακόνους (τοὺς ὑπηρέτες) τοῦ Χριστοῦ, γιὰ ὅλους τοὺς κληρικούς καὶ τοὺς λαϊκούς, ἃς παρακαλέσουμε τὸν Κύριο.

Γιὰ τὸ εὐσεβές ἔθνος μας, γιὰ κάθε ἀρχή καὶ ἐξουσία σ' αὐτό, καὶ γιὰ τὸ φιλόχριστο στρατό μας στὴν ξηρά, στὴ θάλασσα καὶ στὸν ἀέρα, ἃς παρακαλέσουμε τὸν Κύριο.

Γιὰ τὴν πόλη αὐτή, γιὰ κάθε πόλη καὶ χωριό, καὶ γιὰ ὅσους κατοικοῦν σ' αὐτές μέ πίστη, ἃς παρακαλέσουμε τὸν Κύριο.

Γιὰ εὐεργετικούς ἀνέμους, γιὰ εὐφορία τῶν καρπῶν τῆς γῆς καὶ γιὰ καιροὺς εἰρηνικούς, ἃς παρακαλέσουμε τὸν Κύριο.

Γιὰ ὅσους ταξιδεύουν στὴ θάλασσα καὶ στὴ στεριά, γιὰ ὅσους εἶναι ἄρρωστοι, κουρασμένοι, αἰχμάλωτοι, καὶ γιὰ τὴ σωτηρία τους, ἃς παρακαλέσουμε τὸν Κύριο.

Γιὰ νὰ ἁγιασθεῖ τὸ νερό αὐτό μέ τὴ δύναμη, τὴν ἐνεργεία καὶ ἐπιφοίτηση (κάθοδο) τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ἃς παρακαλέσουμε τὸν Κύριο.

Γιὰ νὰ κατεβεῖ στά νερά αὐτά ἡ καθαρτικὴ ἐνεργεία τῆς Ἁγίας Τριάδας, ἃς παρακαλέσουμε τὸν Κύριο.

<p>Ἐπεὶ τοῦ δωρηθῆναι αὐτοῖς τὴν χάριν τῆς ἀπολυτρώσεως, τὴν εὐλογίαν τοῦ Ἰορδάνου, τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν.</p> <p>Ἐπεὶ τοῦ φωτισθῆναι ἡμᾶς φωτισμὸν γνώσεως καὶ εὐσεβείας, διὰ τῆς ἐπιφοιτήσεως τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν.</p> <p>Ἐπεὶ τοῦ γενέσθαι τὸ ὕδωρ τοῦτο ἁγιασμοῦ δῶρον, ἁμαρτημάτων λυτήριον, εἰς ἰασιν ψυχῆς καὶ σώματος, καὶ πᾶσαν ὠφέλειαν ἐπιτήδειον, τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν.</p> <p>Ἐπεὶ τοῦ γενέσθαι αὐτὸ ὕδωρ ἀλλόμενον εἰς ζωὴν αἰώνιον, τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν.</p> <p>Ἐπεὶ τοῦ ἀναδειχθῆναι αὐτὸ ἀποτρόπαιον πάσης ἐπιβουλῆς ὄρατῶν καὶ ἀοράτων ἐχθρῶν, τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν.</p> <p>Ἐπεὶ τῶν ἀντλούντων καὶ ἀρουμένων εἰς ἁγιασμὸν οἴκων, τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν.</p> <p>Ἐπεὶ τοῦ γενέσθαι αὐτὸ πρὸς καθαρισμὸν ψυχῶν καὶ σωμάτων, πᾶσι τοῖς ἀρουμένοις πίστει, καὶ μεταλαμβάνουσιν ἐξ αὐτοῦ, τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν.</p> <p>Ἐπεὶ τοῦ καταξιωθῆναι ἡμᾶς ἐμπλησθῆναι ἁγιασμοῦ, διὰ τῆς τῶν ὑδάτων τούτων μεταλήψεως, τῇ ἀοράτῳ ἐπιφανείᾳ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν.</p> <p>Ἐπεὶ τοῦ εἰσακούσαι Κύριον τὸν Θεὸν φωνῆς τῆς δεήσεως ἡμῶν τῶν ἁμαρτωλῶν, καὶ ἐλεῆσαι ἡμᾶς, τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν.</p>		<p>Γιὰ νὰ δωρηθεῖ σ' αὐτὰ ἡ χάρις τῆς ἀπολυτρώσεως καὶ ἡ εὐλογία τοῦ Ἰορδάνη, ἅς παρακαλέσουμε τὸν Κύριο.</p> <p>Γιὰ νὰ φωτισθοῦμε ἐμεῖς μὲ φωτισμὸ γνώσεως καὶ εὐσεβείας, μὲ τὴν ἐπιφοίτηση τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ἅς παρακαλέσουμε τὸν Κύριο.</p> <p>Γιὰ νὰ γίνῃ τὸ νερὸ αὐτὸ δῶρο ἁγιασμοῦ, διάλυση ἁμαρτημάτων, γιὰ τὴν θεραπεία τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ σώματος καὶ κατάλληλο γιὰ κάθε ὠφέλεια, ἅς παρακαλέσουμε τὸν Κύριο.</p> <p>Γιὰ νὰ γίνῃ αὐτὸ, νερὸ πού ὀδηγεῖ στὴν αἰώνια ζωὴ, ἅς παρακαλέσουμε τὸν Κύριο.</p> <p>Γιὰ νὰ ἀναδειχθεῖ αὐτὸ ἀποτρεπτικὸ (νὰ τρέπει σὲ φυγή) γιὰ κάθε ἐχθρική ἐνέργεια ὄρατῶν καὶ ἀοράτων ἐχθρῶν, ἅς παρακαλέσουμε τὸν Κύριο.</p> <p>Γι' αὐτούς πού τὸ παίρνουν καὶ τὸ κρατοῦν γιὰ τὸν ἁγιασμὸ τῶν κατοικιῶν τους, ἅς παρακαλέσουμε τὸν Κύριο.</p> <p>Γιὰ νὰ γίνῃ αὐτὸ (κατάλληλο) γιὰ τὸν καθαρισμὸ τῶν ψυχῶν καὶ τῶν σωμάτων, σὲ ὅλους ὅσοι τὸ παίρνουν μὲ πίστη καὶ τὸ πίνουν, ἅς παρακαλέσουμε τὸν Κύριο.</p> <p>Γιὰ νὰ καταξιωθοῦμε ἐμεῖς, νὰ γεμίσουμε μὲ ἁγιασμὸ πίνοντας ἀπ' αὐτὰ τὰ νερά, μὲ τὴν ἀόρατη παρουσία τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ἅς παρακαλέσουμε τὸν Κύριο.</p> <p>Γιὰ νὰ εἰσακούσει ὁ Κύριος ὁ Θεὸς μας τὴ φωνὴ τῆς δεήσεως ἡμῶν τῶν ἁμαρτωλῶν, καὶ νὰ μᾶς ἐλεήσει, ἅς παρακαλέσουμε τὸν Κύριο.</p>
--	--	---

Ὑπὲρ τοῦ ῥυσθῆναι ἡμᾶς ἀπὸ πάσης θλίψεως, ὀργῆς, κινδύνου καὶ ἀνάγκης, τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν.

Ἀντιλαβοῦ, σῶσον ἐλέησον, καὶ διαφύλαξον ἡμᾶς ὁ Θεὸς τῆ σῆ χάριτι.

Τῆς Παναγίας, ἀχράντου, ὑπερευλογημένης, ἐνδόξου Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου καὶ ἀειπαρθένου Μαρίας, μετὰ πάντων τῶν ἁγίων μνημονεύσαντες, ἑαυτοὺς καὶ ἀλλήλους καὶ πᾶσαν τὴν ζωὴν ἡμῶν, Χριστῶ τῷ Θεῷ παραθώμεθα.

Εὐχή. (Μυστικῶς).

Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, ὁ μονογενὴς Υἱός, ὁ ὢν εἰς τὸν κόλπον τοῦ Πατρὸς, ὁ ἀληθινὸς Θεός, ἡ πηγὴ τῆς ζωῆς καὶ τῆς ἀθανασίας, τὸ φῶς τὸ ἐκ φωτός, ὁ ἐλθὼν εἰς τὸν κόσμον τοῦ φωτίσαι αὐτόν, καταύγασον ἡμῶν τὴν διάνοιαν τῷ Ἁγίῳ σου Πνεύματι, καὶ πρόσδεξαι ἡμᾶς μεγαλωσύνην καὶ εὐχαριστίαν σοι προσάγοντας, ἐπὶ τοῖς ἀπ' αἰῶνος θαυμαστοῖς σου μεγαλουργήμασι, καὶ τῇ ἐπ' ἐσχάτων τῶν αἰώνων σωτηρίῳ σου οἰκονομίᾳ. Ἐν ἣ τὸ ἀσθενὲς ἡμῶν καὶ πτωχὸν περιβαλλόμενος φύραμα, καὶ τοῖς τῆς δουλείας μέτροις συγκατιῶν, ὁ τῶν ἀπάντων Βασιλεὺς, ἔτι καὶ δουλικῆ χειρὶ ἐν τῷ Ἰορδάνῃ βαπτισθῆναι κατεδέξω, ἵνα τὴν τῶν ὑδάτων φύσιν ἀγιάσας ὁ ἀναμάρτητος, ὁδοποιήσης ἡμῖν τὴν δι' ὕδατος καὶ Πνεύματος ἀναγέννησιν, καὶ πρὸς τὴν πρώτην ἡμᾶς ἀποκαταστήσης ἐλευθερίαν. Οὐ τινος θείου Μυστηρίου τὴν ἀνάμνησιν ἐορτάζοντες,

Γιὰ νὰ ἀπαλλαγοῦμε ἀπὸ κάθε θλίψη, ὀργῆ, κίνδυνο καὶ ἀνάγκη, ἄς παρακαλέσουμε τὸν Κύριο.

Βοήθησε, σῶσε, ἐλέησε καὶ διαφύλαξέ μας, Θεέ, μέ τῆ χάρη σου.

Ἀφοῦ μνημονεύσουμε τὴν Παναγία, ἀμόλυντη, ὑπερευλογημένη, ἔνδοξη Κυρία μας, τῆ Θεοτόκο, καὶ παντοτεινὴ Παρθένο Μαρία, μαζί μέ ὅλους τοὺς ἁγίους, ἄς ἐμπιστευθοῦμε τοὺς ἑαυτοὺς μας, ὁ καθένας μας ὅλους τοὺς ἄλλους, καὶ ὀλόκληρη τὴ ζωὴ μας, στό Χριστό, τό Θεό μας.

Εὐχή. (Μυστικά).

Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, Ἐσύ πού εἶσαι ὁ Μονογενὴς Υἱός, πού βρῖσκεσαι στήν ἀγκαλιά τοῦ Πατρὸς, ὁ ἀληθινός Θεός, ἡ πηγὴ τῆς ζωῆς καὶ τῆς ἀθανασίας, τό φῶς ἀπὸ τό θεϊκό φῶς, πού ἦλθες στόν κόσμο, γιὰ νὰ τὸν φωτίσεις, φώτισέ μας τό νοῦ μέ τό ἅγιό σου Πνεῦμα, καὶ δέξου μας, καθὼς σοῦ προσφέρουμε τὴ μεγαλωσύνη καὶ εὐχαριστία γιὰ τὰ θαυμαστά αἰῶνια μέγала ἔργα σου, καὶ γιὰ τὴν πρόσφατὴ σου οἰκονομία, κατὰ τὴν ὁποία φορῶντας τό ἀσθενὲς καὶ φτωχό μας φύραμα (τό σῶμα) καὶ στά μέτρα τῆς δουλείας μας συγκαταβαίνοντας, Ἐσύ πού εἶσαι ὁ Βασιλεὺς τῶν ὅλων, καὶ ἐπὶ πλέον καταδέχθηκες νὰ βαπτισθεῖς στόν Ἰορδάνῃ μέ τό χέρι τοῦ δούλου σου (τοῦ Προδρομοῦ), ὥστε, ἀφοῦ ἀγιάσεις τὴ φύση τῶν ὑδάτων ἐσύ ὁ ἀναμάρτητος, νὰ μᾶς ἀνοίξεις δρόμο γιὰ τὴν ἀναγέννησή μας μέ νερό καὶ Πνεῦμα (τό βάπτισμα), καὶ νὰ μᾶς ἐπαναφέρεις στήν πρώτη ἐλευθερία. Αὐτοῦ τοῦ θεϊκοῦ μυστηρίου γιορτάζοντας τὴν ἀνάμνηση, σέ ἱκετεύουμε, Δέσποτα φιλόανθρωπε.

δεόμεθά σου φιλόανθρωπε Δέσποτα. Ῥᾶνον ἐφ' ἡμᾶς τοὺς ἀναξίους δούλους σου, κατὰ τὴν θείαν σου ἐπαγγελίαν, ὕδωρ καθάρσιον, τῆς σῆς εὐσπλαχνίας τὴν δωρεάν, εἰς τὸ ἐπὶ τῷ ὕδατι τούτῳ τὴν αἴτησιν ἡμῶν τῶν ἀμαρτωλῶν εὐπρόσδεκτον γενέσθαι τῇ σῇ ἀγαθότητι, καὶ τὴν εὐλογίαν σου δι' αὐτοῦ ἡμῖν τε καὶ παντὶ τῷ πιστῷ σου χαρισθῆναι λαῶ, εἰς δόξαν τοῦ ἁγίου προσκυνητοῦ σου Ὀνόματος. Σοὶ γὰρ πρέπει πᾶσα δόξα, τιμὴ, καὶ προσκύνησις, σὺν τῷ ἀνάρχῳ σου Πατρὶ, καὶ τῷ παναγίῳ, καὶ ἀγαθῷ, καὶ ζωοποιῷ σοῦ Πνεύματι, νῦν καὶ αἰεὶ, καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰῶνων. Ἀμήν.

Εὐχή. (Ἐκφώνως).

Τριάς ὑπερούσιε, ὑπεράγαθε, ὑπέρθεε, παντοδύναμε, παντεπίσκοπε, ἀόρατε, ἀκατάληπτε. Δημιουργε τῶν νοερῶν οὐσιῶν καὶ τῶν λογικῶν φύσεων, ἢ ἔμφυτος ἀγαθότης, τὸ Φῶς τὸ ἀπρόσιτον, τὸ φωτίζον πάντα ἄνθρωπον ἐρχόμενον εἰς τὸν κόσμον, λάμψον κάμοι τῷ ἀναξίῳ δούλῳ σου, φώτισόν μου τῆς διανοίας τὰ ὄμματα, ὅπως ἀνυμνήσαι τολμήσω τὴν ἄμετρον εὐεργεσίαν καὶ δύναμιν. Εὐπρόσδεκτος γενέσθω ἡ παρ' ἐμοῦ δέησις διὰ τὸν παρεστῶτα λαόν, ὅπως τὰ πλημμελήματά μου μὴ κωλύσωσιν ἐνθάδε παραγενέσθαι τὸ ἅγιόν σου Πνεῦμα, ἀλλὰ συγχώρησόν μοι ἀκατακρίτως βοᾶν σοι καὶ λέγειν καὶ νῦν, Ὑπεράγαθε· Δοξάζομέν σε, Δέσποτα φιλόανθρωπε, Παντοκράτορ, προαιώνιε Βασιλεῦ. Δοξάζομέν σε

Ῥάντισε κι ἐπάνω σ' ἐμᾶς τοὺς ἀναξίους δούλους σου, κατὰ τὴν θεϊκὴν σου ὑπόσχεση νερό πού καθαρίζει, δηλαδή τὴν δωρεὰ τῆς δικῆς σου εὐσπλαχνίας, γιὰ νὰ γίνεῖ εὐπρόσδεκτο ἀπὸ τὴν ἀγαθότητά σου τὸ αἴτημα ἡμῶν τῶν ἀμαρτωλῶν γιὰ τὸ νερό αὐτό, καὶ γιὰ νὰ χαρισθῆῖ ἡ εὐλογία σου δι' αὐτοῦ καὶ σ' ἐμᾶς καὶ σέ ὅλο τὸν πιστό σου λαό πρὸς δόξαν τοῦ ἁγίου καὶ προσκυνητοῦ ὀνόματός σου. Διότι σ' ἐσένα πρέπει κάθε δόξα, τιμὴ καὶ προσκύνηση μαζί μέ τὸν ἀναρχό σου (πού δέν ἔχει ἀρχή) Πατέρα καὶ μέ τὸ πανάγιο καὶ ἀγαθὸ καὶ ζωοποιό σου Πνεῦμα, τώρα καὶ πάντοτε καὶ στοὺς αἰῶνες τῶν αἰῶνων.

Ἀμήν.

Εὐχή. (Ἐκφώνως, δυνατά).

Ἁγία Τριάδα πού εἶσαι ἀνώτερη ἀπὸ κάθε οὐσία, ἀπὸ κάθε ἀγαθό, ἀπὸ κάθε θεό, πού εἶσαι παντοδύναμη, πού ἐπιβλέπεις τὰ πάντα, πού εἶσαι ἀόρατη, ἀκατανόητη· Δημιουργε τῶν πνευματικῶν ὄντων (τῶν Ἀγγέλων) καὶ τῶν λογικῶν ὑπάρξεων· Ἐσύ πού εἶσαι ἡ ἔμφυτη ἀγαθότητα, τὸ φῶς τὸ ἀπρόσιτο (ἄφθαστο ἀπλησίαστο), πού φωτίζει κάθε ἄνθρωπο πού ἐρχεται στὸν κόσμον, λάμψε καὶ σ' ἐμένα τὸν ἀνάξιο δούλο σου· φώτισέ μου τὰ μάτια τοῦ νοῦ, γιὰ νὰ τολμήσω νὰ ἀνυμνήσω τὴν ἀμέτρητή σου εὐεργεσία καὶ δύναμη. Ἄς γίνεῖ εὐπρόσδεκτη ἡ ἐκ μέρους μου δέηση γιὰ τὸν παρόντα λαό, ὥστε τὰ σφάλματά μου νὰ μὴν ἐμποδίσουν, νὰ ἔλθει ἐδῶ τὸ ἅγιό σου Πνεῦμα, ἀλλὰ ἐπίτρεψέ μου, χωρίς νὰ κατακριθῶ, νὰ φωνάζω καὶ νὰ λέγω καὶ τώρα Ὑπεράγαθε· Σέ δοξάζουμε, Δέσποτα φιλόανθρωπε, παντοκράτορα, προαιώνιε Βασιλιά. Δοξάζουμε

τὸν Κτίστην, καὶ Δημιουργὸν τοῦ παντός. Δοξάζομεν σε, Υἱὲ τοῦ Θεοῦ μονογενές, τὸν ἀπάτορα ἐκ Μητρός, καὶ ἀμήτορα ἐκ Πατρός· ἐν γὰρ τῇ προλαβούσῃ Ἑορτῇ νήπιόν σε εἶδομεν, ἐν δὲ τῇ παρούσῃ τέλειόν σε ὀρώμεν, τὸν ἐκ τελείου τέλειον ἐπιφανέντα Θεὸν ἡμῶν. Σήμερον γὰρ ὁ τῆς Ἑορτῆς ἡμῖν ἐπέστη καιρός, καὶ χορὸς ἁγίων ἐκκλησιάζει ἡμῖν, καὶ Ἄγγελοι μετὰ ἀνθρώπων συνεορτάζουσι. Σήμερον ἡ χάρις τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ἐν εἶδει περισσευῶν, τοῖς ὕδασι ἐπεφοίτησε. Σήμερον ὁ ἄδυτος Ἥλιος ἀνέτειλε, καὶ ὁ κόσμος τῷ φωτὶ Κυρίου καταυγάζεται. Σήμερον ἡ Σελήνη λαμπραῖς ταῖς ἀκτίσι τῷ κόσμῳ συνεκλαμπρύνεται. Σήμερον οἱ φωτοειδεῖς ἀστέρες τῇ φαιδρότητι τῆς λάμψεως τὴν οἰκουμένην καλλωπίζουσι. Σήμερον αἱ νεφέλαι ὑετὸν δικαιοσύνης τῇ ἀνθρωπότητι οὐρανόθεν δροσιζουσι. Σήμερον ὁ Ἄκτιστος ὑπὸ τοῦ ἰδίου πλάσματος βουλή χειροθετεῖται. Σήμερον ὁ Προφήτης καὶ Προδρόμος τῷ Δεσπότη προσέρχεται, ἀλλὰ τρόμῳ παρίσταται, ὀρῶν Θεοῦ πρὸς ἡμᾶς συγκατάβασιν. Σήμερον τὰ τοῦ Ἰορδάνου νάματα εἰς ἰάματα μεταποιεῖται τῇ τοῦ Κυρίου παρουσίᾳ. Σήμερον ῥεῖθροις μυστικοῖς πᾶσα ἡ κτίσις ἀρδεύεται. Σήμερον τὰ τῶν ἀνθρώπων πταίσματα τοῖς ὕδασι τοῦ Ἰορδάνου ἀπαλείφονται. Σήμερον ὁ Παράδεισος ἠνέωκται τοῖς ἀνθρώποις, καὶ ὁ τῆς Δικαιοσύνης Ἥλιος καταυγάζει ἡμῖν.

Σήμερον τὸ πικρὸν ὕδωρ, τὸ ἐπὶ Μωυσέως τῷ

ἑσένα τὸν Κτίστη καὶ δημιουργὸ τοῦ παντός. Δοξάζουμε ἑσένα, Υἱὲ τοῦ Θεοῦ Μονογενές, πού γεννήθηκες ἀπὸ Μητέρα χωρὶς πατέρα καὶ ἀπὸ Πατέρα χωρὶς μητέρα· διότι στήν προηγούμενη γιορτῇ (τὰ Χριστούγεννα) σέ εἶδαμε νήπιο, στήν παρούσα ὁμως σέ βλέπουμε τέλειο, ἑσένα τὸ Θεό μας, πού φάνηκες τέλειος ἀπὸ τέλειο Πατέρα. Διότι σήμερα ἔφθασε σ' ἐμᾶς ὁ καιρὸς τῆς ἑορτῆς καὶ ὁ ὄμιλος τῶν ἁγίων συγκεντρώνεται μαζί μας, καὶ Ἄγγελοι συνεορτάζουν μαζί μέ ἀνθρώπους. Σήμερα ἡ χάρις τοῦ ἁγίου Πνεύματος κατέβηκε στὰ νερά μέ μορφή περισσευῶν. Σήμερα ὁ ἥλιος ὁ ἄδυτος (πού δέ βασιλεύει) ἀνέτειλε, καὶ ὁ κόσμος μέ τὸ φῶς τοῦ Κυρίου καταφωτίζεται. Σήμερα ἡ σελήνη μέ λαμπρές τίς ἀκτίνες λαμπρύνεται (γίνεται λαμπρή) μαζί μέ τὸν κόσμο. Σήμερα τὰ φωτεινὰ ἀστέρια μέ τὴ χαρούμενη ὁμορφιά τῆς λάμψης τους στολίζουν τὴν οἰκουμένην. Σήμερα τὰ σύννεφα ρίχνουν ὡς δροσιά ἀπὸ τὸν οὐρανὸ στήν ἀνθρωπότητα τὴ βροχὴ τῆς δικαιοσύνης. Σήμερα ὁ ἄκτιστος ἀπὸ τὸ δικό του πλάσμα χειροθετεῖται (βαπτίζεται). Σήμερα ὁ προφήτης καὶ Προδρόμος πλησιάζει τὸν Δεσπότη, ἀλλὰ στέκεται κοντὰ του μέ τρόμο, βλέποντας τὸν Θεὸ νὰ κατεβαίνει σ' ἐμᾶς. Σήμερα τὰ νάματα (τὰ ρεύματα) τοῦ Ἰορδάνη μέ τὴν παρουσίᾳ τοῦ Κυρίου μεταβάλλονται σέ ἰάματα (θεραπεῖες). Σήμερα μέ μυστικά ρεύματα ποτίζεται ὅλη ἡ κτίσις. Σήμερα τὰ πταίσματα τῶν ἀνθρώπων ἀπαλείφονται (σβήνονται) μέ τὰ νερά τοῦ Ἰορδάνη. Σήμερα ὁ Παράδεισος ἔχει ἀνοιχθεῖ γιὰ τοὺς ἀνθρώπους, καὶ μᾶς φωτίζει διάπλατα ὁ ἥλιος τῆς δικαιοσύνης.

Σήμερα τὸ πικρὸ νερό, τῆς ἐποχῆς τοῦ Μωυσῆ, μετα-

λαῶ, εἰς γλυκύτητα μεταποιεῖται τῆ τοῦ Κυρίου παρουσία. Σήμερον τοῦ παλαιοῦ θρήνου ἀπηλλάγημεν καὶ ὡς νέος Ἰσραὴλ διεσώθημεν. Σήμερον τοῦ σκοτούς ἐλυτρώθημεν, καὶ τῷ φωτὶ τῆς θεογνωσίας καταυγαζόμεθα. Σήμερον ἡ ἀχλὺς τοῦ κόσμου καθαίρεται τῆ ἐπιφανείᾳ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν. Σήμερον λαμπαδοφεγγεῖ πᾶσα ἡ κτίσις ἄνωθεν. Σήμερον ἡ πλάνη κατήργηται, καὶ ὁδὸν ἡμῖν σωτηρίας ἐργάζεται ἡ τοῦ Δεσπότη ἐπέλευσις. Σήμερον τὰ ἄνω τοῖς κάτω συνεορτάζει, καὶ τὰ κάτω τοῖς ἄνω συνομιλεῖ. Σήμερον ἡ ἱερά καὶ μεγαλόφωνος τῶν Ὁρθοδόξων πανήγυρις ἀγάλλεται. Σήμερον ὁ Δεσπότης πρὸς τὸ βάπτισμα ἐπέιγεται, ἵνα ἀναβιβάσῃ πρὸς ὕψος τὸ ἀνθρώπινον. Σήμερον ὁ ἀκλινὴς τῷ ἰδίῳ οἰκέτῃ ὑποκλίνεται, ἵνα ἡμᾶς ἐκ τῆς δουλείας ἐλευθερώσῃ. Σήμερον Βασιλείαν οὐρανῶν ὠνησάμεθα· τῆς γὰρ Βασιλείας τοῦ Κυρίου οὐκ ἔσται τέλος. Σήμερον γῆ καὶ θάλασσα τὴν τοῦ κόσμου χαρὰν ἐμερίσαντο, καὶ ὁ κόσμος εὐφροσύνης πεπλήρωται. Εἶδοσαν σε ὕδατα, ὁ Θεός, εἶδοσαν σε ὕδατα καὶ ἐφοβήθησαν. Ὁ Ἰορδάνης ἐστράφη εἰς τὰ ὀπίσω, θεασάμενος τὸ πῦρ τῆς θεότητος, σωματικῶς κατερχόμενον, καὶ εἰσερχόμενον ἐπ' αὐτόν. Ὁ Ἰορδάνης ἐστράφη εἰς τὰ ὀπίσω, θεωρῶν τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον, ἐν εἶδει περιστεῶς κατερχόμενον, καὶ περιϋπτάμενόν σοι. Ὁ Ἰορδάνης ἐστράφη εἰς τὰ ὀπίσω, ὁρῶν τὸν Ἄορατον ὀραθέντα, τὸν Κτίστην σαρκωθέντα, τὸν Δεσπότην

βάλλεται γιὰ χάρη τοῦ λαοῦ σέ γλυκύτητα μέ τήν παρουσία τοῦ Κυρίου. Σήμερα ἀπό τόν παλαιό θρήνο ἀπαλλαχθήκαμε καί σωθήκαμε ὡς νέοι Ἰσραηλίτες. Σήμερα λυτρωθήκαμε ἀπό τό σκοτάδι καί φωτιζόμαστε ἀπό τό φῶς τῆς γνώσεως τοῦ Θεοῦ. Σήμερα ἡ καταχνιά τοῦ κόσμου διαλύεται μέ τήν ἐμφάνιση τοῦ Θεοῦ μας. Σήμερα ὅλη ἡ κτίση λάμπει ἀπό ψηλά ὡς λαμπάδα. Σήμερα ἡ πλάνη ἔχει καταργηθεῖ καί ὁ ἐρχομός τοῦ Κυρίου κατασκευάζει γιὰ μᾶς δρόμο σωτηρίας. Σήμερα τά ἄνω συνεορτάζουν μαζί μέ τά κάτω καί τά κάτω μέ τά ἄνω συνομιλοῦν (ἐπικοινωνοῦν). Σήμερα ἡ ἱερή καί μεγαλόφωνη σύναξη τῶν ὀρθοδόξων ἀγάλλεται (αἰσθάνεται ἀγαλλίαση). Σήμερα ὁ Κύριος ἐρχεται βιαστικά πρὸς τό βάπτισμα, γιὰ νά ἀνεβάσει ψηλά τό ἀνθρώπινο γένος. Σήμερα ὁ ἀκλινὴς (αὐτός πού δέ σκύβει) ὑποκλίνεται μπροστά στόν ἴδιο του τόν ὑπηρέτη, γιὰ νά ἐλευθερώσει ἐμᾶς ἀπό τή δουλεία. Σήμερα ἀγοράσαμε Βασιλεία οὐρανῶν· διότι ἡ Βασιλεία τοῦ Κυρίου δέν ἔχει τέλος. Σήμερα γῆ καί θάλασσα μοιράσθηκαν τή χαρά τοῦ κόσμου, καί ἔχει γεμίσει ὁ κόσμος μέ εὐφροσύνη (χαρούμενη διάθεση). Σέ εἶδαν τά νερά, ὦ Θεέ, σέ εἶδαν τά νερά καί φοβήθηκαν. Ὁ Ἰορδάνης στράφηκε πρὸς τὰ ὀπίσω βλέποντας τή φωτιά τῆς Θεότητος νά κατεβαίνει σωματικά καί νά μπαίνει μέσα σ' αὐτόν. Ὁ Ἰορδάνης στράφηκε πρὸς τὰ ὀπίσω βλέποντας τό ἅγιο Πνεῦμα νά κατεβαίνει μέ μορφή περιστεῶς καί νά πετᾷ γύρω σου. Ὁ Ἰορδάνης στράφηκε πίσω, βλέποντας τόν ἀόρατο νά γίνεται ὀρατός, τόν Κτίστη νά παίρνει σάρκα, τόν Κύριο μέ δούλου μορφή. Ὁ Ἰορδάνης στράφηκε ὀπίσω, καί τά ὄρη σκίρτησαν (σεισθήκαν), βλέποντας

ἐν δούλου μορφῇ. Ὁ Ἰορδάνης ἐστράφη εἰς τὰ ὀπίσω, καὶ τὰ ὄρη ἐσκίρτησαν, Θεὸν ἐν σαρκὶ καθορῶντα, καὶ νεφέλαι φωνὴν ἔδωκαν, θαυμάζουσαι τὸν παραγενόμενον, φῶς ἐκ φωτός, Θεὸν ἀληθινὸν ἐκ Θεοῦ ἀληθινοῦ, δεσποτικὴν πανήγυριν σήμερον ἐν τῷ Ἰορδάνῃ ὀρῶντες, αὐτὸν δὲ τὸν τῆς παρακοῆς θάνατον, καὶ τὸ τῆς πλάνης κέντρον, καὶ τὸν τοῦ, Αἶδου σύνδεσμον ἐν τῷ Ἰορδάνῃ βυθίσαντα, καὶ Βάπτισμα σωτηρίας τῷ κόσμῳ δωρησάμενον.

Ὅθεν καὶ γὰρ ὁ ἀμαρτωλὸς καὶ ἀνάξιος δούλος σου, τὰ μεγαλεῖα τῶν θαυμάτων σου διηγούμενος, συνεχόμενος φόβῳ, ἐν κατανύξει βοῶ σοι

Εὐχή. (Γεγονωτέρα φωνῇ).

Μέγας εἶ, Κύριε, καὶ θαυμαστά τὰ ἔργα σου, καὶ οὐδεὶς λόγος ἐξαρκέσει πρὸς ὕμνον τῶν θαυμασιῶν σου (ἐκ γ').

Σὺ γὰρ βουλήσει ἐξ οὐκ ὄντων εἰς τὸ εἶναι παραγαγὼν τὰ σύμπαντα τῷ σῶ κράτει συνέχεις τὴν κτίσιν, καὶ τῇ σῇ προνοίᾳ διοικεῖς τὸν κόσμον. Σὺ ἐκ τεσσάρων στοιχείων τὴν κτίσιν συναρμόσας, τέτταρσι καιροῖς τὸν κύκλον τοῦ ἐνιαυτοῦ ἐστεφάνωσας. Σὲ τρέμουσιν αἱ νοεραὶ πᾶσαι Δυνάμεις. Σὲ ὑμνεῖ ἥλιος, σὲ δοξάζει σελήνη, σοὶ ἐντυγχάνει τὰ ἄστρα, σοὶ ὑπακούει τὸ φῶς, σὲ φρίττουσιν ἄβυσσοι, σοὶ δουλεύουσιν αἱ πηγαί. Σὺ ἐξέτεινας τὸν οὐρανὸν ὡσεὶ δέρριν· σὺ ἐστερέωσας τὴν γῆν ἐπὶ τῶν ὑδάτων· σὺ περιετείχισας τὴν θάλασσαν ψάμμῳ· σὺ πρὸς ἀναπνοὰς τὸν ἀέρα

Θεὸ σαρκωμένο, καὶ τὰ σύννεφα ἄφησαν φωνὴ θαυμάζοντας αὐτὸν πού ἔρχεται, ὡς φῶς ἀπὸ φῶς, Θεὸς ἀληθινός ἀπὸ Θεοῦ ἀληθινοῦ, καὶ αὐτὸν ὁ ὁποῖος βύθισε στὸν Ἰορδάνῃ τὸν θάνατον, πού προῆλθε ἀπὸ τὴν παρακοή, καὶ τὸ κέντρο τῆς πλάνης καὶ τὰ δεσμά τοῦ ἄδη, καὶ δώρισε στὸν κόσμον βάπτισμα σωτηρίας.

Γι' αὐτὸ κι ἐγὼ ὁ ἀμαρτωλὸς καὶ ἀνάξιος δούλος σου διηγούμενος τὰ μεγαλεῖα τῶν θαυμάτων σου, κυριευμένος ἀπὸ φόβο, μέ κατάνυξη φωνάζω δυνατά:

Εὐχή. (Δυνατώτερα).

Μέγας εἶσαι, Κύριε, καὶ θαυμαστά τὰ ἔργα σου, καὶ κανένας λόγος δὲν θά εἶναι ἀρκετός γιὰ νὰ ὑμνήσει τὰ θαυμάσιά σου (γ').

Διότι ἐσύ μέ τῇ θέλησῇ σου, ἀφοῦ δημιούργησες τὰ πάντα ἀπὸ τὸ μηδέν, μέ τῇ δικῇ σου δύναμει συγκρατεῖς τὴ φύση, καὶ μέ τὴν προνοίᾳ σου διοικεῖς τὸν κόσμον. Ἐσύ, ἀφοῦ συναρμολόγησες τὴν κτίση ἀπὸ τέσσερα στοιχεῖα, μέ τέσσερεις ἐποχές στεφάνωσες τὸν κύκλο τοῦ ἔτους. Ἐσένα τρέμουν ὅλες οἱ νοερές (πνευματικές) δυνάμεις· Ἐσένα ὑμνεῖ ὁ ἥλιος, ἐσένα δοξάζει ἡ σελήνη, σ' ἐσένα μιλοῦν τὰ ἄστρα, σ' ἐσένα ὑπακούει τὸ φῶς· ἀπὸ σένα φρίττουν τὰ βάθη τῆς ἀβύσσου· σ' ἐσένα δουλεύουν οἱ πηγές. Ἐσύ ἄπλωσες τὸν οὐρανὸ ὡς δέρμα· Ἐσύ ἐστερέωσες τὴ γῆ ἐπάνω στά νερά· Ἐσύ περιέκλεισες τὴ θάλασσα μέ τὴν ἄμμο· Ἐσύ σκόρπισες τὸν ἀέρα γιὰ τὴν ἀναπνοή. Οἱ

ἐξέχεας· Ἀγγελικαὶ Δυνάμεις σοὶ λειτουργοῦσιν· οἱ τῶν, Ἀρχαγγέλων χοροὶ σὲ προσκυνοῦσι· τὰ πολυόμματα Χερουβὶμ, καὶ τὰ ἑξαπτέρυγα Σεραφίμ κύκλω ἰστάμενα καὶ περιϋπτάμενα, φόβῳ τῆς ἀπροσίτου σου δόξης κατακαλύπτονται.

Σὺ γὰρ Θεὸς ὢν ἀπερίγραφτος, ἀναρχὸς τε καὶ ἀνέκφραστος, ἦλθες ἐπὶ τῆς γῆς, μορφὴν δούλου λαβὼν, ἐν ὁμοιώματι ἀνθρώπων γενόμενος· οὐ γὰρ ἔφερες, Δεσπότη, διὰ σπλάγχνα ἐλέους σου, θεάσασθαι ὑπὸ τοῦ διαβόλου τυραννούμενον τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων, ἀλλ' ἦλθες καὶ ἔσωσας ἡμᾶς. Ὁμολογοῦμεν τὴν χάριν, κηρύττομεν τὸν ἔλεον, οὐ κρύπτομεν τὴν εὐεργεσίαν, τὰς τῆς φύσεως ἡμῶν γονὰς ἠλευθέρωσας, παρθενικὴν ἡγίασας μήτραν τῷ τόκῳ σου, πᾶσα ἢ κτίσις ὑμνησέ σε ἐπιφανέντα. Σὺ γὰρ ὁ Θεὸς ἡμῶν ἐπὶ τῆς γῆς ὤφθης, καὶ τοῖς ἀνθρώποις συναναστράφης. Σὺ καὶ τὰ Ἰορδάνια ῥεῖθρα ἡγίασας, οὐρανόθεν καταπέμψας τὸ Πανάγιόν σου Πνεῦμα, καὶ τὰς κεφαλὰς τῶν ἐκεῖσε ἐμφωλευόντων συνέτριψας δρακόντων.

Αὐτὸς οὖν, φιλόνηρωπε Βασιλεῦ, πάρεσο καὶ νῦν διὰ τῆς ἐπιφοιτήσεως τοῦ Ἁγίου σου Πνεύματος, καὶ ἀγίασον τὸ ὕδωρ τοῦτο (ἐκ γ').

Καὶ δὸς αὐτῷ τὴν χάριν τῆς ἀπολυτρώσεως, τὴν εὐλογία τοῦ Ἰορδάνου. Ποίησον αὐτὸ ἀφθαρσίας πηγὴν, ἀγιασμοῦ δῶρον, ἀμαρτημάτων λυτήριον, νοσημάτων ἀλεξιτήριον, δαίμοσιν ὀλέθριον, ταῖς ἐναντίαῖς δυνάμεσιν ἀπρόσιτον,

Ἀγγελικὲς Δυνάμεις ἐσένα ὑπηρετοῦν, τὰ πλήθη τῶν Ἀρχαγγέλων ἐσένα προσκυνοῦν· τὰ Χερουβὶμ μὲ τὰ πολλὰ μάτια καὶ τὰ Σεραφίμ μὲ τὰ ἕξη φτερὰ στέκοντας καὶ πετώντας γύρω ἀπὸ σένα, σκεπάζονται μὲ τὰ φτερὰ τους μὲ φόβον ἀπὸ τὴν ἀπλησίαστί σου δόξα.

Διότι Ἐσύ, ἐνῶ εἶσαι Θεὸς ἀπερίγραφτος καὶ ἀναρχος (χωρὶς ἀρχή) καὶ ἀνέκφραστος, ἦλθες ἐπάνω στὴ γῆ, ἀφοῦ ἔλαβες μορφὴν δούλου καὶ ἔγινες ὅμοιος μὲ τὸν ἄνθρωπον· διότι, ἀπὸ τὴν εὐσπλαχνία τοῦ ἐλέους σου, Κύριε, δέν ὑπέφερες νὰ βλέπεις, νὰ βασανίζεται ἀπὸ τὸ διάβολο τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων, ἀλλὰ ἦλθες καὶ μᾶς ἔσωσες. Ὁμολογοῦμε τὴν χάριν, κηρύττομε τὸ ἔλεος, δέν κρύβουμε τὴν εὐεργεσία· τίς γεννήσεις τῆς φύσεώς μας τίς ἐλευθέρωσες, μὲ τὴ γέννησή σου ἀγίαςες τὰ παρθενικά σπλάχνα, ὅλη ἢ κτίση σὲ ὕμνησε μόλις φάνηκες. Διότι Ἐσύ, ὁ Θεὸς μας, φάνηκες ἐπάνω στὴ γῆ καὶ συναναστράφηκες μὲ τοὺς ἀνθρώπους. Ἐσύ ἀγίαςες καὶ τὰ ρεύματα τοῦ Ἰορδάνη στέλλοντας ἀπὸ τὸν οὐρανὸ τὸ πανάγιόν σου Πνεῦμα, καὶ συνέτριψες τὰ κεφάλια τῶν δρακόντων, πού φώλιαζαν ἐκεῖ.

Ἐσύ ὁ ἴδιος λοιπόν, φιλόνηρωπε Βασιλιά, ἔλα παρῶν καὶ τώρα μὲ τὴν ἐπιφοίτηση τοῦ Ἁγίου σου Πνεύματος καὶ ἀγίασε τὸ νερό αὐτό (γ').

Καὶ δῶσε σ' αὐτὸ τὴ χάριν τῆς ἀπολυτρώσεως, τὴν εὐλογία τοῦ Ἰορδάνη. Κάνε τὸ πηγὴ ἀφθαρσίας, δῶρον ἀγιασμοῦ, ἀπελευθερωτικὸ ἀπὸ τὴν ἀμαρτία, (νερό) πού ἀπαλλάσσει ἀπὸ ἀρρώστιες, ὀλέθριο γιὰ τοὺς δαίμονες, ἀπλησίαστο ἀπὸ τίς ἀντίθετες δυνάμεις, γεμάτο ἀπὸ

Ἀγγελικῆς ἰσχύος πεπληρωμένον, ἵνα πάντες οἱ ἀρνούμενοι καὶ μεταλαμβάνοντες ἔχοιεν αὐτὸ πρὸς καθαρισμόν ψυχῶν καὶ σωμάτων, πρὸς ἰατρειάν παθῶν, πρὸς ἀγιασμόν οἴκων, πρὸς πᾶσαν ὠφέλειαν ἐπιτήδειον. Σὺ γὰρ εἶ ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὁ δι' ὕδατος καὶ Πνεύματος ἀνακαινίσας τὴν παλαιωθεῖσαν φύσιν ὑπὸ τῆς ἁμαρτίας. Σὺ εἶ ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὁ δι' ὕδατος κατακλύσας ἐπὶ τοῦ Νῶε τὴν ἁμαρτίαν. Σὺ εἶ ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὁ διὰ θαλάσσης ἐλευθερώσας ἐκ τῆς δουλείας Φαραῶ, διὰ Μωυσέως, τὸ γένος τῶν Ἑβραίων· Σὺ εἶ ὁ Θεὸς ἡμῶν ὁ διαρρήξας πέτραν ἐν ἐρήμῳ, καὶ ἐρρύησαν ὕδατα, καὶ χείμαρροι κατεκλύσθησαν, καὶ διψῶντα τὸν λαόν σου κορέσας. Σὺ εἶ ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὁ δι' ὕδατος καὶ πυρός, διὰ τοῦ Ἡλίου, ἀπαλλάξας τὸν Ἰσραὴλ ἐκ τῆς πλάνης τοῦ Βάαλ.

Αὐτὸς καὶ νῦν, Δεσπότη, ἀγίασον τὸ ὕδωρ τοῦτο, τῷ Πνεύματί σου τῷ Ἁγίῳ. (ἐκ γ'). Δὸς πᾶσι, τοῖς τε μεταλαμβάνουσι, τὸν ἀγιασμόν, τὴν εὐλογίαν, τὴν κάθαρσιν, τὴν ὑγείαν. {Καὶ σῶσον, Κύριε, τοὺς δούλους σου, τοὺς πιστοὺς Βασιλεῖς ἡμῶν. (ἐκ γ').} Καὶ φύλαξον αὐτοὺς ὑπὸ τὴν σκέπην σου ἐν εἰρήνῃ, ὑπόταξον ὑπὸ τοὺς πόδας αὐτῶν πάντα ἐχθρὸν καὶ πολέμιον, χάρισαι αὐτοῖς τὰ πρὸς σωτηρίαν αἰτήματα καὶ ζωὴν τὴν αἰώνιον}. Μνήσθητι, Κύριε, τοῦ Ἀρχιεπισκόπου ἡμῶν (δεῖνος), καὶ παντὸς τοῦ Πρεσβυτερίου, τῆς ἐν Χριστῷ Διακονίας, καὶ παντὸς ἱερατικοῦ τάγματος, καὶ τοῦ περιεστῶτος λαοῦ, καὶ τῶν δι' εὐλόγους

ἀγγελικῆ δύναμη, ὥστε, ὅλοι ὅσοι παίρνουν καὶ μεταλαμβάνουν ἀπ' αὐτό, νὰ τὸ ἔχουν γιὰ καθαρισμό ψυχῶν καὶ σωμάτων, γιὰ θεραπεία παθῶν, γιὰ ἀγιασμό τῶν κατοικιῶν, κατάλληλο γιὰ κάθε ὠφέλεια. Διότι ἐσύ εἶσαι ὁ Θεὸς μας, πού ἀνακαινίσες μέ νερό καὶ Πνεῦμα τὴ φύση μας, πού πάλιωσε ἀπὸ τὴν ἁμαρτία. Ἐσύ εἶσαι ὁ Θεὸς μας, πού ἐπνίξες μέ νερό τὴν ἁμαρτία ἐπὶ Νῶε. Ἐσύ εἶσαι ὁ Θεὸς μας πού μέ τὴ θάλασσα ἐλευθέρωσες ἀπὸ τὸ Φαραῶ ἐπὶ Μωϋσέως τὸ γένος τῶν Ἑβραίων. Ἐσύ εἶσαι ὁ Θεὸς μας, πού ἔσχισες πέτρα στὴν ἐρημο καὶ ἔτρεξαν νερά, καὶ πλημμύρισαν χείμαρροι, καὶ χόρτασες τὸ λαό σου πού διψοῦσε. Ἐσύ εἶσαι ὁ Θεὸς μας, πού μέ νερό καὶ φωτιά μέ τὸν Προφήτη Ἡλία, ἀπάλλαξες τὸ λαό τοῦ Ἰσραὴλ ἀπὸ τὴν πλάνη τοῦ Βάαλ.

Ἐσύ ὁ ἴδιος καὶ τώρα, Κύριε, ἀγίασε τὸ νερό αὐτό μέ τὸ Πνεῦμα σου τὸ Ἅγιο (γ'). Δῶσε σέ ὅλους, καὶ σ' αὐτοὺς πού τὸ ἀγγίζουν, καὶ σ' αὐτοὺς πού ἀλείφονται μέ αὐτό, καὶ σ' αὐτοὺς πού τὸ πίνουν, τὸν ἀγιασμό, τὴν εὐλογία τὴν κάθαρση, τὴν ὑγεία. Καὶ σῶσε, Κύριε τοὺς δούλους σου, τοὺς πιστοὺς ἄρχοντές μας (γ'). (Καὶ φύλαξέ τους κάτω ἀπὸ τὴ σκέπη σου μέ εἰρήνη· ὑπόταξε κάτω ἀπὸ τὰ πόδια τους κάθε ἐχθρό καὶ ἀντίπαλο· χάρισε σ' αὐτοὺς τὰ αἰτήματα γιὰ σωτηρία καὶ τὴν αἰώνια ζωή). Θυμήσου, Κύριε, τὸν ἀρχιεπίσκοπό μας (.....) καὶ ὅλους τοὺς κληρικούς, τοὺς διακόνους τοῦ Χριστοῦ καὶ κάθε ἱερατικὴ καὶ μοναχικὴ τάξη καὶ τὸ λαό πού βρίσκεται γύρω μας καὶ τοὺς ἀδελφούς μας, πού γιὰ δικαιολογημένες αἰτίες λείπουν καὶ

αἰτίας ἀπολειφθέντων ἀδελφῶν ἡμῶν, καὶ ἐλέησον αὐτούς καὶ ἡμᾶς, κατὰ τὸ μέγα σου ἔλεος. Ἵνα καὶ διὰ στοιχείων, καὶ διὰ Ἀγγέλων, καὶ διὰ ἀνθρώπων, καὶ διὰ ὁρωμένων, καὶ διὰ ἀοράτων, δοξάζηταί σου τὸ πανάγιον ὄνομα, σὺν τῷ Πατρὶ, καὶ τῷ ἁγίῳ Πνεύματι, νῦν, καὶ ἀεὶ, καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Εἰρήνη πᾶσι. Χορός. Καὶ τῷ πνεύματί σου.

Τὰς κεφαλὰς ἡμῶν τῷ Κυρίῳ κλίνωμεν.

Ὁ Χορός: Σοί, Κύριε.

Εὐχὴ κεφαλοκλισίας. (Μυστικῶς).

Κλίνον, Κύριε, τὸ οὖς σου, καὶ ἐπάκουσον ἡμῶν, ὁ ἐν Ἰορδάνῃ βαπτισθῆναι καταδεξάμενος, καὶ ἀγιάσας τὰ ὕδατα· καὶ εὐλόγησον πάντας ἡμᾶς, τοὺς διὰ τῆς κλίσεως τῶν ἑαυτῶν ἀυχένων σημαίνοντας τὸ τῆς δουλείας πρόσχημα. Καὶ καταξίωσον ἡμᾶς ἐμπλησθῆναι τοῦ ἁγιασμοῦ σου διὰ τῆς τοῦ ὕδατος τουτου μεταλήψεώς τε καὶ ῥαντισμοῦ, καὶ γενέσθω ἡμῖν, Κύριε, εἰς ὑγίαν ψυχῆς καὶ σώματος.

Ἐκφώνησις.

Σὺ γὰρ εἶ ὁ ἁγιασμός τῶν ψυχῶν καὶ τῶν σωμάτων ἡμῶν, καὶ σοὶ τὴν δόξαν, καὶ εὐχαριστίαν, καὶ προσκύνησιν ἀναπέμπομεν, σὺν τῷ ἀνάρχῳ σου Πατρὶ, καὶ τῷ Παναγίῳ καὶ ἀγαθῷ καὶ ζωοποιῷ σου Πνεύματι, νῦν, καὶ ἀεὶ, καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Τροπᾶριον.

Ἐν Ἰορδάνῃ βαπτιζομένου σου, Κύριε, ἡ τῆς

ἐλέησε αὐτούς καὶ ἡμᾶς κατὰ τὸ μέγα σου ἔλεος. Ὡστε καὶ μέ τὰ ὑλικά στοιχεῖα, καὶ μέ τοὺς Ἀγγέλους, καὶ μέ τοὺς ἀνθρώπους, καὶ μέ τὰ ὄρατά, καὶ μέ τὰ ἀόρατα, νά δοξάζεται τὸ πανάγιον ὄνομά σου μαζί μέ τόν Πατέρα καὶ τὸ Ἅγιο Πνεῦμα, τώρα καὶ πάντοτε καὶ στοὺς αἰῶνες τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Εἰρήνη σέ ὅλους. Καὶ στό πνεῦμα σου.

Ἄς σκύψουμε τὰ κεφάλια μας στόν Κύριο.

Σ' ἐσένα, Κύριε.

Εὐχὴ κεφαλοκλισίας. (Μυστικά).

Στρέψε, Κύριε, τὸ αὐτί σου, καὶ ἐπάκουσέ μας, ἐσύ ποὺ καταδέχθηκες νά βαπτισθεῖς στόν Ἰορδάνη, καὶ ἀγίασες τὰ νερά, καὶ εὐλόγησε ὅλους ἡμᾶς, οἱ ὅποιοι μέ τὴν κλίση τοῦ ἀυχένος μας (τοῦ λαιμοῦ μας) σχηματίζουμε τὸ σχῆμα τῆς δουλείας. Καὶ καταξίωσέ μας, νά γεμίσουμε ἀπὸ τὸν ἁγιασμό σου μέ τὴ μετάληψη (μέ τὸ νά τὸ πιοῦμε) καὶ μέ τὸ ραντισμό τοῦ νεροῦ αὐτοῦ. Καὶ ἄς γίνει (ἄς ἀποβεῖ) γιά μᾶς εἰς ὑγίαν καὶ ψυχῆς καὶ σώματος.

Ἐκφώνηση.

Διότι Ἐσύ εἶσαι ὁ ἁγιασμός τῶν ψυχῶν καὶ τῶν σωμάτων μας, καὶ σ' ἐσένα ἀναπέμπομε τὴ δόξα καὶ εὐχαριστία καὶ προσκύνηση μαζί μέ τόν ἀναρχό σου Πατέρα καὶ τὸ πανάγιον καὶ ἀγαθὸ καὶ ζωοποιό σου Πνεῦμα, καὶ τώρα καὶ πάντοτε καὶ στοὺς αἰῶνες τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Τροπᾶριον. (Ἀπολυτίκιον).

Ὅταν βαπτιζόσουν στό Ἰορδάνη, Κύριε, φανερώθηκε ἡ

Τριάδος ἐφανερώθη προσκύνησις· τοῦ γὰρ Γεννήτορος ἡ φωνὴ προσεμαρτύρει σοι, ἀγαπητόν σε Υἱὸν ὀνομάζουσα· καὶ τὸ Πνεῦμα ἐν εἶδει περιστερᾶς, ἐβεβαίου τοῦ λόγου τὸ ἀσφαλές. Ὁ ἐπιφανείς Χριστέ ὁ Θεός, καὶ τὸν κόσμον φωτίσας δόξα σοι.

Νῦν ἀπολύεις. Τρισάγιο.

(Συλλειτουργικόν. Σελίς 15,-16).

Ἀπόλυσις (Συλλειτουργικόν. Σελίς 16-17).

6 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ. ΘΕΟΦΑΝΕΙΑ

ΟΡΘΡΟΣ

Προκαταρκτικά.

(Συλλειτουργικόν. Σελίς 17-31).

Καθίσματα.

Ἐπιφανέντος σου ἐν Ἰορδάνῃ Σωτήρ, καὶ βαπτισθέντος σου ὑπὸ Προδρόμου Χριστέ, ἡγαπημένος Υἱὸς ἐμαρτυρήθης· ὅθεν καὶ συνάναρχος, τῷ Πατρὶ πεφανέρωσαι. Πνεῦμα δὲ τὸ Ἅγιον, ἐπὶ σὲ κατεγίνετο, ἐν ᾧ καὶ φωτισθέντες βοῶμεν· Δόξα Θεῷ τῷ ἐν Τριάδι.

Δόξα... Καὶ νῦν... (Τὸ αὐτὸ).

Ἰορδάνη ποταμέ, τί ἐθαμβήθης θεωρῶν; Τὸν ἀθεώρητον γυμνόν, εἶδον καὶ ἔφριξα φησί· καὶ πῶς γὰρ τοῦτον οὐκ ἔμελλον φριῖσαι καὶ δῦναι; οἱ Ἄγγελοι αὐτόν, ὀρῶντες ἔφριξαν· ἐξέστη οὐρανός, καὶ γῆ ἐτρόμαξε· καὶ συνεστάλη θάλασσα καὶ πάντα, τὰ ὄρατὰ καὶ ἀόρατα. Χριστὸς ἐφάνη, ἐν Ἰορδάνῃ, ἀγιάσαι τὰ ὕδατα.

προσκύνηση τῆς Ἁγίας Τριάδος· διότι ἡ φωνὴ τοῦ Πατέρα πού σ' ἐγέννησε, ἔδινε γιὰ σένα τὴ μαρτυρία ὀνομάζοντάς σε Υἱὸν ἀγαπητό· καὶ τὸ Ἅγιο Πνεῦμα μέ μορφή περιστερᾶς βεβαίωσε τὴ γνησιότητα τοῦ λόγου. Χριστέ Θεέ μας, πού ἐμφανίσθηκες στὸν κόσμον καὶ τὸν φωτίσες, δόξα σ' ἐσένα.

Νῦν ἀπολύεις. Τρισάγιο.

(Συλλειτουργικό. Σελίδα 15,-16).

Ἀπόλυση. (Συλλειτουργικό. Σελίδα 16-17).

6 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ. ΘΕΟΦΑΝΕΙΑ

ΟΡΘΡΟΣ

Προκαταρκτικά.

(Συλλειτουργικό. Σελίς 17-31).

Καθίσματα.

Ὅταν ἐμφανίσθηκες στὸν Ἰορδάνῃ, Σωτήρα, καὶ βαπτίσθηκες ἀπὸ τὸν Ἰωάννη, Χριστέ, μαρτυρήθηκες ἀπὸ τὸν Πατέρα ὡς ἀγαπημένος Υἱός· γι' αὐτὸ καὶ φανερώθηκες συνάναρχος μέ τὸν Πατέρα. Καὶ τὸ Ἅγιο Πνεῦμα κατέβαινε ἐπάνω σ' ἐσένα· ἀπ' αὐτὸ φωτισμένοι φωνάζουμε· Δόξα στὸν Τριαδικό Θεό.

Δόξα... Καὶ νῦν... (Τὸ ἴδιο).

Ἰορδάνη ποταμέ, τί εἶδες καὶ θαμπώθηκες; (Ἀπαντᾷ)· εἶδα γυμνόν αὐτόν πού εἶναι ἀθέατος καὶ ἔφριξα· καὶ πῶς ἦταν δυνατό, νά μὴ φριῖσω καὶ νά μὴ κρυφθῶ; οἱ Ἄγγελοι βλέποντάς τον ἔφριξαν· ἔμεινε κατάπληκτος ὁ οὐρανός, καὶ ἡ γῆ ἐτρόμαξε· καὶ συμμαζεύθηκε (ζάρωσε) ἡ θάλασσα, καὶ ὅλα τὰ ὄρατὰ καὶ ἀόρατα. Ὁ Χριστὸς φάνηκε στὸν Ἰορδάνῃ, γιὰ νά ἀγιάσει τὰ νερά.

<p>Δόξα... Καὶ νῦν... (Τὸ αὐτὸ).</p> <p>Τὰ ρεῖθρα ἡγίασας τὰ Ἰορδάνια, τὸ κράτος συνέτριψας, τῆς ἀμαρτίας, Χριστὲ ὁ Θεὸς ἡμῶν· ὑπέκλινας τῇ παλάμῃ, σεαυτὸν τοῦ Προδρόμου, καὶ ἔσωσας ἐκ πλάνης, τῶν ἀνθρώπων τὸ γένος. Διὸ σε ἰκετεύομεν· Σῶσον τὸν κόσμον σου.</p> <p>Δόξα... Καὶ νῦν... (Τὸ αὐτὸ).</p> <p>Οἱ Ἀναβαθμοί.</p> <p>Τὸ Α'. Ἀντίφωνον τοῦ Δ'. Ἦχου. (Σελίς 11). Προκείμενον.</p> <p>Ἡ θάλασσα εἶδε καὶ ἔφυγεν, ὁ Ἰορδάνης ἐστράφη εἰς τὰ ὀπίσω.</p> <p>Στίχ. Τί σοὶ ἐστὶ θάλασσα, ὅτι ἔφυγες, καὶ σύ Ἰορδάνη, ὅτι ἐστράφης εἰς τὰ ὀπίσω;</p> <p>Τάξις Ἑωθινοῦ Εὐαγγελίου. (Συλλειτουργικόν. Σελίς 33). Εὐαγγέλιον. Κατὰ Μάρκον. (Α'. 9-11).</p> <p>Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, ἦλθεν ὁ Ἰησοῦς ἀπὸ Ναζαρέτ τῆς Γαλιλαίας καὶ ἐβαπτίσθη ὑπὸ Ἰωάννου εἰς τὸν Ἰορδάνην. Καὶ εὐθέως ἀναβαίνων ἀπὸ τοῦ ὕδατος εἶδε σχιζομένους τοὺς οὐρανοὺς καὶ τὸ Πνεῦμα ὡσεὶ περιστερὰν καταβαῖνον ἐπ' αὐτόν· καὶ φωνὴ ἐγένετο ἐκ τῶν οὐρανῶν· Σὺ εἶ ὁ υἱὸς μου ὁ ἀγαπητός, ἐν σοὶ ἠδόκησα.</p> <p>Ὁ Ν'. Ψαλμός. (Συλλειτουργικόν. Σελίς 34-35). Δόξα...</p> <p>Τὰ σύμπαντα σήμερον ἀγαλλιάσθω· Χριστὸς ἐφάνη ἐν Ἰορδάνῃ.</p>		<p>Δόξα... Καὶ νῦν... (Τὸ ἴδιο).</p> <p>Ἀγίασες τὰ ρεῦματα (τὰ νερά) τοῦ Ἰορδάνη· συνέτριψες τὴ δύναμη τῆς ἀμαρτίας, Χριστέ Θεέ μας· ἔσκυψες κάτω ἀπὸ τὴν παλάμη τοῦ Προδρόμου, καὶ ἔσωσες ἀπὸ τὴν πλάνη τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων. Γι' αὐτὸ σέ ἰκετεύομε, σῶσε τὸν κόσμον σου.</p> <p>Δόξα... Καὶ νῦν... (Τὸ ἴδιο).</p> <p>Ἀναβαθμοί.</p> <p>Τὸ Α'. ἀντίφωνο τοῦ Δ'. Ἦχου. (Σελίδα 11). Προκείμενο.</p> <p>Ἡ θάλασσα εἶδε καὶ ὑποχώρησε· Ὁ Ἰορδάνης στράφηκε πρὸς τὰ πίσω.</p> <p>Στίχ. Τί σοῦ συνέβη θάλασσα καὶ ὑποχώρησες, καὶ σύ Ἰορδάνη γιατί στράφηκες πρὸς τὰ πίσω;</p> <p>Τάξη Ἑωθινοῦ Εὐαγγελίου. (Συλλειτουργικό. Σελίδα 33). Εὐαγγέλιο. Κατὰ Μάρκον. (Α'. 9-11).</p> <p>Τὸν καιρὸ ἐκεῖνο ἦλθε ὁ Ἰησοῦς ἀπὸ τῆ Ναζαρέτ τῆς Γαλιλαίας καὶ βαπτίσθηκε ἀπὸ τὸν Ἰωάννη στὸν Ἰορδάνη. Καὶ ἀμέσως, καθὼς ἔβγαινε ἀπὸ τὸ νερὸ, εἶδε τοὺς οὐρανοὺς νὰ σχίζονται, καὶ τὸ Ἅγιο Πνεῦμα ὡς περιστέρι νὰ κατεβαίνει ἐπάνω του. Καὶ ἦλθε φωνὴ ἀπὸ τοὺς οὐρανοὺς· Ἐσὺ εἶσαι ὁ Υἱὸς μου ὁ ἀγαπητός, καὶ εἶμαι ἀπόλυτα εὐχαριστημένος μαζί σου.</p> <p>Ὁ Ν'. Ψαλμός. (Συλλειτουργικό. Σελίδα 34-35). Δόξα ...</p> <p>Τὰ σύμπαντα σήμερα ἄς ἀγάλλονται· ὁ Χριστὸς φάνηκε στὸν Ἰορδάνη.</p>
--	--	---

<p>Καὶ νῦν... τὸ αὐτὸ. Πεντηκοστᾶριον. Θεὸς Λόγος ἐπεφάνη ἐν σαρκί, τῷ γένει τῶν ἀνθρώπων· ἴστατο βαπτισθῆναι ἐν Ἰορδάνῃ, καὶ ἔλεγεν πρὸς αὐτὸν ὁ Προδρομος· πῶς ἐκτείνω χεῖρα, καὶ ἄψωμαι κορυφῆς κρατούσης τὰ σύμπαντα; Εἰ καὶ ἐκ Μαρίας ὑπάρχεις βρέφος, ἀλλ' οἶδά σε Θεὸν προαιώνιον, ἐπὶ γῆς βαδίζεις, ὁ ὑμνούμενος ὑπὸ τῶν Σεραφίμ, καὶ δούλος Δεσπότην, βαπτίζεις οὐ μεμάθηκα· Ἀκατάληπτε Κύριε, δόξα σοι. Σῶσον ὁ Θεός. (Συλλειτουργικόν. Σελίς 36-37). Κανόνες. Ὡιδὴ Α'. Κανὼν Πεζός. «Βυθοῦ ἀνεκάλυψε πυθμένα, καὶ διὰ ξηρᾶς οἰκείους ἔλκει, ἐν αὐτῷ κατακαλύψας ἀντιπάλους, ὁ κραταιός, ἐν πολέμοις Κύριος, ὅτι δεδόξασται.» Ἀδάμ τὸν φθαρέντα ἀναπλάττει, ῥείθροις Ἰορδάνου καὶ δρακόντων, κεφαλὰς ἐμφωλευόντων διαθλάττει, ὁ Βασιλεὺς τῶν αἰώνων Κύριος, ὅτι δεδόξασται. Πυρὶ τῆς θεότητος ἄῤῥω, σάρκα ὑλικὴν ἠμφιεσμένος, Ἰορδάνου περιβάλλεται τὸ νᾶμα, ὁ σαρκωθεὶς ἐκ Παρθένου Κύριος· ὅτι δεδόξασται. Τὸν ῥύπον ὁ σμήχων τῶν ἀνθρώπων, τούτοις καθαρθεὶς ἐν Ἰορδάνῃ, οἷς θελήσας ὠμοιώθη ὁ ἦν μείνας, τοὺς ἐν σκότει φωτίζει Κύριος, ὅτι δεδόξασται.</p>			<p>Καὶ νῦν ...(Τὸ ἴδιο). Πεντηκοστᾶριο Ὁ Θεός Λόγος ἐμφανίσθηκε μὲ σάρκα στό γένος τῶν ἀνθρώπων· στεκόταν καὶ περιέμενε, νά βαπτισθεῖ στόν Ἰορδάνη, καὶ ἔλεγε σ' αὐτόν ὁ Ἰωάννης· πῶς νά ἀπλώσω τὸ χέρι καὶ νά ἀκουμπήσω κεφαλῆ, ἢ ὁποῖα κυριαρχεῖ στά σύμπαντα; Μολονότι προῆλθες ἀπό τῆ Μαρία ὡς βρέφος, ὅμως ἐγώ σέ ἀναγνωρίζω Θεό προαιώνιο· βαδίζεις ἐπάνω στή γῆ, ἐσύ πού ὑμνεῖσαι ἀπό τὰ Σεραφίμ· καὶ ἐπειδή εἶμαι δούλος, δέν ἔμαθα νά βαπτίζω τόν Κύριο· Ἀκατάληπτε (ἀκατανόητε) Κύριε, δόξα σοι. Σῶσον ὁ Θεός. (Συλλειτουργικό. Σελίδα 36-37). Κανόνες. Ὡιδὴ Α' Κανόνας Πεζός. Ἀποκάλυψε (ἔφερε στό φῶς) τόν πυθμένα τοῦ βυθοῦ, καὶ διαπερνᾷ τούς δικούς του διὰ ξηρᾶς, βυθίζοντας μέσα σ' αὐτόν τούς ἀντιπάλους, ὁ δυνατός στόν πόλεμο Κύριος· Διότι εἶναι ὑπερβολικά δοξασμένος. Ἀναπλάθει τόν Ἀδάμ, πού εἶχε φθαρεῖ, καὶ στά νερά τοῦ Ἰορδάνη συντρίβει τά κεφάλια τῶν δρακόντων, πού φώλιαζαν ἐκεῖ, ὁ Βασιλιάς τῶν αἰώνων Κύριος, διότι εἶναι δοξασμένος. Μέ τήν ἄυλη φωτιά τῆς Θεότητος ντυμένος μὲ σάρκα ὑλική, ντύνεται τά νερά τοῦ Ἰορδάνη ὁ Κύριος, πού σαρκώθηκε ἀπό Παρθένο, διότι εἶναι δοξασμένος. Αὐτός πού καθαρίζει καὶ ἀπομακρύνει τήν ἀκαθαρσία τῶν ἀνθρώπων, δεχόμενος κάθαρση στόν Ἰορδάνη γιά χάρη αὐτῶν, μέ τούς ὁποίους ὁμοιώθηκε θεληματικά μένο- ντας αὐτό πού ἦταν, ὁ Κύριος, φωτίζει αὐτούς, πού ἦταν</p>
--	--	--	--

Κανών Ιαμβικός.

«Στείβει θαλάσσης, κυματούμενον σάλον,
Ἕπειρον αὔθις, Ἰσραήλ δεδειγμένον. Μέλας δὲ
πόντος, τριστάτας Αἰγυπτίων, Ἐκρουψεν ἄρδην,
ύδατόστρωτος τάφος, Ῥώμη κραταιᾶ, δεξιᾶς τοῦ
Δεσπότη.»

Ὁρθρου φανέντος τοῖς βροτοῖς σελασφόρου,
Νῦν ἐξ ἐρήμου, πρὸς ῥοὰς Ἰορδάνου, Ἄναξ
ύπέσχες, ἡλίου σὸν αὐχένα, Χώρου ζοφώδους, τὸν
Γενάρχην ἀρπάσαι, Ῥύπου τε παντός, ἐκκαθᾶραι
τὴν κτίσιν.

Ἄναρχε ρεῖθροις, συνταφέντα σοι Λόγε, Νέον
περαίνεις, τὸν φθαρέντα τῇ πλάνῃ, Ταύτην
ἀφράστως, πατρόθεν δεδεγμένος, Ὅπα κρατίστην·
Οὗτος ἡγαπημένος, Ἰσος τέ μοι Παιῖς, χρηματίζει
τὴν φύσιν.

Ωιδὴ Γ.Κανών Πεζός.

«Ἰσχὺν ὁ διδούς, τοῖς Βασιλεῦσιν ἡμῶν Κύριος,
καὶ κέρας χρηστῶν αὐτοῦ ὑψῶν, Παρθένο
ἀποτίκτεται, μολεῖ δὲ πρὸς τὸ Βάπτισμα· διὸ πιστοὶ
βοήσωμεν· Οὐκ ἔστιν ἅγιος, ὡς ὁ Θεὸς ἡμῶν, καὶ
οὐκ ἔστι δίκαιος, πλὴν σου Κύριε.»

Στειρεύουσα πρὶν, ἠτεκνωμένη δεινῶς σήμε-
ρον, εὐφραίνου Χριστοῦ ἢ Ἐκκλησία· δι' ὕδατος καὶ
Πνεύματος· υἱοὶ γὰρ σοι γεγέννηνται, ἐν πίστει
ἀνακράζοντες· οἷόςτιν ἅγιος, ὡς ὁ Θεὸς ἡμῶν, καὶ

στό σκοτάδι· διότι εἶναι δοξασμένος.

Ιαμβικός.

Ὁ Ἰσραηλιτικός λαὸς βαδίζει (πεζοπορεῖ) ἐπάνω στὸν
τρικυμισμένο σάλο τῆς θάλασσας, πού παρουσιάσθηκε
πάλι ὡς ἠπειρος (ξηρά). Καί ἡ μαύρη θάλασσα ὡς τάφος
στρωμένος μὲ νερό, ἐσκέπασε ὀλωσδιόλου τοὺς
ἀρματηλάτες τῶν Αἰγυπτίων μὲ τὴν ἰσχυρὴ δύναμη τῆς
δεξιᾶς (μὲ τὸ δεξί χέρι) τοῦ Κυρίου.

Μόλις φάνηκε στοὺς ἀνθρώπους ὁ φωτοφόρος ὄρθρος
(ἡ αὐγή, δηλαδή ὁ Πρόδρομος), ἀμέσως ἐρχόμενος ἀπὸ τὴν
ἐρημο πρὸς τὰ νερά τοῦ Ἰορδάνη, Βασιλιά, ὑπέκλινες τὸν
αὐχένα σοῦ τοῦ Ἡλίου (σ' αὐτόν), γιὰ νὰ ἀρπάξεις ἀπὸ τὸ
σκοτεινὸ τόπο (τοῦ ἄδη) τὸν Γενάρχη (τὸν Πρωτόπλα-
στο), καὶ νὰ καθαρῖσεις τὴν κτίση ἀπὸ κάθε ἀκαθαρσία.

Ἄναρχε (αἰώνιε) Λόγε, ἀφοῦ θάφτηκε μαζί σου στὰ
νερά, αὐτὸς πού εἶχε φθαρεῖ ἐξ αἰτίας τῆς πλάνης (ὁ
Ἀδάμ), τὸν ἀναπλάθεις δεχόμενος ἀπὸ τὸν Πατέρα τὸν
ἐξῆς πανίσχυρο λόγο· Αὐτὸς εἶναι ὁ ἀγαπημένος Υἱός μου,
καὶ εἶναι ἴσος μ' ἐμένα ὡς πρὸς τὴ φύση.

Ωιδὴ Γ'.Κανόνας Πεζός.

Ὁ Κύριος, ὁ ὁποῖος δίνει δύναμη στοὺς βασιλεῖς μας,
καὶ ἐξυψώνει τὴν δύναμη τῶν ἐκλεκτῶν του, γεννᾶται ἀπὸ
Παρθένο καὶ πηγαίνει πρὸς τὸ βάπτισμα· Γι' αὐτό, πιστοί,
ἄς φωνάξουμε· δὲν ὑπάρχει ἅγιος ὅπως ὁ Θεὸς μας, καὶ
δὲν ὑπάρχει δίκαιος ἐκτός ἀπὸ σένα, Κύριε.

Ἐνῶ ἦσουν στεῖρα πρὶν, στερημένη τελείως ἀπὸ παι-
διά, σήμερα νὰ εὐφραίνεσαι, Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ· διότι
μὲ τὸ νερό καὶ τὸ Ἅγιο Πνεῦμα γεννήθηκαν γιὰ χάρη σου
τέκνα, πού ἀναφωνοῦν μὲ πίστη· Δὲν ὑπάρχει ἅγιος ὅπως

οὐκ ἔστι δίκαιος, πλὴν σου Κύριε.

Μεγάλη φωνῆ, ἐν τῇ ἐρήμῳ βοᾷ Πρόδρομος·
Χριστοῦ ἐτοιμάσατε ὁδούς, καὶ τρίβους τοῦ Θεοῦ
ἡμῶν, εὐθείας ἀπεργάσασθε, ἐν πίστει
ἀνακράζοντες· Οὐκ ἔστιν ἅγιος, ὡς ὁ Θεὸς ἡμῶν,
καὶ οὐκ ἔστι δίκαιος, πλὴν σου Κύριε.

Ἰαμβικός.

«Ὅσοι παλαιῶν, ἐκλελύμεθα βρόχων, Βορῶν
λεόντων, συντεθλασμένων μύλας, Ἀγαλλιῶμεν,
καὶ πλατύνωμεν στόμα, Λόγῳ πλέκοντες, ἐκ λό-
γων μελωδίαν, Ὡι τῶν πρὸς ἡμᾶς, ἦδεται δωρημά-
των.»

Νέκρωσιν ὁ πρὶν, ἐμφυτεύσας τῇ κτίσει, Θηρὸς
κακούργου, σχηματισθεὶς εἰς φύσιν, Ἐπισκοτεῖται,
σαρκικῆ παρουσίας· Ὁρθρῶ φάναντι, προσβαλὼν
τῷ Δεσπότη, Φλᾶν τὴν ἑαυτοῦ, δυσμενεστάτην κά-
ραν.

Ἔλκει πρὸς αὐτὸν τὴν θεόδητον φύσιν,
Γαστρὸς τυράννου, συγκεχωσμένην ὄροις. Γεννᾶ τε
αὐθις, γηγενῶν ἀναπλάσει, Ἔργον φέριστον,
ἐκτελῶν ὁ Δεσπότης. Ἴκται γὰρ αὐτὴν, ἐξαλεξῆσαι
θέλων.

Μικρὰ Συναπτὴ.

(Συλλειτουργικόν. Σελίς 37-38).

Ὑπακοή.

ὁ Θεὸς μας, καὶ δὲν ὑπάρχει ἄλλος δίκαιος ἐκτός ἀπὸ σένα,
Κύριε.

Μέ δυνατὴ φωνὴ ἀναφωνεῖ ὁ Πρόδρομος στὴν ἔρημο·
Ἐτοιμάστε τοὺς δρόμους τοῦ Χριστοῦ, καὶ ἐξομαλύνετε τὴν
πορεία τοῦ Θεοῦ μας ἀναφωνώντας μέ πίστη· δὲν ὑπάρχει
ἅγιος, ὅπως ὁ Θεὸς μας, καὶ δὲν ὑπάρχει ἄλλος δίκαιος
ἐκτός ἀπὸ σένα, Κύριε.

Ἰαμβικός.

Ὅσοι ἔχουμε ἐλευθερωθεῖ ἀπὸ τίς παλαιές παγίδες,
ἀπὸ ἀδηφάγα λιοντάρια πού ἔχουν ὅμως σπασμένα τὰ δό-
ντια τους, ἄς αισθανόμεθα ἀγαλλίαση, καὶ ἄς ἀνοίξουμε
διάπλατα τὸ στόμα μας πλέκοντας μελωδία στό Λόγο τοῦ
Θεοῦ μέ λόγια ποιητικά, (διότι) μέ αὐτό, (μέ τὴν ὑμνωδία)
ἀπὸ ὅσα δῶρα (μᾶς χάρισε ὁ Θεός) εὐχαριστεῖται περισσό-
τερο.

(Ὁ διάβολος) πού ἔβαλε πρὶν μέσα στή φύση τὴ νέ-
κρωση μεταμορφωμένος σέ μορφή κακούργου θηρίου,
σκοτίζεται μέ τὴ σαρκικὴ σου παρουσία· ἐπειδὴ ἐπιτέθηκε
κατὰ τοῦ Κυρίου, πού ἀνέτειλε ὡς αὐγή, γιὰ νὰ συντρίψει
τελικά τὸ δικό του ἀπαίσιο κεφάλι.

Ὁ Κύριος προσελκύει πρὸς τὸν ἑαυτό του τὴ φύση, πού
εἶχε δημιουργηθεῖ ἀπὸ τὸ Θεό, ἀλλὰ ἦταν χωμένη στὰ
ὄρια τῆς κοιλιᾶς τοῦ τυράννου (τοῦ ἄδη). Καὶ τὴν
ἀναγεννᾶ πάλι μέ τὴν ἀνάπλαση τῶν ἀνθρώπων
ἐκτελώντας ὁ Κύριος ἔργο ἄριστο. Ἐξ ἄλλου ἦλθε, γιὰ νὰ
τὴν λυτρώσει.

Μικρὴ Συναπτὴ.

(Συλλειτουργικό. Σελίδα 37-38).

Ὑπακοή.

Ὅτε τῇ Ἐπιφανείᾳ σου ἐφώτισας τὰ σύμπαντα, τότε ἡ ἄλμυρὰ τῆς ἀπιστίας θάλασσα ἔφυγε, καὶ ὁ Ἰορδάνης κάτω ῥέων ἐστράφη, πρὸς οὐρανὸν ἀνυψῶν ἡμᾶς, ἀλλὰ τῷ ὕψει τῶν θείων ἐντολῶν σου, συντήρησον Χριστὲ ὁ Θεός, πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου, καὶ ἐλέησον ἡμᾶς.

Ωιδὴ Δ'. Κανὼν Πεζός.

«Ἀκήκοε Κύριε φωνῆς σου, ὃν εἶπας· Φωνὴ βοῶντος ἐν ἐρήμῳ ὅτε ἐβρόντησας πολλῶν ἐπὶ ὑδάτων, τῷ σῶ μαρτυρούμενος Υἱῷ, ὅλος γεγονώς τοῦ παρόντος, Πνεύματος δὲ ἐβόησε· Σὺ εἶ Χριστός, Θεοῦ σοφία καὶ δύναμις».

Ῥυπτόμενον ἥλιον τίς εἶδεν, ὁ Κήρυξ βοᾷ, τὸν ἔκλαμπρον τῇ φύσει, ἵνα σε Ὑδασιν Ἀπαύγασμα τῆς δόξης, Πατὴρ χαρακτήρ αἰδίου ἐκπλύνω καὶ χόρτος ὢν, πυρὶ ψαύσω τῆς σῆς Θεότητος; σὺ γὰρ Χριστός, Θεοῦ σοφία καὶ δύναμις.

Ὑπέφηεν ἐνθεὸν ἣν εἶχεν, εὐλάβειαν Μωσῆς περιτυχῶν σοι· ὡς γὰρ τῆς βάρους σε φωνήσαντα ἠσθήθη, εὐθύς ἀπεστράφη τὰς ὀψεις· ἐγὼ δὲ πῶς βλέψω σε τρανῶς, ἢ πῶς χειροθετήσω σε; σὺ γὰρ Χριστός, Θεοῦ σοφία καὶ δύναμις.

Ψυχῆς τελῶν ἔμφρονος, καὶ λόγῳ τιμώμενος, ἀψύχων εὐλαβοῦμαι· εἰ γὰρ βαπτίσω σε, κατήγορόν μοι ἔσται, πυρὶ καπνιζόμενον ὄρος, φυγοῦσα

Ὅταν μέ τὴν ἐμφάνισή σου φώτισες τὰ σύμπαντα, τότε ὑποχώρησε ἡ ἄλμυρὴ θάλασσα τῆς ἀπιστίας, καὶ ὁ Ἰορδάνης πού ἔρρεε πρὸς τὰ κάτω, στράφηκε πρὸς τὰ πίσω ἀνυψώνοντάς μας στὸν οὐρανό· ἀλλὰ μέ τό ὕψος τῶν θεϊκῶν ἐντολῶν, Χριστέ Θεέ μας, σῶσε μας μέ τίς πρεσβεῖες τῆς Θεοτόκου καὶ ἐλέησέ μας.

Ωιδὴ Δ'. Κανὼνας Πεζός.

Ἄκουσε, Κύριε, τὴ φωνή σου ὁ Προδρόμος, τὸν ὁποῖο ὀνόμασες, «φωνὴ πού φωνάζει στήν ἔρημο», ὅταν βρόντησες ἐπάνω στὰ πολλά νερά τοῦ Ἰορδάνη δίνοντας μαρτυρία γιὰ τὸν Υἱό σου· καὶ γεμάτος ἀπὸ τό Ἅγιο Πνεῦμα πού ἦταν παρὸν ἐφώνηξε δυνατά· Ἐσύ εἶσαι ὁ Χριστός, ἡ σοφία τοῦ Θεοῦ καὶ ἡ δύναμη.

Ὁ κήρυκας, ὁ Προδρόμος ἀναφωνεῖ· Ποιός εἶδε τὸν Ἥλιο, πού εἶναι ὁ πιό λαμπρός μέσα στή φύση, νά πλύνεται (νά καθαρίζεται), ὥστε νά ξεπλύνω μέ νερά ἐσένα τὴ λάμψη τῆς δόξας, τό ἀποτύπωμα (τὴ σφραγίδα) τοῦ αἰωνίου Πατρός, καὶ νά ἀγγίξω τὴ φωτιά τῆς Θεότητός σου, ἐγὼ πού εἶμαι χόρτος; διότι ἐσύ εἶσαι ὁ Χριστός, ἡ σοφία τοῦ Θεοῦ καὶ ἡ δύναμη.

Ὑπεδήλωσε τὴν ἱερὴ εὐλάβεια πού εἶχε ὁ Μωυσῆς, ὅταν σέ συνάντησε· διότι μόλις σέ ἀντιλήφθηκε, νά τοῦ ὀμιλεῖς ἀπὸ τὴ βάρους, ἀμέσως ἔστρεψε πίσω τό πρόσωπο. καὶ ἐγὼ πῶς νά σέ ἀντικρῶσω (λέγει ὁ Προδρόμος) ἢ πῶς νά ἀπλώσω χέρι εὐλογίας ἐπάνω σου; διότι ἐσύ εἶσαι ὁ Χριστός, ἡ σοφία τοῦ Θεοῦ καὶ ἡ δύναμη.

Ἐχοντας λογικὴ ψυχὴ καὶ τιμημένος μέ λόγο ντρέπομαι τὰ ἄψυχα· διότι, ἂν σέ βαπτίσω, θά εἶναι κατήγορός μου τό ὄρος, πού καπνιζόταν μέ φωτιά, καὶ ἡ θάλασσα πού

δὲ θάλασσα διχῆ, καὶ Ἰορδάνης οὗτος στραφεῖς· σὺ γὰρ Χριστός, Θεοῦ σοφία καὶ δύναμις.

Ἰαμβικὸς.

«Πυρσῶ καθαρθεῖς μυστικῆς θεωρίας, Ὑμνῶν Προφήτης τὴν βροτῶν καινουργίαν, Ῥήγνυσι γῆρυν, Πνεύματι κροτουμένην, Σάρκωσιν ἐμφαίνουσαν ἀρρήτου Λόγου, Ὡι τῶν δυναστῶν τὰ κράτη συνετριβή».

Πεμφθεῖς ὁ Πατρὸς παμφαέστατος Λόγος, Νυκτὸς διῶσαι τὴν καχέσπερον σχέσιν, Ἐκριζον ἤκει, καὶ βροτῶν ἀμαρτίας, Ὑῖας συνελκύσαι τε τῆ σῆ Βαπτίσει, Μάκαρ φαινούς, ἐκ ῥοῶν Ἰορδάνου.

Αὐτὸν προσιδῶν τὸν περικλυτον Λόγον, Τρανῶς ὁ κήρυξ ἐκβοᾶται τῆ κτίσει. Οὗτος προὐν μου, δεύτερος τῷ σαρκίῳ, Σύμμορφος ἐξέλαμψεν ἐνθέῳ σθένει, Ἐχθιστον ἡμῶν ἐξελεῖν ἀμαρτίαν.

Νομὴν πρὸς αὐτὴν τὴν φερέσβιον φέρων, Θερᾶ δρακόντων φωλεοῖς ἐπιτρέχων. Ἄπλητα κύκλα καββαλῶν Θεὸς Λόγος, Πτέρνη τε τὸν πλήττοντα παμπήδην γένος, Τοῦτον καθειργνύς, ἐκσαῶζει τὴν κτίσιν.

ᾨδὴ Ε'. Κανὼν Πεζός.

«Ἰησοῦς ὁ ζωῆς ἀρχηγός, λῦσαι τὸ κατάκριμα ἤκει, Ἀδάμ τοῦ πρωτοπλάστου· καθαρσίων δέ, ὡς

ὑποχώρησε χωρισμένη στά δύο, καὶ αὐτὸς ἐδῶ ὁ Ἰορδάνης πού στράφηκε πίσω· διότι ἐσύ εἶσαι ὁ Χριστός, ἡ σοφία τοῦ Θεοῦ καὶ ἡ δύναμη.

Ἰαμβικός.

Ἀφοῦ καθαρίσθηκε μέ τῆ λάμψη τῆς μυστικῆς θεωρίας ὁ Προφήτης Ἀββακούμ, ὑμνώντας τὴν ἀνακαίνιση τῶν θνητῶν βγάζει δυνατὴ φωνή, πού ἐνισχύεται ἀπὸ τὸ Ἅγιο Πνεῦμα, καὶ φανερῶνει τὴ σάρκωση τοῦ ἀνεκφράστου Λόγου τοῦ Θεοῦ, ἀπὸ τὸν ὁποῖο ἔχουν συντριβεῖ οἱ ἐξουσίες τῶν δυνατῶν (τῶν δαιμόνων).

Σταλμένος ἀπὸ τὸν Πατέρα ἐσύ, ὁ πάμφωτος Λόγος του ἦλθες γιὰ νὰ ἀνακόψεις ριζικά τὴν ὀλέθρια ἐξουσία τῆς νύχτας τῆς ἀμαρτίας ἐπὶ τῶν ἀνθρώπων, καὶ νὰ ἀνασύρεις, Μακάριε, μαζί σου ἀπὸ τὰ νερά τοῦ Ἰορδάνη τούς υἱούς σου φωτεινούς.

Βλέποντας τὸν περίφημο Λόγο τοῦ Θεοῦ ὁ κήρυκας (ὁ Πρόδρομος) διακηρύττει μέ δυνατὴ φωνή στὴν κτίση. Αὐτός, ἐνῶ ὑπῆρχε πρὶν ἀπὸ μένα, σαρκικά ἔλαμψε δεύτερος (μετὰ ἀπὸ μένα) μέ θεϊκὴ δύναμη, γιὰ νὰ ἐξαλείψει τὴ μισητὴ ἀμαρτία μας.

Φέρνοντάς μας (ὀδηγώντας μας) στὴν περιοχὴ πού δίνει ζωὴ, αἰχμαλωτίζει τούς δράκοντες τρέχοντας ἐπάνω ἀπὸ τίς φωλιές τους, καὶ ἀφοῦ κατέβαλε τούς φοβερούς τους κύκλους, καὶ αὐτὸν πού τραυματίζει στὴ φτέρνα ὅλο τὸ ἀνθρώπινο γένος, αὐτὸν φυλακίζοντας διασώζει τὴν κτίση.

ᾨδὴ Ε'. Κανὼνας Πεζός.

Ὁ Ἰησοῦς ὁ ἀρχηγός τῆς ζωῆς ἔχει ἔλθει, γιὰ νὰ καταλύσει τὴν καταδίκη τοῦ πρωτοπλάστου Ἀδάμ· καὶ χωρὶς νὰ

Θεός μὴ δεόμενος, τῷ πεσόντι καθαίρεται ἐν τῷ Ἰορδάνῃ· ἐν ᾧ τὴν ἔχθραν κτείνας, ὑπερέχουσαν πάντα νοῦν, εἰρήνην χαρίζειται.

Συνελθόντων ἀπειρῶν λαῶν, ὑπὸ Ἰωάννου βαπτισθῆναι, αὐτὸς ἐν μέσῳ ἔστη, προσεφώνει δὲ τοῖς παροῦσι· τίς ἔδειξεν ἀπειθεῖς, τὴν ὀργὴν ὑμῖν ἐκκλίνει τὴν μέλλουσαν; καρπούς ἀξιούς Χριστῷ ἐκτελεῖτε· παρῶν γὰρ νῦν, εἰρήνην χαρίζειται.

Γεωργὸς ὁ καὶ Δημιουργός, μέσος ἐστηκώς ὡς εἰς ἀπάντων, καρδίας ἐμβατεύει· καθαρτῆριον δὲ πτύον χειρισάμενος, τὴν παγκόσμιον ἄλωνα πανσόφως διΐστησι, τὴν ἀκαρπίαν φλέγων, εὐκαρποῦσιν αἰώνιον, ζωὴν χαριζόμενος.

Ἰαμβικός.

«Ἐχθροῦ ζοφώδους καὶ βεβορβορωμένου, Ἰὸν καθάρσει Πνεύματος λελουμένοι, Νέαν προσωρμίσθημεν ἀπλανῆ τρίβον, Ἄγουσαν ἀπρόσιτον εἰς θυμηδίαν, Μόνοις προσιτήν, οἷς Θεὸς κατηλλάγη».

Ἀθρῶν ὁ Πλάστης ἐν ζόφῳ τῶν παισμάτων, Σειραῖς ἀφύκτοις, ὄν διαρθροῖ δακτύλοις, Ἰστησιν ἀμφ' ὠμοῖσιν ἐξάρας ἄνω, Νῦν ἐν πολυρρύτοισι δίναις ἐκπλύνων, Αἴσχους παλαιοῦ τῆς Ἀδὰμ καχεξίας.

ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ κάθαρση ὡς Θεός, δέχεται κάθαρση στὸν Ἰορδάνη γιὰ χάρη τοῦ πεσμένου (τοῦ ἀνθρώπου)· ὅπου ἀφοῦ σκότωσε τὴν ἔχθρα, χαρίζει εἰρήνη ἀνώτερη ἀπὸ κάθε διάνοια.

Ἀφοῦ συγκεντρώθηκαν ἄπειρα πλήθη, γιὰ νὰ βαπτισθοῦν ἀπὸ τὸν Ἰωάννη, αὐτὸς στάθηκε στὴ μέση καὶ φώναζε στοὺς παρόντες· ποιὸς σὰς ὑπέδειξε, ἀνυπάκουοι, νὰ ἀποφύγετε τὴ μέλλουσα ὀργή; κάντε λοιπὸν καρπούς ἀξιούς γιὰ τὸ Χριστό· διότι εἶναι παρῶν καὶ χαρίζει εἰρήνη.

Ὁ Καλλιεργητὴς καὶ Δημιουργὸς τοῦ κόσμου στέκεται ἀνάμεσά μας ὡς ἓνας ἀπὸ ὅλους καὶ εἰσέρχεται μέσα στὶς καρδιές· καὶ χρησιμοποιῶντας φτυάρι πού καθαρίζει, ξεχωρίζει (λιχνίζει) μέ σοφία τὸ παγκόσμιο ἄλωνα, καίγοντας τὴν ἀκαρπία, καὶ χαρίζοντας στοὺς καρποφόρους ζωὴ αἰώνια.

Ἰαμβικός.

Λουσμένοι μέ τὴν κάθαρση τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ἀπὸ τὸ δηλητήριον τοῦ ἔχθροῦ, τοῦ σκοτεινοῦ καὶ μολυσμένου, ἀγκυροβολήσαμε ὅπως σὲ λιμάνι σὲ νέα ἀσφαλῆ πορεία, ἢ ὅποια ὀδηγεῖ σὲ χαρὰ ἀπρόσιτη (ἄφθαστη), καὶ ἢ ὅποια εἶναι προσιτὴ μόνο σ' ἐκείνους, μέ τοὺς ὁποίους συμφιλιώθηκε ὁ Θεός.

Βλέποντας ὁ Πλάστης αὐτόν, πού ἔπλασε μέ τὰ δάχτυλά του, μέσα στό σκοτάδι τῶν σφαλμάτων, σὲ δεσμὰ ἀπὸ τὰ ὅποια δέν μπορεῖ νὰ διαφύγει, τὸν τοποθετεῖ ἐπάνω στοὺς οὐρανούς, ἀφοῦ τὸν φορτώθηκε στοὺς ὠμούς του ξεπλύνοντάς τον τώρα μέ τίς πλούσιες σὲ νερά δίνες (τοῦ Ἰορδάνη) ἀπὸ τὸ ἀρχαῖο αἶσχος τῆς ἀρρώστιας τοῦ Ἀδάμ (τὸ προπατορικὸ ἁμάρτημα).

Μετ' εὐσεβείας προσδράμωμεν εὐτόνως,
Πηγαῖς ἀχράντοις ῥεύσεως σωτηρίου, Λόγον κατο-
πεύσοντες ἐξ ἀκηράτου, Ἄντλημα προσφέροντα
δίψης ἐνθέου, Κόσμου προσηνῶς ἐξακεύμενον νό-
σον.

Ωιδὴ ΣΤ'. Κανὼν Πεζός.

«Ἡ φωνὴ τοῦ Λόγου, ὁ λύχνος τοῦ Φωτός, ὁ
Ἐωσφόρος, ὁ τοῦ Ἡλίου Πρόδρομος, ἐν τῇ ἐρήμῳ.
Μετανοεῖτε, πᾶσι βοᾷ τοῖς λαοῖς, καὶ προκαθαίρε-
σθε· ἰδοὺ γὰρ πάρεστι Χριστός, ἐκ φθορᾶς τὸν κό-
σμον λυτρούμενος».

Γεννηθεὶς ἀρρεούτως, ἐκ Θεοῦ καὶ Πατρός, ἐκ
τῆς Παρθένου, δίχα σαρκουῖται ῥύπου Χριστός· οὐ
τὸν ἱμάντα, τὴν ἐξ ἡμῶν τοῦ Λόγου συνάφειαν, λύ-
ειν ἀμήχανον (διδάσκει ὁ Πρόδρομος), γηγενεὶς ἐκ
πλάνης λυτρούμενος.

Ἐν πυρὶ βαπτίζει, τελευταίῳ Χριστός, τοὺς
ἀπειθοῦντας, καὶ μὴ Θεὸν φρονοῦντας αὐτόν· ἐν
Πνεύματι δὲ καινοποιεῖ, δι' ὕδατος χάριτι, τοὺς
ἐπιγνώμονας αὐτοῦ τῆς Θεότητος, τῶν πλημμελη-
μάτων λυτρούμενος.

Ἰαμβικός.

«Ἰμερτὸν ἐξέφηνε σὺν πανολβίῳ, Ἦχω Πατῆρ,
ὄν γαστρος ἐξηρεύξατο. Ναί φησιν, Οὗτος,
συμφυῆς γόνος πέλων, Φώταυγος ἐξώρουσεν
ἀνθρώπων γένους, Λόγος τέ μου ζῶν, καὶ βροτὸς
προμηθεία.

Ἄς πλησιάσουμε γρήγορα μέ εὐσέβεια στίς ἀμόλυντες
πηγές, ἀπό ὅπου τρέχει ἡ σωτηρία, γιά νά δοῦμε τό Λόγο
τοῦ Θεοῦ, πού προσφέρει ἀπό τήν πανάγια πλευρά του νε-
ρό γιά τήν ἀγία δίψα, καί θεραπεύει μέ πραότητα τήν
ἀρρώστια τοῦ κόσμου.

Ωιδὴ ΣΤ'. Κανὼνας Πεζός.

Ἡ φωνὴ τοῦ Λόγου, τό λυχνάρι τοῦ φωτός, τό ἄστρο
τῆς αὐγῆς, ὁ Πρόδρομος τοῦ Ἡλίου στήν ἔρημο φωνάζει σέ
ὅλους τοὺς λαούς. Μετανοεῖτε καί καθαρισθεῖτε προκα-
ταβολικά· διότι νά, εἶναι παρών ὁ Χριστός λυτρώνοντας
τόν κόσμο ἀπό τή φθορά.

Γεννημένος χωρίς μεταβολή ἀπό τό Θεό Πατέρα ὁ
Χριστός, παίρνει σάρκα ἀπό τήν Παρθένο χωρίς ῥύπο
(ἀκαθαρσία), τοῦ ὁποῖου τό κορδόνι, δηλαδή τήν ἔνωση τοῦ
Λόγου μ' ἐμᾶς εἶναι ἀδύνατο, νά λύσει κανεῖς (διδάσκει ὁ
Πρόδρομος), λυτρώνοντας τοὺς ἀνθρώπους ἀπό τήν πλά-
νη.

Βυθίζει στή φωτιά τῆς τελικῆς κρίσεως, αὐτούς πού
δέν ὑπακούουν, καί δέν τόν θεωροῦν Θεό· μέ τό ἅγιο
Πνεῦμα ὅμως ἀνανεώνει μέ τή χάρη του καί τό νερό,
αὐτούς πού ἀναγνωρίζουν τή Θεότητά του, λυτρώνοντάς
τους ἀπό τά ἁμαρτήματα.

Ἰαμβικός.

Ὁ Πατέρας μέ τήν τρισμακάρια φωνή του παρουσίασε
ἐπιθυμητό (ἀγαπητό), ἐκεῖνον τόν ὁποῖο ἐγέννησε ἀπό τά
σπλάχνα του. Ναί, λέγει, αὐτός (πού βαπτίζεται)
ὑπάρχοντας Υἱός στενά συνδεδεμένος μαζί μου ὡς φῶς
τῆς αὐγῆς, ἐξεπήδησε ἀπό τό γένος τῶν ἀνθρώπων,
ὑπάρχοντας καί Λόγος μου ζωντανός, καί ἄνθρωπος ἀπό

Ἐκ ποντίου λέοντος ὁ τριέσπερος, Ἐένως Προφήτης ἐγκάτοις φλοιδούμενος, Αὔθις προῆλθε, τῆς παλιγγενεσίας, Σωτηρίαν δράκοντος ἐκ βροτοκτόνου, Πᾶσι προφαίνων, τῶν χρόνων ἐπ' ἑσχάτων.

Ἀνειμένων Πόλοιο παμφαῶν πτυχῶν, Μύστης ὄρα πρὸς Πατρὸς ἐξικνούμενον, Μένον τε Πνεῦμα τῷ παναχράντῳ Λόγῳ, Ἐπελθὸν ὡς πέλειαν ἀφράστῳ τρόπῳ, Δήμοις τε φαίνει, προσδραμεῖν τῷ Δεσπότη.

Μικρὰ Συναπτή.
(Συλλειτουργικόν. Σελίς 38).
Κοντάκιον.

Ἐπεφάνης σήμερον τῇ οἰκουμένη, καὶ τὸ φῶς σου Κύριε, ἐσημειώθη ἐφ' ἡμᾶς, ἐν ἐπιγνώσει ὑμνοῦντας σε. Ἦλθες ἐφάνης τὸ Φῶς τὸ ἀπρόσιτον.

Ὁ Οἶκος.

Τῇ Γαλιλαίᾳ τῶν Ἐθνῶν, τῇ τοῦ Ζαβουλῶν χώρα, καὶ τοῦ Νεφθαλεῖμ γαίᾳ, ὡς εἶπεν ὁ Προφήτης, φῶς μέγα ἔλαμψε Χριστός· τοῖς ἐσκοτισμένοις φαινήν ὥφθη αὐγή, ἐκ Βηθλεὲμ ἀστράπτουσα· μᾶλλον δὲ ἐκ Μαρίας ὁ Κύριος πάση τῇ οἰκουμένη ἀνατέλλει τὰς ἀκτῖνας, ὁ Ἥλιος τῆς Δικαιοσύνης. Διὸ οἱ ἐξ Ἀδὰμ γυμνοί, δεῦτε πάντες ὑποδύωμεν αὐτόν, ἵνα θαλφθῶμεν· σκέπη γὰρ γυμνῶν, καὶ αἴγλη ἐσκοτισμένων, ἦλθες ἐφάνης τὸ Φῶς τὸ

πρόνοια (ἀγάπη).

Ὁ Προφήτης Ἰωνᾶς μένοντας τρία μερόνυχτα στὰ σπλάχνα τοῦ θαλάσσιου θηρίου, ὅπου ὑγραινόταν, ἐπανῆλθε πάλι, προμηνύοντας σέ ὅλους τῆ σωτηρία τῆς ἀναγεννήσεως, ἀπὸ τὸν ἀνθρωποκτόνο δράκοντα (τὸ διάβολο), κατὰ τοὺς πρόσφατους χρόνους.

Μέ ὀλάνοιχτες τίς ὀλοφώτεινες πύλες τοῦ οὐρανοῦ βλέπει ὁ Πρόδρομος τὸ Ἅγιο Πνεῦμα, νά ἔρχεται ἀπὸ τὸν Πατέρα στοὺς πιστοὺς, καὶ νά μένει στὸν Πάναγνο Λόγο τοῦ Θεοῦ, ἐρχόμενο ὡς περιστέρι, κατὰ τρόπο ἀδύνατο νά ἐκφρασθεῖ, καὶ φωτίζει τὰ πλήθη, νά προστρέξουν στὸν Κύριο.

Μικρὴ Συναπτή.
(Συλλειτουργικό. Σελίδα 38).
Κοντάκιον.

Ἐμφανίσθηκες σήμερα στήν οἰκουμένη, καὶ τὸ φῶς σου, Κύριε, σημειώθηκε ἐπάνω σ' ἐμᾶς, οἱ ὅποιοι συνειδητά σέ ἀνυμνοῦμε. Ἦλθες, φάνηκες τὸ ἀπλησίαστο φῶς.

Οἶκος.

Στῇ Γαλιλαίᾳ τῶν ἐθνῶν, στή χώρα τοῦ Ζαβουλῶν καὶ τῇ γῇ τοῦ Νεφθαλεῖμ, ὅπως εἶπε ὁ Προφήτης, ἔλαμψε μεγάλο φῶς, ὁ Χριστός· στοὺς σκοτισμένους φάνηκε ὡς αὐγή φωτεινὴ ἀστράφτοντας ἀπὸ τῆ Βηθλεὲμ· μᾶλλον ἀπὸ τῆ Μαρία ἀνατέλλει ὁ Κύριος σέ ὅλη τὴν οἰκουμένη τίς ἀκτῖνες του, ὁ Ἥλιος τῆς Δικαιοσύνης· Γί' αὐτὸ ἐμεῖς οἱ γυμνοί ἐξ αἰτίας τοῦ Ἀδὰμ ἐλάτε ὅλοι, νά τὸν φορέσουμε ὡς ἔνδυμα, γιὰ νά ζεσταθοῦμε· διότι ἐσύ τὸ φῶς τὸ ἀπλησίαστο ἦλθες καὶ φάνηκες σκέπη γυμνῶν καὶ φωτι-

ἀπρόσιτον.

Συναξάριον.

Τῇ ΣΤ' τοῦ αὐτοῦ μηνός, τὰ Ἅγια Θεοφάνεια τοῦ Κυρίου καὶ Θεοῦ καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Στίχοι. Τοὺς οὐρανοὺς Βάπτισμα τοῦ Χριστοῦ σχίσαν, Τοὺς αὐτὸ μὴ χραίνοντας ἔνδον εἰσάγει.

Βάπτισεν ἐν ποταμῷ Χριστὸν Πρόδρομος κατὰ ἕκτην.

Αὐτῷ ἡ δόξα καὶ τὸ κράτος, εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Καταβασίαι.

Τῶν Θεοφανείων διπλαῖ. (Σελίς 21-23).

Ωιδὴ Ζ'. Κανῶν Πεζός.

«Νέους εὐσεβεῖς, καμίνῳ πυρὸς προσομιλήσαντας, διασυρίζον πνεῦμα δρόσου, ἀβλαβεῖς διεφύλαξε, καὶ θείου Ἀγγέλου συγκατάβασις· ὅθεν ἐν φλογὶ δροσιζόμενοι, εὐχαρίστως ἀνέμελλον· Ὑπερύμνητε, ὁ τῶν Πατέρων Κύριος, καὶ Θεὸς εὐλογητὸς εἶ».

Ὡσπερ οὐρανῷ, σὺν τρόμῳ καὶ θαύματι παρίσταντο, ἐν Ἰορδάνῃ αἱ Δυνάμεις τῶν Ἀγγέλων σκοπούμεναι, τοσαύτην Θεοῦ τὴν συγκατάβασιν, ὅπως ὁ κρατῶν τὴν ὑπέρφρον τῶν ὑδάτων ὑπόστασιν, ἐν τοῖς ὕδασι, σωματοφόρος ἔστηκεν, ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Νεφέλη ποτέ, καὶ θάλασσα θείου προεικόνιζε, Βαπτίσματος τὸ θαῦμα, ἐν οἷς ὁ πρὶν βαπτίζεται,

σμός τῶν σκοτισμένων.

Συναξάριο.

Κατὰ τὴν ἕκτη αὐτοῦ τοῦ μήνα γιορτάζουμε τὰ Ἅγια Θεοφάνεια τοῦ Κυρίου καὶ Θεοῦ καὶ Σωτῆρα μας, Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Στίχοι. Τὸ Βάπτισμα τοῦ Χριστοῦ ἀφοῦ ἄνοιξε τοὺς οὐρανοὺς, εἰσάγει μέσα σ' αὐτούς, ἐκείνους πού δέν τό μολύνουν.

Βάπτισε στὸν ποταμὸ τὸ Χριστό ὁ Πρόδρομος κατὰ τὴν ἕκτη ἡμέρα τοῦ μηνός.

Σ' αὐτὸν ἀνήκει ἡ δόξα καὶ ἡ δύναμη στοὺς αἰῶνες τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Καταβασίες.

Τῶν Θεοφανείων διπλές. (Σελίδα 21-23).

Ωιδὴ Ζ'. Κανόνας Πεζός.

Τοὺς εὐσεβεῖς νέους πού ἦλθαν σέ ἐπαφή μέ τό καμίνι τῆς φωτιᾶς, ἡ πνοή τῆς δροσιᾶς πού σφύριζε καὶ ἡ κάθοδος τοῦ θεϊκοῦ Ἀγγέλου τοὺς διαφύλαξε ἀβλαβεῖς· Γί' αὐτό μέσα στή φλόγα δροσιζόμενοι εὐχαρίστως ἔψαλλαν· Ὑπερύμνητε, ὁ Κύριος καὶ Θεὸς τῶν πατέρων μας εἶσαι δοξασμένος.

Ὅπως στὸν οὐρανό, μέ τρόμο καὶ θαυμασμό παραστέκονταν στὸν Ἰορδάνη οἱ Ἀγγελικὲς Δυνάμεις, βλέποντας τόσο μεγάλη τὴ συγκατάβαση (τὴν εὐσπλαχνία) τοῦ Θεοῦ· πῶς, αὐτὸς πού συγκρατεῖ τὴ φύση τῶν νερῶν, πού αἰωροῦνται στὸν οὐρανό, στέκεται στὰ νερά φέροντας σῶμα, ὁ Θεὸς τῶν πατέρων μας.

Κάποτε ἡ νεφέλη καὶ ἡ θάλασσα προεικόνιζαν τὸ θαῦμα τοῦ θεϊκοῦ Βαπτίσματος, μέσα στίς ὁποῖες βαπτίζε-

διεξοδικῶς τῷ Νομοθέτῃ λαός, θάλασσα δὲ ἦν τύπος ὕδατος, καὶ νεφέλη τοῦ Πνεύματος, οἷς τελούμενοι· Εὐλογητὸς εἶ κρᾶζομεν, ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ἄπαντες πιστοί, ἐν ᾧ τὴν τελείωσιν ἐλάβομεν, θεολογοῦντες ἀσιγήτως, σὺν Ἀγγέλοις δοξάσωμεν, Πατέρα Υἱὸν καὶ Πνεῦμα Ἅγιον· τοῦτο γὰρ Τριάς ὑποστάσεσιν ὁμοούσιος, εἷς δὲ Θεός, ᾧ καὶ ψάλλομεν· Ὁ τῶν Πατέρων Κύριος, καὶ Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Ἰαμβικός.

«Ἐφλεξε ρεῖθρον τῶν δρακόντων τὰς κάρας, Ὁ τῆς καμίνου τὴν μετάρσιον φλόγα, Νέους φέρουσαν εὐσεβεῖς κατευνάσας, τὴν δυσκάθεκτον ἀχλὺν ἐξ ἁμαρτίας, Ὅλην πλύνει δέ, τῇ δροσῷ τοῦ Πνεύματος».

Σὲ ζωγραφοῦσαν τὴν Ἀσσύριον φλόγα, Ἐκστῶσαν ἴστης, εἰς δροσον μετηγμένην. Ὑδωρ ὅθεν νῦν ἀμφιάσασαο φλέγον, Σίντην κάκιστον, Χριστὲ προσκεκευθμένον, Πρὸς τὴν ὄλισθον ἐκκαλούμενον τρίβον.

Ἀπορραγέντος τοῦ Ἰορδάνου πάλαι, Ἰσθμῷ περᾶται λαός, Ἰσραηλίτης, Σὲ τὸν κράτιστον ἐμφοροῦντα τὴν κτίσιν, Ἡπειγμένως νῦν ἐν ῥοαῖς διαγράφων, Πρὸς τὴν ἄρρευστον καὶ ἀμείνονα τρίβον.

Ἴδμεν τὸ πρῶτον τὴν πανώλεθρον κλύσιν, Οἰκτρῶς σε πάντων εἰς φθορὰν παρεισάγειν, Ὡ

ται ἀπὸ τοῦ Νομοθέτη (τοῦ Μωυσῆ) ὁ παλαιὸς λαὸς κατὰ τὴν ἔξοδο (ἀπὸ τὴν Αἴγυπτο), ἡ θάλασσα ἦταν τύπος τοῦ νεροῦ, καὶ ἡ νεφέλη τύπος τοῦ Πνεύματος· μὲ αὐτὰ τελειοποιούμενοι κρᾶζομε· εἶσαι δοξασμένος, Θεέ, τῶν πατέρων μας.

Ὅλοι οἱ πιστοί, καθὼς λάβαμε τὴν τελειοποίησιν μὲ τὸ Βάπτισμα, θεολογώντας ἀκατάπαυστα ἅς δοξάσουμε Πατέρα Υἱὸν καὶ Πνεῦμα Ἅγιον· διατί αὐτοὶ εἶναι Τριάδα μὲ τὴν ἴδια οὐσία καὶ ἓνας Θεός, στόν ὁποῖο καὶ ψάλλομε· ὁ Κύριος καὶ Θεός τῶν πατέρων μας εἶσαι δοξασμένος.

Ἰαμβικός.

Ἐκαψε μὲ νερό τὰ κεφάλια τῶν δρακόντων, Ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος κατεύνασε (καταλάγιασε) τὴν ὑψωμένη φλόγα τῆς καμίνου, πού εἶχε μέσα της τοὺς εὐσεβεῖς νέους· καὶ μὲ τὴν δροσιά τοῦ Ἁγίου Πνύματος πλύνει (διαλύει) ὅλη τὴν ἀνυπόφορη καὶ δυσκολοδιάλυτη καταχνιά τῆς ἁμαρτίας

Τὴ φλόγα τῆς Βαβυλώνας πού προτύπωνε ἐσένα, καὶ εἶχε ὑψωθεῖ ὑπερβολικά, τὴν σταμάτησες μετατρέποντάς τὴν σὲ δροσιά. Γί' αὐτό τώρα ντύθηκες μὲ νερό, πού ἔκαψε τὸν ἄρπαγα, τὸν ὑπεβολικά κακό πού ἦταν κρυμμένος, καὶ παρακινούσε πρὸς τὸν ὄλισθηρό (γλιστερό) δρόμο.

Ἀφοῦ χωρίσθηκε ὁ Ἰορδάνης παλαιά, σάν ἀπὸ ἰσθμὸ διαπερνᾷ ὁ Ἰσραηλιτικὸς λαὸς προδιαγράφοντας ἐσένα τὸν Παντοδύναμο, πού κατέχεις τὴν κτίσιν, (καὶ ἔρχεσαι) βιαστικά τώρα στὰ ρεύματα τοῦ Ἰορδάνη, γιὰ νὰ μᾶς ὀδηγήσεις στό σταθερό καὶ καλλίτερο δρόμο.

Γνωρίζουμε ἀπὸ παλαιά, ὅτι ἐπέφερες τὸν ὀλέθριο κατακλυσμὸ γιὰ τὴν οἰκτρὴ καταστροφή ὅλων, ἐσύ πού

τρισμέγιστα χρηματίζων καὶ ξένα. Νῦν δὲ κλύσαντα Χριστέ τὴν ἁμαρτίαν, Δι' εὐπάθειαν, καὶ βροτῶν σωτηρίαν.

Ωιδὴ Η'. Κανὼν Πεζός.

Αἰνοῦμεν, εὐλογοῦμεν καὶ προσκυνοῦμεν τὸν Κύριον.

«Μυστήριον παράδοξον, ἡ Βαβυλῶνος ἔδειξε κάμιнос, πηγάσασα δρόσον, ὅτι ῥεῖθροις ἔμελλεν, ἄϋλον πῦρ εἰσδέχεσθαι ὁ Ἰορδάνης, καὶ στέγειν σαρκί, βαπτίζομενον τὸν Κτίστην, ὃν εὐλογοῦσι Λαοί, καὶ ὑπερυψοῦσιν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας».

Ἀπόθου φόβον ἅπαντα, ὁ Λυτρωτὴς τῶ Προδρόμῳ ἔφησεν· ἐμοὶ δὲ πειθάρχει, ὡς Χριστῶ μοι πρόσελθε· τοῦτο γὰρ φύσει πέφυκα· ἐμῶ προστάγματι εἶξον, καὶ βάπτισόν με συγκαταβάνα, ὃν εὐλογοῦσι Λαοί, καὶ ὑπερυψοῦσιν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ῥημάτων ὡς ἀκήκοεν, ὁ Βαπτιστὴς τοῦ Δεσπότη, σύντρομος παλάμην ἐκτείνει, χειραπτήσας ὅμως δέ, τὴν κορυφὴν τοῦ Πλάστου αὐτοῦ, τῶ βαπτισθέντι ἐβόα. Ἁγιάσόν με· σὺ γὰρ Θεός μου, ὃν εὐλογοῦσι Λαοί, καὶ ὑπερυψοῦσιν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Τριάδος ἡ φανέρωσις, ἐν Ἰορδάνῃ γέγονεν· αὕτη γὰρ ὑπέρθεος φύσις, ὁ Πατὴρ ἐφώνησεν. Οὗτος ὁ βαπτίζομενος, Υἱὸς ὁ ἀγαπητός μου, τὸ Πνεῦμα συμπαρῆν τῶ ὁμοίῳ· ὃν εὐλογοῦσι Λαοί, καὶ ὑπερυψοῦσιν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

πραγματοποιεῖς τρισμέγιστα καὶ παράδοξα· Τώρα ὅμως γνωρίζουμε, ὅτι ἔπνιξες, Χριστέ, τὴν ἁμαρτία γιὰ τὴν ὠφέλεια καὶ τὴ σωτηρία τῶν ἀνθρώπων.

Ωιδὴ Η'. Κανόνας Πεζός.

Υμνοῦμε, εὐλογοῦμε καὶ προσκυνοῦμε τὸν Κύριο.

Μυστήριο παράδοξο ἔδειξε τὸ καμίνι τῆς Βαβυλώνας πηγάζοντας δροσιά· ὅτι δηλαδή ὁ Ἰορδάνης ἐπρόκειτο νὰ δεχθεῖ μέσα στά νερά του τὴν ἄϋλη φωτιά (τῆς Θεότητος), καὶ νὰ ἀντέξει νὰ βαπτισθεῖ σαρκικά μέσα σ' αὐτόν ὁ Κτίστης· τὸν ὁποῖο δοξολογοῦν οἱ λαοί, καὶ ὑπερυψώνουν σέ ὅλους τοὺς αἰῶνες.

Ἀπομάκρυνε κάθε φόβο, ἔλεγε ὁ Λυτρωτὴς στὸν Πρόδρομο· σ' ἐμένα δεῖξε πειθαρχία, ἔλα σ' ἐμένα ὡς Χριστό· διότι αὐτός εἶμαι ἀπὸ τὴ φύση μου· ὑπόκυψε στό δικό μου τό πρόσταγμα, καὶ βάπτισέ με τώρα, πού κατέβηκα ταπεινά, ἐμένα τὸν ὁποῖο δοξολογοῦν οἱ Λαοί, καὶ μέ ὑπερυψώνουν σέ ὅλους τοὺς αἰῶνες.

Μόλις ἄκουσε ὁ Βαπτιστὴς τὰ λόγια τοῦ Κυρίου, ἔντρομος ἀπλώνει τὴν παλάμη ἐπάνω του· μόλις ὅμως ἄγγιξε μέ τό χέρι του τὴν κεφαλὴ τοῦ Πλάστου του, ἔλεγε στό Χριστό πού βαπτίσθηκε. Ἁγιάσέ με γιατί ἐσύ εἶσαι Θεός μου, τὸν ὁποῖο δοξολογοῦν οἱ Λαοί, καὶ τὸν ὑπερυψώνουν σέ ὅλους τοὺς αἰῶνες.

Στὸν Ἰορδάνῃ ἔγινε ἡ φανέρωση τῆς Ἁγίας Τριάδας· διότι αὕτη εἶναι ἡ φύση ἡ ἐπάνω ἀπὸ τοὺς (νομιζομένους) θεούς, ὁ Πατέρας ἐφώνησε. Αὐτός πού βαπτίζεται, εἶναι ὁ Υἱός μου ὁ ἀγαπητός· τό Ἅγιο Πνεῦμα ἦταν παρόν μαζί μέ τὸν ὁμοῖό του (τὸν Υἱό)· τὸν ὁποῖο δοξολογοῦν οἱ Λαοί, καὶ

Ταμβικός.

«Ἐλευθέρα μὲν ἢ κτίσις γνωρίζεται. Υἱοὶ δὲ φωτός, οἱ πρὶν ἐσκοτισμένοι. Μόνος στενάζει, τοῦ σκοτούς ὁ προστάτης. Νῦν εὐλογεῖτω συντόνως τὸν αἴτιον, Ἡ πρὶν τάλαινα τῶν Ἐθνῶν παγκληρία.

Τριττοὶ θεουδεῖς ἐμπύρως δροσοῦμενοι,
Αἰγλήντα τριτταῖς παμφαῶς ἀγιστεῖαις, Σαφῶς
ἐδήλουν τὴν ὑπέρτατον φύσιν, Μίξει βροτεῖα
πυρπολοῦσαν ἐν δρόσῳ, Εὐκτῶς ἄπασαν τὴν
ὀλέθριον πλάνην.

Λευχειμονεῖτω πᾶσα γήϊνος φύσις, Ἐκπτώσεως
νῦν οὐρανῶν ἐπηρμένη, Ὡς γὰρ τὰ πάντα συντε-
τήρηται Λόγῳ. Νάουσι ρεῖθροις ἐκπλυθεῖσα πται-
σμάτων, Τῶν πρὶν πέφευγε παμφαῶς λελουμένη.

Τιμιωτέρα. (Συλλειτουργ. Σελ. 39-40).

(Ἀντί ταύτης ἢ Θ'. Ωιδὴ τῶν δύο κανόνων).

Μεγαλυνάρια.

Μεγάλυνον ψυχὴ μου, τὴν τιμιωτέραν τῶν ἄνω
στρατευμάτων.

Μεγάλυνον ψυχὴ μου, τὸν ἐν Ἰορδάνῃ,
ἐλθόντα βαπτισθῆναι.

Μεγάλυνον ψυχὴ μου, τὸν ὑπὸ Προδρόμου, τὸ
βάπτισμα λαβόντα.

Μεγάλυνον ψυχὴ μου, τὸν ἐκ τῆς πατρῴας,

τόν ὑπερυψώνουν σὲ ὅλους τοὺς αἰῶνες.

Ταμβικός.

Ἡ κτίση ἐμφανίζεται ἐλεύθερη καὶ ὅσοι προηγουμέ-
νως βρισκόνταν στό σκοτάδι, (ἀναδεικνύονται) παιδιά τοῦ
φωτός· Μόνος στενάζει ὁ προστάτης τοῦ σκοτούς (ὁ διάβο-
λος). Τώρα ἄς εὐλογεῖ πρόθυμα τὸν αἴτιο αὐτῶν τῶν δώ-
ρων ὀλόκληρη ἢ πρὶν ταλαίπωρη κληρονομία (ἡ κοινωνία)
τῶν ἐθνῶν.

Οἱ τρεῖς θεοφοβούμενοι (νέοι) δροσιζόμενοι μέσα στή
φωτιά, λάμποντας ὀλόφωτα μέ τίς τριπλές προσευχές
τους, μέ σαφήνεια φανέρωσαν τὴ (θεϊκὴ) φύση, πού εἶναι
ἀνώτερη ἀπὸ ὅλα, νά πυρπολεῖ μέ τὴ σάρκωση στά δροσε-
ρά νερά, ὅπως θά εὐχόταν κανεῖς, ὅλη τὴν ὀλέθρια πλάνη.

Ἄς λευκοφορεῖ ὅλη ἡ φύση τῶν ἀνθρώπων,
ἀνυψωμένη τώρα μετά τὴν Πτώση της ἀπὸ τὸν οὐρανό·
διότι, ἀφοῦ πλύθηκε ἀπὸ τὸ Θεῖο Λόγο, πού τὰ πάντα
προνοεῖ, στά τρεχούμενα νερά (τοῦ Ἰορδάνη) ἀπὸ τὰ προ-
ηγούμενα πταίσματα, ἀπομακρύνθηκε ἀπ' αὐτὰ λουσμένη
ὀλόφωτα.

Τιμιωτέρα. (Συλλειτουργ. Σελ. 39-40).

(Ἀντί αὐτῆς ἢ Θ'. Ωιδὴ τῶν δύο κανόνων).

Μεγαλυνάρια.

Μεγάλυνε, ψυχὴ μου, τὴν πιὸ ἀξιότιμη ἀπὸ τὰ
ἀγγελικά στρατεύματα.

Μεγάλυνε, ψυχὴ μου, αὐτόν πού ἦλθε στόν Ἰορδάνη,
νά βαπτισθεῖ.

Μεγάλυνε, ψυχὴ μου, αὐτόν πού ἔλαβε τὸ Βάπτισμα
ἀπὸ τὸν Προδρόμο.

Μεγάλυνε, ψυχὴ μου, αὐτόν, γιὰ τὸν ὅποιο ἔδωσε μαρ-

φωνῆς μαρτυρηθέντα.

Μεγάλυνον ψυχή μου, τὸν ἕνα τῆς Τριάδος, κλίναντα τὸν αὐχένα, καὶ βάπτισμα λαβόντα.

Προφήτα, δεῦρο πρὸς με, ἔκτεινον τὴν χεῖρα, καὶ βάπτισόν με τάχος.

Προφήτα, ἄφες ἄρτι, καὶ βάπτισόν με θέλων πληρῶσαι καὶ γὰρ ἦλθον, πᾶσαν δικαιοσύνην.

Εἰς τὸν Ἰαμβικὸν Κανόνα.

Σήμερον ὁ Δεσπότης, κλίνει τὸν αὐχένα, χειρὶ τῇ τοῦ Προδρόμου.

Σήμερον Ἰωάννης, βαπτίζει τὸν Δεσπότην, ἐν ῥεῖθροις, Ἰορδάνου.

Σήμερον ὁ Δεσπότης, νάμασιν ἐνθάπτει, βροτῶν τὴν ἁμαρτίαν.

Σήμερον ὁ Δεσπότης, ἄνωθεν μαρτυρεῖται, Υἱὸς ἠγαπημένος.

Σήμερον ὁ Δεσπότης, ἦλθεν ἀγιάσαι, τὴν φύσιν τῶν ὑδάτων.

Σήμερον ὁ Δεσπότης, τὸ βάπτισμα λαμβάνει, ὑπὸ χειρὸς Προδρόμου.

Δόξα...

Μεγάλυνον ψυχή μου, τῆς τρισυποστάτου, καὶ ἀδιαίρετου, Θεότητος τὸ κράτος.

Καὶ νῦν...

Μεγάλυνον ψυχή μου, τὴν λυτρωσαμένην, ἡμᾶς ἐκ τῆς κατάρας.

Ἐκ τῆς Θ'. Κανὼν Πεζός.

«Ἀπορεῖ πᾶσα γλῶσσα, εὐφημεῖν πρὸς ἀξίαν,

τυρία ἢ πατρικὴ φωνή.

Μεγάλυνε, ψυχή μου, τὸν ἕνα ἀπὸ τὴν Ἁγία Τριάδα, πού ἔγειρε τὸ κεφάλι καὶ δέχθηκε τὸ Βάπτισμα.

Προφήτα, ἔλα κοντά μου, ἄπλωσε τὸ χεῖρι καὶ βάπτισέ με γρήγορα.

Προφήτα, ἄφησε τώρα τοὺς δισταγμούς, καὶ βάπτισέ με χωρὶς ἀντιρρήσεις, διότι ἦλθα νὰ ἐκπληρώσω κάθε δικαιοσύνη (νομικὴ διάταξη).

Στὸν Ἰαμβικὸ Κανόνα.

Σήμερα ὁ Κύριος σκύβει τὸν αὐχένα του κάτω ἀπὸ τὸ χεῖρι τοῦ Προδρόμου.

Σήμερα ὁ Ἰωάννης βαπτίζει τὸν Κύριο στὰ νερά τοῦ Ἰορδάνη.

Σήμερα ὁ Κύριος θάβει μέσα στὰ νερά τὴν ἁμαρτία τῶν ἀνθρώπων.

Σήμερα ὁ Κύριος ἀπὸ ψηλά δέχεται τὴ μαρτυρία, (ὅτι εἶναι) Υἱὸς ἀγαπημένος.

Σήμερα ὁ Κύριος ἦλθε νὰ ἀγιάσει τὴ φύση τῶν ὑδάτων (τῶν νερῶν).

Σήμερα ὁ Κύριος δέχεται τὸ Βάπτισμα ἀπὸ τὸ χεῖρι τοῦ Προδρόμου.

Δόξα ...

Μεγάλυνε, ψυχή μου, τῆς Τρισυπόστατης (μέ τρία πρόσωπα) καὶ ἀδιαίρετης Θεότητος τὴν ἐξουσία.

Καὶ νῦν ...

Μεγάλυνε, ψυχή μου, (τὴν Παναγία), πού μᾶς λύτρωσε ἀπὸ τὴν κατάρα.

Ἐκ τῆς Θ'. Κανὼνας Πεζός.

Ἄδυνατεῖ κάθε γλῶσσα, νὰ σέ ἐγκωμιάζει ἐπάξια, καὶ

ἰλιγγία δὲ νοῦς καὶ ὑπερκόσμιος, ὑμνεῖν σε Θεοτόκε· ὁμως ἀγαθὴ ὑπάρχουσα, τὴν πίστιν δέχου καὶ γὰρ τὸν πόθον οἶδας, τὸν ἔνθεον ἡμῶν· σὺ γὰρ Χριστιανῶν εἶ προστάτις, σὲ μεγαλύνουμεν.»

Δαυῖδ πάρεσο, Πνεύματι τοῖς φωτιζομένοις·
Νῦν προσέλθετε, ἄδε πρὸς Θεόν, ἐν πίστει λέγων
φωτίσθητε· οὗτος ὁ πτωχὸς ἐκέκραξεν Ἀδάμ ἐν
πτώσει· καὶ γὰρ αὐτοῦ εἰσήκουσε Κύριος ἐλθῶν,
ῥεῖθροις τοῦ Ἰορδάνου, φθαρέντα δὲ ἀνεκαίνισεν.

Ὁ Ἡσαΐας λούσασθε, καὶ καθάρθητε φάσκει-
τάς πονηρίας ἔναντι, ἀφέλεσθε Κυρίου· οἱ
διψῶντες, ὕδωρ ἐπὶ ζῶν πορεύεσθε· ῥανεῖ γὰρ ὕδωρ
καινοποιὸν Χριστός, τοῖς προστρέχουσιν αὐτῷ ἐν
πίστει, καὶ πρὸς ζωὴν τὴν ἀγήρω, βαπτίζει Πνεύ-
ματι.

Συντηρώμεθα χάριτι, πιστοὶ καὶ σφραγίδι· ὡς
γὰρ ὄλεθρον ἔφυγον, φλιᾶς Ἑβραῖοι πάλαι
αἵμαχθείσης· οὕτω καὶ ἡμῖν, ἐξόδιον τὸ θεῖον
τοῦτο, τῆς παλιγγενεσίας λουτήριον ἔσται· ἔνθεν
καὶ τῆς Τριάδος, ὀψόμεθα φῶς τὸ ἄδυτον.

Ἰαμβικός.

«ὦ τῶν ὑπὲρ νοῦν, τοῦ τόκου σου θαυμάτων!
Νύμφη πάναγνε, Μητέρα εὐλογημένη. Δι' ἧς τυχό-
ντες παντελοῦς σωτηρίας, Ἐπάξιον κροτοῦμεν ὡς
εὐεργέτη, Δῶρον φέροντες ὕμνον εὐχαριστίας.»

αἰσθάνεται ἰλιγγο καὶ ἡ ὑπερφυσικὴ διάνοια τῶν
Ἀγγέλων, γὰρ νὰ σὲ ὑμνήσει, Θεοτόκε· ὁμως ἐπειδὴ εἶσαι
ἀγαθὴ, δέχου τὴν πίστη μας· διότι γνωρίζεις τὸν θεϊκὸ πό-
θο μας· Ἐπειδὴ ἐσὺ εἶσαι τῶν χριστιανῶν ἡ προστάτις,
ἐσένα μεγαλύνουμε.

Δαυῖδ, νὰ εἶσαι παρὼν κοντὰ στοὺς φωτιζομένους (μέ-
τό βάπτισμα)· ψάλε λέγοντας· ἐλάτε τώρα πρὸς τὸν Θεό·
Φωτισθεῖτε με τὴν πίστη· αὐτὸς ὁ ταλαίπωρος Ἀδάμ φώ-
ναξε μέσα στὴν πτώση του· καὶ νὰ, τὸν ἄκουσε ὁ Κύριος
καὶ ἦλθε στά νερά τοῦ Ἰορδάνη, καὶ ἐνῶ ἔπεσε στή φθορά,
τὸν ἀνεκαίνισε.

Ὁ Ἡσαΐας λέγει· λουσθεῖτε καὶ καθαρισθεῖτε·
ἀφαιρέστε τίς κακίες σας ἐνώπιον τοῦ Κυρίου· ὅσοι διψᾶτε,
βαδίστε πρὸς τὸ ζωντανό νερό· διότι ὁ Χριστός θά ραντίσει
μέ νερό ἀναγεννητικό, αὐτοὺς ποὺ τρέχουν κοντὰ του μέ
πίστη, καὶ τοὺς βαπτίζει μέ Ἅγιο Πνεῦμα, γὰρ τὴν
ἀγέραστη ζωὴ.

Ἄς συντηρηθοῦμε, πιστοὶ, μέ τὴ χάρη τοῦ Θεοῦ καὶ τὴ
σφραγίδα του· διότι, ὅπως ἀπέφυγαν οἱ Ἑβραῖοι τὸν
ὄλεθρο (στὴν Αἴγυπτο), ἀλείφοτας μέ αἶμα ἢ πόρτα (τοῦ
σπιτιοῦ τους), ἔτσι καὶ γὰρ μᾶς τὸ θεϊκὸ αὐτὸ λουτρό τῆς
ἀναγεννήσεως (τό Βάπτισμα), θά εἶναι ἐξοδος (ἀπὸ τὴ
φθορά)· ἀπὸ ὅπου θά δοῦμε καὶ τὸ ἄδυτο (ἀνέσπερο,
ἀβασίλευτο) φῶς τῆς Ἁγίας Τριάδος.

Ἰαμβικός.

ὦ στά θαύματα τοῦ Υἱοῦ σου, ποὺ ξεπερνοῦν τὸ νοῦ!
Νύμφη πάναγνη, Μητέρα εὐλογημένη. Ἐπειδὴ μέσα ἀπὸ
σένα βρήκαμε τὴν τέλεια σωτηρία, γι' αὐτὸ συνθέτουμε
καὶ ψάλλουμε δυνατὰ ὕμνο εὐχαριστίας, ὡς ἀντάξιο δῶρο

Ἰδμεν τὰ Μωσεῖ τῇ βάτῳ δεδειγμένα, Δεῦρο
ξένοις, θεσμοῖσιν ἐξειργασμένα. Ὡς γὰρ σέσωσται,
πυρφοροῦσα Παρθένος, Σελασφόρον τεκοῦσα τὸν
εὐεργέτην, Ἰορδάνου τε, ῥεῖθρα προσδεδεγμένα.

Χρίεις τελειῶν, τὴν βρότειον οὐσίαν, Ἄναξ
ἄναρχε, Πνεύματος κοινωνία, Ροαῖς ἀχράντοις,
ἐκκαθάρας καὶ σκότους, Ἰσχὺν θριαμβεύσας τε,
τὴν ἐπηρμένην, Νῦν εἰς ἄληκτον, ἐξαμείβειαι βίον.

Μικρὰ Συναπτή.
(Συλλειτουργικόν. Σελίς 40).

Ἐξαποστειλάριον.

Ἐπεφάνη ὁ Σωτῆρ, ἡ χάρις ἡ ἀλήθεια, ἐν
ῥεῖθροις τοῦ Ἰορδάνου, καὶ τοὺς ἐν σκότει καὶ σκιά,
καθεύδοντας ἐφώτισε· καὶ γὰρ ἦλθεν ἐφάνη, τὸ
φῶς τὸ ἀπρόσιτον.

Αἶνοι. Στίχοι.
(Συλλειτουργικόν. Σελίς 40-42,-43).

Τροπάρια.

Φῶς ἐκ φωτός, ἔλαμψε τῷ κόσμῳ, Χριστὸς ὁ
Θεὸς ἡμῶν, ὁ ἐπιφανεὶς Θεός, τοῦτον λαοὶ προ-
σκυνήσωμεν.

Πῶς σε Χριστέ, δοῦλοι τὸν Δεσπότην ἀξίως τι-
μήσωμεν; ὅτι ἐν τοῖς ὕδασι, πάντας ἡμᾶς
ἀνεκαίνισας.

Σὺ ἐν Ἰορδάνῃ βαπτισθεὶς ὁ Σωτῆρ ἡμῶν, τὰ

σ' ἐσένα ὡς εὐεργέτιδα.

Γνωρίζουμε ὅτι, αὐτὰ πού δείχθηκαν στό Μωυσῆ μέ τή
βάτο, ἔχουν πραγματοποιηθεῖ ἐδῶ μέ παραδόξους τρό-
πους· Διότι, ὅπως ἔμεινε ἄθικτη ἡ Παρθένος, πού κρατοῦσε
(στά σπλάχνα της) τή φωτιά, ὅταν ἐγέννησε τόν Εὐεργέτη,
πού φέρνει τό φῶς, ἔτσι (ἔμειναν ἄθικτα) καί τά νερά τοῦ
Ἰορδάνη, πού τόν ὑποδέχθηκαν.

Δίνεις τή χάρη σου τελειοποιώντας τήν ἀνθρώπινη
οὐσία, Ἄναρχε Βασιλιά, μέ τήν κοινωνία τοῦ Ἁγίου Πνεύ-
ματος, καί ἀφοῦ τήν καθάρισες μέ τά καθαρὰ νερά, καί νί-
κησες τήν ὑπερήφανη δύναμη τοῦ σκότους, τώρα τή μετα-
θέτεις σέ ἀτελεύτητη (χωρίς τέλος) ζωή.

Μικρὴ συναπτή.
(Συλλειτουργικό. (Σελίδα 40).

Ἐξαποστειλάριο.

Ἐμφανίσθηκε ὁ Σωτήρας, ἡ Χάρη, ἡ Ἀλήθεια, στά νερά
τοῦ Ἰορδάνη, καί φώτισε αὐτούς πού κοιμοῦνταν στό σκο-
τάδι καί στή σκιά· διότι ἦλθε, φάνηκε τό φῶς τό ἀπρόσιτο
(τό ἄφθαστο, τό ἀπλησίαστο).

Αἶνοι: Στίχοι.
(Συλλειτουργικό. Σελίδα 40-42,-43).

Τροπάρια.

Φῶς ἀπό φῶς ἔλαμψε στόν κόσμο ὁ Χριστός ὁ Θεός
μας, ὁ Θεός πού φανερώθηκε· αὐτόν, λαοί, ἄς τόν προσκυ-
νήσουμε.

Πῶς, Χριστέ, ἐμεῖς οἱ δοῦλοι νά τιμήσουμε ἐσένα τόν
Κύριο, ὅπως σοῦ ἀξίζει; διότι μέσα στά νερά ἀνεκαίνισες
(ἀνανέωσες) ὅλους ἐμᾶς.

Ἐσὺ μέ τή Βάπτισή σου στόν Ἰορδάνη, Σωτήρα μας,

ρέιθρα ήγίασας, τῇ παλάμῃ τοῦ δούλου χειροθετούμενος, καὶ τὰ πάθη τοῦ Κόσμου ἰώμενος. Μέγα τὸ μυστήριον τῆς οἰκονομίας σου! φιλάνθρωπε Κύριε, δόξα σοι.

Τὸ ἀληθινὸν φῶς ἐπεφάνη, καὶ πᾶσι τὸν φωτισμὸν δωρεῖται. Βαπτίζεται Χριστὸς μεθ' ἡμῶν, ὁ πάσης ἐπέκεινα καθαρότητος, ἐνίησι τὸν ἁγιασμὸν τῷ ὕδατι, καὶ ψυχῶν τοῦτο καθάρσιον γίνεται· ἐπίγειον τὸ φαινόμενον, καὶ ὑπὲρ τοὺς οὐρανοὺς τὸ νοούμενον, διὰ λουτροῦ σωτηρία, δι' ὕδατος τὸ Πνεῦμα· διὰ καταδύσεως, ἢ πρὸς Θεὸν ἡμῶν ἄνοδος γίνεται· θαυμάσια τὰ ἔργα σου Κύριε! δόξα σοι.

Ὁ περιβάλλον τὸν οὐρανὸν ἐν νεφέλαις, ῥεῖθρα περιβάλλεται σήμερον τὰ Ἰορδάνια· καὶ τὴν ἐμὴν καθαίρεται κάθαρσιν, ὁ τοῦ κόσμου αἵρων τὴν ἁμαρτίαν· καὶ ὑπὸ τοῦ συγγενοῦς ἄνωθεν μαρτυρεῖται Πνεύματος, Υἱὸς μονογενῆς ὑπάρχων τοῦ ὑψίστου Πατρός, πρὸς ὃν βοήσωμεν· Ὁ ἐπιφανείς καὶ σώσας ἡμᾶς, Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

Δόξα...

Νάματα Ἰορδάνια περιεβάλου Σωτήρ, ὁ ἀναβαλλόμενος φῶς ὡς ἱμάτιον· καὶ ἔκλινας κορυφὴν τῷ Προδρόμῳ ὁ τὸν οὐρανὸν μετρήσας σπιθαμῇ, ἵνα ἐπιστρέψῃς κόσμον ἐκ πλάνης, καὶ σώσης τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν...

ἁγίαςες τὰ νερά δεχόμενος τὴν παλάμη τοῦ δούλου στήν κεφαλή σου καὶ θεραπεύοντας τὰ πάθη τοῦ κόσμου. Μεγάλο τὸ Μυστήριον τῆς φιλάνθρωπίας σου! Φιλάνθρωπε Κύριε, δόξα σοι.

Φανερώθηκε τὸ ἀληθινὸ φῶς, καὶ δωρίζει σέ ὅλους τὸ φωτισμό. Βαπτίζεται ὁ Χριστὸς μαζί μας, αὐτὸς πού εἶναι ἐπάνω καὶ πέρα ἀπὸ κάθε καθαρότητα· εἰσάγει τὸν ἁγιασμό στό νερό, καὶ γίνεται αὐτό μέσο καθαρισμοῦ τῶν ψυχῶν· αὐτό πού φαίνεται εἶναι ἐπίγειο, ἀλλά αὐτό πού ἐννοεῖται εἶναι ἀνώτερο ἀπὸ τοὺς οὐρανοὺς· δηλαδή, μέ τὸ λουτρό δίνεται ἡ σωτηρία, μέ τὸ νερό τὸ Ἅγιο Πνεῦμα· μέ τὴν κατάδυση γίνεται ἡ ἄνοδος μας πρὸς τὸ Θεό· εἶναι θαυμάσια τὰ ἔργα σου, Κύριε. Δόξα σοι.

Αὐτὸς πού ντύνει τὸν οὐρανὸ μέ σύννεφα, σήμερα ντύνεται τὰ νερά τοῦ Ἰορδάνη· Καὶ δέχεται τὸν καθαρισμό, πού ἀρμόζει σ' ἐμένα, αὐτὸς πού σηκώνει τὴν ἁμαρτία τοῦ κόσμου· καὶ δέχεται ἀπὸ ψηλά τὴ μαρτυρία ἀπὸ τὸ συγγενικό του Ἅγιο Πνεῦμα ὑπάρχοντας Υἱὸς Μονογενῆς τοῦ Ὑψίστου Πατρός· πρὸς τὸν ὁποῖο ἄς φωνάξουμε· Χριστέ Θεέ μας, πού ἐμφανίσθηκες καὶ μᾶς ἔσωσες, δόξα σοι.

Δόξα...

Περιβλήθηκες (ἐφόρεσες) τὰ νερά τοῦ Ἰορδάνη, Σωτήρα, Ἐσύ πού εἶσαι ντυμένος μέ φῶς, ὡς ἐπανωφόρι· καὶ ἔσκυψες τὸ κεφάλι σου στόν Προδρόμο, ἐσύ πού μέτρησες τὸν οὐρανὸ μέ τὴν παλάμη σου· γιὰ νά ἐπιστρέψῃς (νά ἐπαναφέρεις) τὸν κόσμον ἀπὸ τὴν πλάνη, καὶ νά σώσεις τίς ψυχές μας.

Καὶ νῦν ...

<p>Σήμερα ο Χριστός, ἐν Ἰορδάνῃ ἦλθε βαπτισθῆναι (γ'). Σήμερα Ἰωάννης ἄπτεται, κορυφῆς τοῦ Δεσπότου. Αἱ δυνάμεις τῶν οὐρανῶν ἐξέστησαν, τὸ παράδοξον ὀρῶσαι μυστήριον. Ἡ θάλασσα εἶδε καὶ ἔφυγεν, ὁ Ἰορδάνης ἰδὼν ἀνεστρέφετο. Ἡμεῖς δὲ οἱ φωτισθέντες βοῶμεν· Δόξα τῷ φανέντι Θεῷ, καὶ ἐπὶ γῆς ὀφθέντι, καὶ φωτίσαντι τὸν κόσμον.</p> <p>Δοξολογία Μεγάλη. (Συλλειτουργικόν. Σελίς 44 45). ΘΕΙΑ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ Ἀντίφωνα. Ἀντίφωνον Α'.</p> <p>Στίχ. α'. Ἐν ἐξόδῳ Ἰσραὴλ ἐξ Αἰγύπτου, οἴκου Ἰακώβ. Ταῖς πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου, Σῶτερ, σῶσον ἡμᾶς.</p> <p>Στίχ. β'. Ἐγενήθη Ἰουδαία ἀγίασμα αὐτοῦ.</p> <p>Στίχ. γ'. Ἡ θάλασσα εἶδε, καὶ ἔφυγεν, ὁ Ἰορδάνης ἐστράφη εἰς τὰ ὀπίσω.</p> <p>Στίχ. δ'. Τί σοί ἐστι θάλασσα ὅτι ἔφυγες; καὶ σοὶ Ἰορδάνη, ὅτι ἐστράφη εἰς τὰ ὀπίσω; Δόξα... Καὶ νῦν... Ἀντίφωνον Β'.</p> <p>Στίχ. α'. Ἠγάπησα, ὅτι εἰσακούσεται Κύριος τῆς φωνῆς τῆς δεήσεώς μου. Σῶσον ἡμᾶς Υἱὲ Θεοῦ, ὁ ἐν Ἰορδάνῃ ὑπὸ Ἰωάννου βαπτισθεὶς, ψάλλοντάς σοι, Ἀλληλουία.</p>		<p>Σήμερα ο Χριστός ἦλθε στὸν Ἰορδάνη, γιὰ νὰ βαπτισθεῖ (γ'). Σήμερα ὁ Ἰωάννης ἀγγίζει τὴν κεφαλὴ τοῦ Κυρίου. Οἱ οὐράνιες Δυνάμεις θαμπώθηκαν βλέποντας τὸ παράδοξο μυστήριον. Ἡ θάλασσα (σέ) εἶδε καὶ ὀπισθοχώρησε· ὁ Ἰορδάνης βλέποντάς (σε) γύρισε πίσω. Καὶ ἐμεῖς πού φωτισθήκαμε κραυγάζουμε· Δόξα στό Θεό πού φανερώθηκε, καὶ ἔγινε ὄρατός στή γῆ, καὶ φώτισε τόν κόσμο.</p> <p>Μεγάλη Δοξολογία. (Συλλειτουργικό. Σελίδα 44-45). ΘΕΙΑ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ Ἀντίφωνα. Ἀντίφωνο Α'.</p> <p>Στίχ. α'. Κατὰ τὴν ἔξοδο τοῦ Ἰσραὴλ ἀπὸ τὴν Αἴγυπτο, (τὴν ἔξοδο) τῆς γενιᾶς τοῦ Ἰακώβ. Μέ τίς πρεσβεῖες τῆς Θεοτόκου, Σωτήρα, σῶσε μας.</p> <p>Στίχ. β'. Ἐγινε ἡ Ἰουδαία τόπος ἀγιασμένος (ἀφιερωμένος) σ' αὐτόν.</p> <p>Στίχ. γ'. Ἡ θάλασσα εἶδε καὶ ὀπισθοχώρησε· Ὁ Ἰορδάνης στράφηκε πίσω.</p> <p>Στίχ. δ'. Τί σοῦ συνέβη, θάλασσα, καὶ ὑποχώρησες, καὶ σύ, Ἰορδάνη στράφηκες πίσω; Δόξα... Καὶ νῦν... Ἀντίφωνο Β'.</p> <p>Στίχ. α'. Ἀγάπησα (τόν Κύριο), διότι εἰσακούει ὁ Θεός τή φωνή τῆς δεήσεώς μου. Σῶσε μας Υἱέ Θεοῦ, Ἐσύ πού βαπτίσθηκες στὸν Ἰορδάνη ἀπὸ τὸν Ἰωάννη, ἐμᾶς πού σοῦ ψάλλουμε</p>
---	--	--

Στίχ. β'. Ὅτι ἔκλινε τὸ οὖς αὐτοῦ ἐμοί, καὶ ἐν ταῖς ἡμέραις μου ἐπικαλέσομαι.

Στίχ. γ'. Περιέσχον μοι ὠδῖνες θανάτου, κίνδυνοι ἄδου εὐροσάν με.

Στίχ. δ'. Ἐλεήμων ὁ Κύριος καὶ δίκαιος, καὶ ὁ Θεὸς ἡμῶν ἔλεει.

Δόξα... Καὶ νῦν...

Ὁ μονογενὴς Υἱός...

(Συλλειτουργικόν. Σελίς 54).

Ἀντίφωνον Γ'.

Στίχ. α'. Ἐξομολογεῖσθε τῷ Κυρίῳ, ὅτι ἀγαθός, ὅτι εἰς τὸν αἰῶνα τὸ ἔλεος αὐτοῦ.

Ἐν Ἰορδάνῃ βαπτιζομένου σου Κύριε, ἡ τῆς Τριάδος ἐφανερῶθη προσκύνησις· τοῦ γὰρ Γεννητορος ἡ φωνὴ προσεμαρτύρει σοι, ἀγαπητόν σε Υἱὸν ὀνομάζουσα· καὶ τὸ Πνεῦμα ἐν εἶδει περιστερᾶς, ἐβεβαίου τοῦ λόγου τὸ ἀσφαλές. Ὁ ἐπιφανεὶς Χριστὲ ὁ Θεός, καὶ τὸν κόσμον φωτίσας δόξα σοι.

Στίχ. β'. Εἰπάτω δὴ οἶκος Ἰσραὴλ, ὅτι ἀγαθός, ὅτι εἰς τὸν αἰῶνα τὸ ἔλεος αὐτοῦ.

Στίχ. γ'. Εἰπάτω δὴ οἶκος Ἀαρών, ὅτι ἀγαθός, ὅτι εἰς τὸν αἰῶνα τὸ ἔλεος αὐτοῦ.

Στίχ. δ'. Εἰπάτωσαν δὴ πάντες οἱ φοβούμενοι τὸ Κύριον, ὅτι ἀγαθός, ὅτι εἰς τὸν αἰῶνα τὸ ἔλεος αὐτοῦ.

Εἰσοδικόν.

Εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι Κυρίου,

Ἀλληλούια.

Στίχ. β'. Διότι ἔστρεψε τὴν ἀκοή του σ' ἐμένα, καὶ τώρα θά τόν ἐπικαλοῦμαι.

Στίχ. γ'. Μέ περιεκύκλωσαν φόβοι θανάτου ὡς πόνοι τοκετοῦ, μέ βρῆκαν κίνδυνοι τοῦ ἄδη.

Στίχ. δ'. Ὁ Θεὸς εἶναι ἐλεήμων καὶ δίκαιος, καὶ ὁ Θεὸς μας ἐξακολουθεῖ, νά ἔλεει.

Δόξα... Καὶ νῦν...

Ὁ μονογενὴς Υἱός...

(Συλλειτουργικό. Σελίδα 54).

Ἀντίφωνο Γ'.

Στίχ. α'. Δοξολογεῖτε τὸν Κύριο, διότι εἶναι ἀγαθός, διότι τό ἔλεός του εἶναι αἰώνιο.

Ὅταν βαπτίζουσιν στό Ἰορδάνη, Κύριε, φανερώθηκε ἡ προσκύνηση τῆς Ἁγίας Τριάδος· διότι ἡ φωνὴ τοῦ Πατέρα πού σ' ἐγέννησε, ἔδινε γιά σένα τὴ μαρτυρία ὀνομάζοντάς σε Υἱὸν ἀγαπητό· καὶ τό Ἅγιο Πνεῦμα μέ μορφὴ περιστερᾶς ἐβεβαίωσε τὴ γνησιότητα τοῦ λόγου. Χριστέ Θεέ μας, πού ἐφανίσθηκες στόν κόσμο καὶ τόν ἐφώτισες, δόξα σ' ἐσένα.

Στίχ. β'. Ἄς ὀμολογήσει λοιπόν ἡ γενιά τοῦ Ἰσραὴλ, ὅτι (ὁ Θεός) εἶναι ἀγαθός, διότι τό ἔλεός του εἶναι αἰώνιο.

Στίχ. γ'. Ἄς ὀμολογήσει λοιπόν ἡ γενιά τοῦ Ἀαρών, ὅτι εἶναι ἀγαθός, διότι τό ἔλεός του εἶναι αἰώνιο.

Στίχ. δ'. Ἄς ὀμολογήσουν λοιπόν ὅλοι οἱ φοβούμενοι τὸν Κύριο, ὅτι εἶναι ἀγαθός, διότι τό ἔλεός του εἶναι αἰώνιο.

Εἰσοδικό.

Ἄς εἶναι δοξασμένος αὐτός πού ἔρχεται στό ὄνομα τοῦ

Θεός Κύριος καὶ ἐπέφανεν ἡμῖν.

Σῶσον ἡμᾶς Υἱὲ Θεοῦ, ὁ ἐν Ἰορδάνῃ ὑπὸ
Ἰωάννου βαπτισθεὶς, ψάλλοντάς σοι, Ἀλληλούια.

Ἀπολυτίκιον.

Ἐν Ἰορδάνῃ... (Ὡς ἀνωτέρω).

Κοντάκιον.

Ἐπεφάνης σήμερον τῇ οἰκουμένη, καὶ τὸ φῶς
σου Κύριε, ἐσημειώθη ἐφ' ἡμᾶς, ἐν ἐπιγνώσει
ὑμνοῦντάς σε. Ἦλθες ἐφάνης τὸ Φῶς τὸ
ἀπρόσιτον.

Ἀναγνώσματα.

Ἀπόστολος.

Πρὸς Τίτον. (Β' .11-14, Γ' 4-7).

Τέκνον Τίτε, ἐπεφάνη ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ, ἡ
σωτήριος πᾶσιν ἀνθρώποις, παιδεύουσα ἡμᾶς, ἵνα
ἀρνησάμενοι τὴν ἀσέβειαν, καὶ τὰς κοσμικὰς
ἐπιθυμίας, σωφρόνως καὶ δικαίως καὶ εὐσεβῶς
ζήσωμεν ἐν τῷ νῦν αἰῶνι. Προσδεχόμενοι τὴν
μακαρίαν ἐλπίδα, καὶ ἐπιφάνειαν τῆς δόξης τοῦ
μεγάλου Θεοῦ καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ.
Ὅς ἔδωκεν ἑαυτὸν ὑπὲρ ἡμῶν, ἵνα λυτρώσῃται
ἡμᾶς ἀπὸ πάσης ἀνομίας, καὶ καθάρῃ ἑαυτῶν
λαὸν περιούσιον, ζηλωτὴν καλῶν ἔργων. Ὅτε δὲ ἡ
χρηστότης καὶ ἡ φιλάνθρωπία ἐπεφάνη τοῦ
Σωτῆρος ἡμῶν Θεοῦ, οὐκ ἐξ ἔργων τῶν ἐν
δικαιοσύνῃ, ὧν ἐποιήσαμεν ἡμεῖς, ἀλλὰ κατὰ τὸν
αὐτοῦ ἔλεον ἔσωσεν ἡμᾶς, διὰ λουτροῦ
παλιγγενεσίας, καὶ ἀνακαινώσεως Πνεύματος

Θεοῦ, εἶναι Θεός, Κύριος, καὶ μᾶς φώτισε μέ τὴν
ἀποκάλυψή του.

Σῶσε μας Υἱέ Θεοῦ, πού βαπτίσθηκες στὸν Ἰορδάνη,
ἐμᾶς πού σοῦ ψάλλουμε Ἀλληλούια (ὑμνεῖτε τὸν Κύριο).

Ἀπολυτίκιο.

Ἐν Ἰορδάνῃ... (Ὅπως παραπάνω).

Κοντάκιο.

Ἐμφανίσθηκες σήμερα στὴν οἰκουμένη, καὶ τό φῶς
σου, Κύριε, σημειώθηκε ἐπάνω σ' ἐμᾶς, οἱ ὅποιοι συνειδη-
τά σέ ἀνυμνοῦμε· Ἦλθες, φάνηκες τό ἀπλησίαστο φῶς.

Ἀναγνώσματα.

Ἀπόστολος.

Πρὸς τὸν Τίτο. (Β' 11-14, Γ' 4-7).

Παιδί μου, Τίτε, φανερώθηκε ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ (μέ τὸν
ἐρχομό τοῦ Χριστοῦ), πού εἶναι σωτήρια γιά ὅλους τοὺς
ἀνθρώπους, καὶ μᾶς παιδαγωγεῖ, ὥστε, ἀφοῦ ἀρνηθοῦμε
τὴν ἀσέβεια καὶ τίς κοσμικὲς ἐπιθυμίες, νά ζήσουμε μέ
σωφροσύνη (σύνεση) καὶ δικαιοσύνη καὶ εὐσέβεια στὴν
παροῦσα ζωή, περιμένοντας ἔτσι τὴ μακαριότητα πού
ἐλπίζουμε καὶ τὴ φανέρωση τῆς δόξας τοῦ μεγάλου Θεοῦ
καὶ Σωτῆρα μας Ἰησοῦ Χριστοῦ· Ὁ ὅποιος παρέδωσε τὸν
ἑαυτό του γιά χάρις μας, γιά νά μᾶς λυτρώσει ἀπὸ κάθε
ἀνομία καὶ νά μᾶς καθάρῃ γιά τὸν ἑαυτό του, ὡς λαὸ
του ἐκλεκτό, πού δείχνει ζῆλο γιά καλά ἔργα. Καί ὅταν
φανερώθηκε ἡ ἀγαθότητα καὶ ἡ φιλάνθρωπία τοῦ Σωτῆρα
μας Θεοῦ, ὄχι ἀπὸ ἔργα ἀρετῆς πού κάναμε ἡμεῖς, ἀλλὰ
σύμφωνα μέ τό δικό του ἔλεος, μᾶς ἔσωσε μέ τό λουτρό τῆς
ἀναγεννήσεως (τό Βάπτισμα) καὶ ἀνανεώσεως τοῦ Ἁγίου

ἀγίου, οὗ ἐξέχεεν ἐφ' ἡμᾶς πλουσίως, διὰ Ἰησοῦ Χριστοῦ τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν, ἵνα δικαιωθέντες τῇ ἐκείνου χάριτι, κληρονόμοι γενώμεθα κατ' ἐλπίδα ζωῆς αἰωνίου.

Εὐαγγέλιον.

Κατά Ματθαῖον. (Γ'. 13-17).

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, παραγίνεται ὁ Ἰησοῦς ἀπὸ τῆς Γαλιλαίας ἐπὶ τὸν Ἰορδάνην πρὸς τὸν Ἰωάννην τοῦ βαπτισθῆναι ὑπ' αὐτοῦ. Ὁ δὲ Ἰωάννης διεκώλυεν αὐτὸν λέγων, Ἐγὼ χρείαν ἔχω ὑπὸ σοῦ βαπτισθῆναι, καὶ σὺ ἔρχῃ πρὸς με; ἀποκριθεὶς δὲ ὁ Ἰησοῦς εἶπε πρὸς αὐτόν· Ἄφες ἄρτι, οὕτω γὰρ πρέπον ἐστὶν ἡμῖν πληρῶσαι πᾶσαν δικαιοσύνην. Τότε ἀφίησιν αὐτόν. Καὶ βαπτισθεὶς ὁ Ἰησοῦς ἀνέβη εὐθὺς ἀπὸ τοῦ ὕδατος· καὶ ἰδοὺ ἠνεώχθησαν αὐτῷ οἱ οὐρανοί, καὶ εἶδε τὸ πνεῦμα τοῦ Θεοῦ καταβαῖνον ὡσεὶ περιστερὰν καὶ ἐρχόμενον ἐπ' αὐτόν· καὶ ἰδοὺ φωνὴ ἐκ τῶν οὐρανῶν λέγουσα· Οὗτός ἐστιν ὁ υἱός μου ὁ ἀγαπητός, ἐν ᾧ εὐδόκησα.

Πνεύματος, τό ὅποιο ὁ Θεός ἔχυσε πλούσιο ἐπάνω μας, διὰ μέσου τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ τοῦ Σωτῆρος μας, ὥστε δικαιωμένοι μέ τῇ χάρι Ἐκείνου, νά γίνουμε κληρονόμοι αἰωνίου ζωῆς σύμφωνα μέ τὴν ἐλπίδα μας.

Εὐαγγέλιο.

Κατά Ματθαῖον. (Γ'. (Γ'. 13-17).

Τὸν καιρὸ ἐκεῖνο ἔρχεται ὁ Ἰησοῦς ἀπὸ τῆς Γαλιλαίας στὸν Ἰορδάνη πρὸς τὸν Ἰωάννη, γιὰ νά βαπτισθεῖ ἀπ' αὐτόν. Ὁ Ἰωάννης ὁμως τὸν ἐμπόδιζε λέγοντας· Ἐγὼ ἔχω ἀνάγκη, νά βαπτισθῶ ἀπὸ σένα κι ἔσὺ ἔρχεσαι σ' ἐμένα; ἀποκρίθηκε ὁ Ἰησοῦς καὶ τοῦ εἶπε· Ἄφησε τώρα (τίς ἀντιρρήσεις)· Διότι ἔτσι ἀρμόζει σ' ἐμᾶς, νά ἐκπληρώσουμε ὅλες τίς διατάξεις τοῦ Νόμου. Τότε τὸν ἄφησε· Καὶ ἀφοῦ βαπτίσθηκε ὁ Ἰησοῦς, βγῆκε ἀμέσως ἀπὸ τὸ νερό. καὶ νά, ἀνοιξαν γι' αὐτόν οἱ οὐρανοί, καὶ εἶδε (ὁ Πρόδρομος) τὸ Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ, νά κατεβαίνει ὡς περιστέρι, καὶ νά ἔρχεται ἐπάνω του. καὶ νά, ἀκούσθηκε ἀπὸ τὸν οὐρανὸ φωνὴ πού ἔλεγε· Αὐτός εἶναι ὁ Υἱός μου ὁ ἀγαπητός, μέ τὸν ὅποιο εἶμαι εὐχαριστημένος.